

Tập hợp các bài tu luyện tâm đắc	Bước ra khỏi con người
	Tháng 7 năm 2016
<p>“Thực ra, lý tại xã hội nhân loại là <i>phản lý</i> trong vũ trụ. Con người có nạn, có thống khổ là để con người hoàn trả nghiệp, từ đó có tương lai hạnh phúc. Còn người tu luyện chính là chiếu theo <i>chính lý</i> mà tu luyện. Chịu khổ chịu nạn là cơ hội rất tốt để tiêu trừ nghiệp lực, tiêu trừ tội lỗi, tịnh hoá nhân thể, đề cao cảnh giới tư tưởng, và thăng hoa tầng thứ; đó là việc rất tốt; Pháp lý chân chính là như vậy.” (Tinh Tấn Yếu Chỉ, Sư phụ Lý Hồng Chí)</p>	

Thê ngộ của tôi về sự thay đổi từ tận gốc quan niệm của chúng ta	2
Phá vỡ lớp vỏ con người – Tinh tấn thực tu	5
Chỉ khi không nhập vai quá sâu mới có thể triệt để tống khứ chấp trước người thường	12
Giả tướng nghiệp bệnh	14
Vì sao bệnh mãi không hết?	17
Các nhân tố đằng sau tư duy thông thường của chúng ta	21
Tôi đã hiểu thế nào là “Chuyển biến quan niệm”	22
Chuyển biến quan niệm, chân chính đạt tới trạng thái siêu thường	28
“Việc tốt” hay “việc xấu” đều là hảo sự	32
Loại bỏ quan niệm về “tuổi già”	36
Tất cả mọi thứ đều giao cấp cho Sư phụ	39
Vượt lên cách nghĩ của người thường	40
Chân nhân thấy đại thiên thể giới – Thần thông dần thức giấc	43
Tâm trong Pháp, thân nơi trần thế	47
Chuyển biến quan niệm người thường – Chân chính trở thành Thần	56
Nhận diện an bài căn mật của cự thế lực trong cuộc sống của chúng ta	60
Hướng nội tìm – Chuyển biến quan niệm – Hoàn cảnh thay đổi	64
Đệ tử Đại Pháp cần phải dùng chính lý tu luyện	68

Thể ngộ của tôi về sự thay đổi từ tận gốc quan niệm của chúng ta

Bài viết của một học viên Pháp Luân Đại Pháp ở Trung Quốc

[MINH HUỆ 26-3-2014] Các học viên gần đây có chia sẻ về điều Sư phụ giảng:

“...cần phải thay đổi từ tận gốc quan niệm của người thường.” (**Chuyển Pháp Luân**) Tôi muốn chia sẻ thể ngộ của mình với các bạn đồng tu.

Để thay đổi từ tận gốc quan niệm của chúng ta, đầu tiên chúng ta phải tìm ra nguyên nhân gốc rễ những chấp trước của mình. Ví dụ, sau khi một vài học viên giảng chân tướng về Pháp Luân Đại Pháp với bạn bè và họ hàng của mình, họ thay đổi chủ đề từ những sự việc bình thường, chẳng hạn như việc tìm kiếm một trường học tốt và sau đó là một công việc tốt cho con cái của họ. Tôi nghĩ rằng đây là một cách lịch sự hơn khi nói chuyện với những người không phải học viên. Nhưng tôi nghĩ đó lại là một biểu hiện tâm chấp trước ẩn sâu của các học viên.

Lúc đầu, tôi nghĩ mình đã đi đến cực đoan và đang chỉ trích các học viên. Sau đó, tôi nghĩ có lẽ các học viên đã hành động đúng, và chúng ta có thể nên sử dụng một số quan niệm người thường để phù hợp với trạng thái của xã hội người thường.

Tôi đã hướng nội và tìm chấp trước của mình, và tôi tự hỏi tại sao mình lại chứng kiến cách làm này của họ. Các học viên đã đang làm rất tốt công việc giảng chân tướng về Pháp Luân Đại Pháp cho người khác, như thế có lẽ cũng khá tốt rồi. Sau cùng, tất cả chúng ta đều có một con đường tu luyện khác nhau.

Nghiêm túc hướng nội sâu hơn nữa về vấn đề “quan niệm của người thường”

Thời gian trôi qua, một số học viên này đã gặp phải nghiệm bệnh nghiêm trọng và rơi vào trạng thái ngủ gật trong khi học Pháp. Đó là khi tôi bắt đầu xem xét vấn đề này một cách nghiêm túc hơn. Tôi cố gắng nhìn xem những quan niệm trong thế giới con người theo các khía cạnh khác nhau kể từ khi tôi bắt đầu tu luyện Pháp Luân Đại Pháp.

Lúc đầu tôi thử đảo ngược lại mọi thứ mà tôi thấy và bị ức chế bởi những quan niệm người thường của mình. Bây giờ tôi luôn có niệm rằng những gì mà người ta cho là tốt thì thực tế lại là xấu. Tôi nhận thấy nhiều học viên nhìn nhận mọi việc giống như những người không tu luyện, và tôi nghĩ rằng đây là những gốc rễ quan niệm mà các học viên cần thay đổi.

Theo thể ngộ của tôi, chúng ta nên làm mọi thứ tốt nhất mà chúng ta có thể, nhưng khái niệm về tốt xấu nên khác với những người không tu luyện. Nếu chúng ta làm các hạng mục Đại Pháp dựa trên quan niệm và khái niệm của người thường, thì chúng ta chỉ đơn thuần là đang làm một công việc bình thường. Chúng ta cần phải thay đổi từ tận gốc quan niệm của mình khi chúng ta tu luyện Đại Pháp.

Học viên không phải là những người thu xếp

Những gì xảy ra với những học viên này đã phơi bày nhiều tâm chấp trước ẩn sâu trong các học viên. Một số thường lên kế hoạch lâu dài cho gia đình của họ và dường như không nhận ra thời gian dành cho Chính Pháp bị hạn chế. Đôi khi chúng ta sử dụng lý do “chúng tôi không biết khi nào Chính Pháp sẽ kết thúc” để che đậy những chấp trước của mình. Những người khác thì nói rằng họ sẽ không phải lo lắng về bất cứ điều gì khác miễn là họ thu xếp cho bản thân và gia đình họ. Và thậm chí có những người không tin vào sự tồn tại của Thần Phật.

Nhiều học viên không nhận ra rằng chúng ta không phải là những người thu xếp [cho cuộc sống của người thường], và cụ thể lựccó thể lợi dụng sơ hở này để bức hại chúng ta.

Chúng ta không thể lúc nào cũng đi tìm lý do vì sao chúng ta phải gặp khổ nạn. Điều này là do chúng ta che đậy các tâm chấp trước căn bản nhất của mình và sử dụng những khái niệm thông thường về tốt và xấu. Kết quả là, chúng ta chỉ có thể tìm ra những gì đang ngăn trở mình đắc được những điều tốt đẹp trong thế giới con người, khiến chúng ta chỉ cố gắng bảo vệ lợi ích của bản thân mình.

Chúng ta có thể nghĩ rằng chúng ta đang tìm kiếm những chấp trước, nhưng chúng ta thực sự là đang che đậy các chấp trước căn bản của mình. Và đây chính xác mới là những chấp trước mà chúng ta cần phải loại trừ và buông bỏ. Một người có thể nói ra chấp trước của một học viên qua những gì anh ấy nói và làm.

Bị giới hạn bởi những quan niệm người thường

Chúng ta thường bị hạn chế bởi những quan niệm người thường và không thể nhìn thấy chân lý của vũ trụ và các Pháp lý khi chúng ta học. Chúng ta nên chính lại bản thân từ tận gốc và chắc chắn rằng lời nói và hành động của mình không dựa trên cùng một nguyên lý như những người không tu luyện.

Sư phụ đã giảng:

“Chư vị muốn từ mặt chữ đọc thấy trong «Chuyển Pháp Luân» có việc Chính Pháp mà tôi bảo chư vị hôm nay, thì chư vị vĩnh viễn không thấy. Đã là một đệ tử Đại Pháp, là đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp, chư vị cần thực thi những gì, [thì] từ trong «Chuyển Pháp Luân» chư vị có thể nhận thức được, theo Pháp lý chư vị có thể biết được. Không chỉ có thể nhận thức đến bước này, rằng cụ thể thực hiện ra sao, làm thế nào cho tốt — [nếu] chư vị liên tục đọc sách — thì đến cả các việc của bước sau, chư vị cũng nhìn thấy, có thể điểm [hoá] cho chư vị. Cũng không chỉ vậy, đến tận bước cuối cùng cũng có thể điểm [hoá] cho chư vị. Dẫu chư vị tu cao đến mấy, đều ở trong đó cả. Một đệ tử Đại Pháp cần làm thế nào, đều trong đó cả. Chư vị nếu muốn tìm ở bề mặt chữ, thì chư vị không mở ra được.” (**Giảng Pháp và giải Pháp tại Pháp hội ở trung tâm thành thị New York**)

Gần đây, khi tôi đọc Chuyển Pháp Luân, tôi nhận ra những hàm nghĩa mà Sư phụ giảng trong đoạn Pháp trên. Khi tôi đọc Pháp mà không bị sao lãng tư tưởng, tôi nhận thức được “học Pháp” thực sự có nghĩa gì. Trong quá khứ tôi chỉ có thể nhìn thấy một số Pháp lý một cách ít ỏi, nhưng bây giờ tôi có thể thấy một phạm vi lớn hơn. Tôi cũng thấy các Pháp lý ở ba tầng [nghĩa] khác nhau cùng một lúc. Tôi có thể ghi nhớ các câu hỏi về Pháp lý trong tâm trí mình, và tìm thấy những câu trả lời ngay lập tức khi tôi học Pháp.

Khi tôi thực sự thay đổi từ căn bản, tôi đã trải nghiệm được những biến đổi đáng kể và đạt được trạng thái mà tôi đã trải nghiệm. Học Pháp không phải là chỉ như đọc một cuốn sách. Khi chúng ta học Pháp tốt, sẽ giúp chúng ta làm tốt hơn trong việc cứu độ chúng sinh. Học Pháp một cách điềm tĩnh không có nghĩa là việc tìm kiếm một nơi yên tĩnh để đọc, mà nó có nghĩa là đọc Pháp với một tâm trí thanh tịnh. Chất lượng quan trọng hơn số lượng khi chúng ta đọc Pháp.

Tôi không chia sẻ với các đồng tu khác khi tôi ngộ ra các Pháp lý đằng sau nghĩa bề mặt. Điều này không chỉ vì tôi muốn tu khẩu của mình. Đó chỉ là, ngay sau khi tôi nói ra, lời nói đó lại nghe thật đơn giản và bình thường. Rất nhiều trong số những trạng thái tu luyện của tôi không phải là ẩn tượng, và đó là bởi vì chúng ta cần giác ngộ từ trong Pháp và tăng trưởng công của mình một cách vững vàng và lặng lẽ. Đây là một biểu hiện trạng thái tu luyện của chúng ta và nó không thể đạt được một cách có chủ ý.

“Học Pháp đắc Pháp,
Tỉ học tỉ tu,
Sự sự đổi chiếu,
Tổ đạo thị tu.”(Thực tu, Hồng Ngâm)

Tôi đã tu luyện một cách vững chắc trong hai năm qua, và tôi cố gắng để loại bỏ đi những thứ của người thường. Khi tôi làm được những điều đó, tôi có thể trải nghiệm được những niềm vui tu luyện trong Pháp. Miễn là chúng ta nghe theo lời dạy của Sư phụ, khi chúng ta loại bỏ được một chấp trước, thì chúng ta sẽ có những bước đột phá trong học Pháp và đạt được nhiều hơn nữa từ Pháp. Sư phụ đã thực sự ban cho chúng ta những điều tốt đẹp nhất.

Trên đây là thể ngộ tại tầng thứ của tôi về việc thay đổi những quan niệm của chúng ta. Xin vui lòng chỉ ra bất cứ điều gì không phù hợp.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2014/3/26/289091.html>

Bản tiếng Anh: <http://en.minghui.org/html/articles/2014/4/19/252.html>

Phá vỡ lớp vỏ con người – Tinh tấn thực tu

Bài viết của Thanh Tĩnh, đệ tử Đại Pháp Giang Tô

[MINH HUỆ 24-02-2014] Bước trên con đường tu luyện đã mười mấy năm, bản thân tôi có lúc dũng mãnh tinh tấn, cũng có khi lại bị danh, lợi, tình của người thường dẫn động, suốt chặng đường cứ bước thẳng trảm tới ngày hôm nay. Tôi vẫn luôn cảm thấy có một lớp vỏ khiến mình không thể tinh tấn được. Cho tới một năm gần đây, tôi thường hỏi lại bản thân mình, rốt cuộc tu luyện là gì, có phải tôi đang tu không? Có phải tôi đang chân tu không? Tôi cũng đọc bài chia sẻ của rất nhiều đồng tu, cũng thường thấy xúc động trước niềm tin vững như bàn thạch vào Pháp của đồng tu và sự thuần tịnh mà đồng tu tu xuất ra từ trong Pháp. Tôi tự hỏi mình vì sao rất nhiều sự việc cho dù đã minh bạch pháp lý nhưng vẫn không thể làm được. Chỉ sau khi thông qua học Pháp thật nhiều, phá bỏ được lớp vỏ đối với sinh tử, lớp vỏ không tin vào Pháp, lớp vỏ Vô thần luận, tôi mới thực sự ngộ ra được tu luyện là gì, mới ngộ ra được sự nghiêm túc của tu luyện, mới thực sự tu luyện bản thân mình trong Pháp, mới thực sự đề cao chân chính trong các pháp lý. Sau khi giao lưu với đồng tu, tôi viết chúng ra đây cùng chia sẻ với các đồng tu còn chưa tỏ tường về Pháp lý tại phương diện này, cùng nhau đề cao trong Pháp, theo kịp tiến trình Chính Pháp, hoàn thành đại nguyện tiền sử, thực hiện thệ ước của bản thân mình.

Thực sự tổng khứ lớp vỏ của con người

Trong giới người thường tôi là một người rất lý tính, lần đầu tiên đọc “Chuyên Pháp Luân”, tôi đọc xong trong một ngày, tôi minh bạch được đây chính là điều mà kiếp nhân sinh của mình theo đuổi, cũng là chân nguyện mà bản thân mình tới thế gian. Trên con đường tu luyện mười mấy năm qua có những khoảng thời gian tôi dũng mãnh tinh tấn, nhưng không lâu sau tôi lại bị danh, lợi, tình của người thường dẫn động, lại bận rộn với công việc của người thường, tôi vẫn luôn rơi vào tình trạng trở đi trở lại này, tới cuối cùng tôi cũng lại trở nên mê muội. Bản thân tôi cũng muốn đột phá trạng thái này, nhưng sau một khoảng thời gian tôi lại quay trở về trạng thái ban đầu, trong tâm lại sốt sắng, lại bất lực. Tôi cũng đã đọc vô số bài chia sẻ của các đồng tu, tôi thường xúc động bởi niềm tin vững như bàn thạch của đồng tu đối với Pháp và sự thuần chính, từ bi đồng tu tu xuất ra từ trong Pháp. Tôi tự hỏi mình vì sao trong rất nhiều việc mình cũng đã minh bạch pháp lý nhưng lại không làm được. Mãi cho tới một năm gần đây, tôi thường hay tự vấn bản thân, rốt cuộc tu luyện là gì, tu luyện như thế nào, có phải tôi đang tu không? Sau này tôi quyết định học Pháp, chép Pháp, học thuộc Pháp thật nhiều. Tôi đã chuẩn bị vài cuốn sổ ghi chép thật dày để chép những bài giảng Pháp của Sư phụ giai đoạn sau này. Đồng thời tôi thông đọc các bài giảng Pháp các nơi thật nhiều.

Khi đọc Pháp, tôi ra sức cầu xin cho toàn bộ thân tâm của mình đều hòa tan trong Pháp, đặc biệt là thời gian nghỉ đông năm nay, ban ngày tôi cùng bọn trẻ đọc các bài giảng Pháp của Sư phụ từ năm 1999 đến 2011, mỗi ngày tôi học Pháp từ 8-9 tiếng đồng hồ, buổi tối thì học thuộc “**Hồng Ngâm 3**”, từ trạng thái tâm phiền ý loạn thời kỳ đầu tôi dần chuyển sang có thể tĩnh tâm học Pháp thời kỳ sau này, trong khi học bài giảng Pháp: “**Thế nào là đệ tử Đại Pháp**”, Sư phụ giảng:

“Thân thể người này chôn trong đất, tế bào bề mặt là phân tử tổ thành, tế bào này có thể mục nát, nhưng phân tử không mục nát được, đúng không? Vậy nguyên tử càng không mục nát được, phải không? Vậy bộ phận đó của chư vị đi đâu? Tư tưởng con người không phải đều xuất ra từ bề mặt của bản thân chư vị, có một số lời mà người ta đột nhiên thốt ra đều là từ đâu đến? Không phải mọi câu chư vị nói ra đều được suy nghĩ sâu và kỹ càng, mà là chư vị từ lập tử bề mặt khác nhau cho đến chư vị cấu thành từ rất vi quan đều đang khởi tác dụng. Chính thể sinh mệnh chư vị [là] từ lập tử vi quan nhất đến lập tử bề mặt đều đồng thời cấu thành chư vị, cho nên sinh mệnh chư vị không chỉ là một tầng tế bào bề mặt quá đơn giản như vậy. Đối với sinh mệnh con người mà giảng, một chút bề mặt này chỉ là trút bỏ một tầng da ngoài mà thôi, lúc chuyển sinh lại sẽ hoán đổi lớp da ngoài mới, nhưng [cái] chư vị chân chính không thể mục nát khi bị chôn trong đất. Đất kia sẽ không giải thể nguyên tử, thậm chí với phân tử nó cũng không giải thể nổi. Nguyên tử giải thể chính là một vụ nổ lớn, hạt nhân trong phạm vi một thân thể người mà nổ thì có thể huỷ đi một thành phố, là như vậy không? Thế thì chư vị đi đâu?”

Tôi đột nhiên minh bạch được pháp lý, cảm thấy sinh tử đã không còn quan hệ gì tới tôi, đây là sự đề cao về cảnh giới. Tôi thực sự thể ngộ được sự mỹ diệu khi cảnh giới thăng hoa, đó không phải là gương ép, mà chính là chuyện như vậy.

Trong xã hội, trước kia khi người khác nhắc tới ai đó chết rồi, tôi liền suy xét theo góc độ của con người, còn bây giờ tôi sẽ cho rằng đây là nhân duyên. Cuối cùng tôi cũng đã minh bạch rằng lớp vỏ này của con người bị phá vỡ thì tư tưởng sẽ có sự biến đổi. Quan sinh tử có thể tổng khứ trong khi học Pháp thật nhiều. Đây là lớp vỏ được hình thành hàng triệu năm nay, ngang trở trên con đường tu luyện. Tôi cũng đã minh bạch vì sao trong rất nhiều việc mặc dù pháp lý tôi cũng đã minh bạch nhưng lại không làm được. Tôi cũng đã minh bạch được vì sao có đồng tu lại tu luyện vững vàng như vậy, tinh tấn như vậy, tâm từ bi cứu độ chúng sinh lớn như vậy, từng suy nghĩ từng ý niệm đều ở trong Pháp. Bởi vì đồng tu đã bước qua quan ải giữa con người và Thần, là Thần đang đồng hóa Pháp, là Thần đang cứu người, là thực sự đã đạt tới cảnh giới, tầng thứ đó. Lớp vỏ này của con người là trở ngại ngang trở chúng ta tinh tấn, cứu độ chúng sinh. Nhớ lại 10 năm tu luyện này, giống như ở trong một căn phòng, xuyên qua cửa sổ tôi có thể nhìn thấy một vài cảnh

tượng bên ngoài, nhưng lại chưa bước ra khỏi cánh cửa này. Ở trong phòng thì dù có nghĩ ngợi bao nhiêu, nhìn thấy bao nhiêu điều đi nữa thì cũng là đang tưởng tượng, là thoát ly với hiện thực. Khi bước ra khỏi cánh cửa này tôi mới thực sự bước vào hiện thực chân chính, mới bước đi càng ngày càng xa. Mà quan sinh tử chính là cánh cửa này của chúng ta, xông ra khỏi cánh cửa này, bạn mới là tu luyện thực sự, bạn mới có thể xuất động chính niệm khi gặp phải vấn đề. Khi tôi minh bạch được tầng lý này, tôi cảm thấy cơ thể mình đột nhiên chấn động, tôi biết rằng tôi cũng sẽ tinh tấn trong Pháp giống với các đồng tu. Cuối cùng tôi đã biết tu luyện rồi, tôi cũng cảm thấy xấu hổ vì bản thân mình, đã mười mấy năm trôi qua! Viết ra đoạn thể ngộ này tôi cũng muốn làm gương cho những đồng tu giống với trạng thái của tôi trước đây, mau chóng đột phá khỏi lớp vỏ của con người, nắm giữ cơ duyên vạn cổ.

Do đã đột phá được lớp vỏ con người nên khi suy xét vấn đề tôi cũng đã có thể dùng Pháp để đo lường. Khi phát chính niệm tôi cảm thấy thân thể của mình to lớn vô cùng, đôi khi còn có thể bao trùm cả một vùng thiên thể rộng lớn, năng lực cũng lớn lên, khi phát chính niệm toàn cầu tôi có thể phát hơn một giờ đồng hồ. Tôi ngộ được tầm quan trọng của việc học Pháp. Đặc biệt là với những người bị lạc đội, nếu không đặc biệt học Pháp thật nhiều thì không thể động tới được, cũng không thể phá vỡ được lớp vỏ dày cộp đó của bạn, bạn sẽ không thể thực sự đề cao dựa trên Pháp. Tôi quyết định học thuộc “Chuyên Pháp Luân”, tôi muốn học thuộc không cần sách, trước tiên tôi học từng đoạn từng đoạn một, sau đó tiếp tục nối thành một chương mục, cho tới khi chương này có thể đọc thuộc mà không cần sách, rồi lại tiếp tục học thuộc nội dung phía dưới, chỉ cần có thời gian là tôi có thể học thuộc 3, 4 tiếng đồng hồ, tôi cũng trải nghiệm được sự mỹ diệu trong khi học Pháp. Khi tôi học thuộc đến đoạn “Luyện công vì sao không tăng công” tôi cảm thấy lớp vỏ không tin Pháp bị phá vỡ. Khi học thuộc “Hong Ngâm 3” lớp vỏ Vô thần luận của tôi bị phá bỏ, cuối cùng tôi đã minh bạch, đây chính là ba quả núi lớn đè chặt khiến mười mấy năm qua tôi không thể tu trong Pháp, cuối cùng đều tan rã. Cùng với nó là sự biến đổi to lớn trong tư tưởng và thân thể tôi. Khi gặp phải chuyện gì tôi cũng đã có thể dùng pháp lý đo lường, tôi cảm thấy lý của vũ trụ chính là như vậy.

Tổng khứ nhân tâm của con người hoàn toàn không khó

Tổng khứ nhân tâm hoàn toàn không khó, khó chính là khó tại hai phương diện: Một là không phân rõ được nhân tâm, quan niệm và cái tôi. Hai là các chủng nhân tâm, quan niệm mạnh vượt cả cái tôi chân chính. (*Thể ngộ cá nhân*) Khi nhân tâm, quan niệm và tự ngã của bạn trộn lẫn vào nhau, thì học Pháp nhiều, cái tôi mạnh một chút, cũng chính là tinh tấn một chút, nhưng bạn vẫn hoàn toàn không thể nhảy thoát. Thời gian lâu sau bản thân lại dần dần bị kéo xuống, các chủng nhân tâm lại lớn mạnh. Mặt khác, cái tôi của bạn cũng không mạnh bằng nó thì bạn sẽ

không thể bước qua. Nên mới tạo nên một số việc mà bản thân bạn cũng biết nên làm theo yêu cầu của Pháp, nhưng lại vẫn cứ làm theo cách của con người, khi làm xong lại thấy hối hận. Kỳ thực là lớp vỏ này của con người ngăn trở bạn, chỉ khi phá vỡ lớp vỏ con người này thì cái tôi chân chính của bạn mới có thể lớn mạnh lên được, mới có thể Thần lên được, việc tổng khứ nhân tâm mới không còn khó.

Một lần chia sẻ với đồng tu có nhắc tới tình huống khi bị cưỡng bức lao động, anh ấy nói: Lúc đó anh ấy cũng biết rằng nên làm thế nào, nhưng lại làm không được, chính niệm không khởi lên được, Sư phụ điểm hóa cho anh ấy nhiều lần, anh ấy cũng minh bạch pháp lý, nhưng lại không dám. Kỳ thực khi lớp vỏ con người của bạn chưa phá vỡ thì dù có đọc sách Đại Pháp, có thể minh bạch được rất nhiều lý về phương diện nào đó, cũng nói được khá kín kẽ, nhưng điều đó cũng vô dụng. Đôi khi đọc được thể ngộ của đồng tu, nhìn thấy đồng tu thần nhiên đối mặt với tà ác, sự từ bi khi cứu người, thần uy hiển lộ khi chính niệm xuất ra, tôi lại cảm thấy mình dường như còn cách đồng tu một bước khá xa, dường như mình cũng có thể làm được, kỳ thực là còn cách khá xa. Đó chính là trường chính niệm lớn mạnh của đồng tu đang dẫn động bạn. Làm được tốt, thì lớp vỏ của bạn sớm sẽ bị phá vỡ, họ đã đạt được cảnh giới đó. Là Thần đang trợ Sư, là Thần đang cứu người.

Khi tôi tu bỏ được lớp vỏ này, khi nhân tâm và quan niệm lại xuất hiện tôi đã có thể xử lý chúng, không còn thấy gian nan như lúc tu tâm trước kia. Thời gian trước, đơn vị tổ chức thi nghiệp vụ. Theo tình hình trước kia tôi cũng sẽ chuẩn bị tốt tài liệu mang tới trường thi để chép bài, dù sao thì mọi người cũng đều chép bài như thế cả. Tôi tự lừa mình dối người mà rằng: Có thể tiết kiệm thời gian học Pháp và đọc sách, làm gì có thời gian học thứ của người thường kia chứ. Kỳ thực tôi làm vậy cũng là đang góp sóng thành bão, không phù hợp với yêu cầu của Pháp, dùng cái lý đã trượt dốc mà yêu cầu bản thân mình. Sau khi suy xét lại tôi quyết định lần thi này sẽ không chép bài nữa mà tự mình đọc sách. Khi niệm này vừa định lại thì hai đồng nghiệp đã đưa cho tôi tài liệu được phô tô thu rất nhỏ mang vào phòng thi rất tiện. Tâm tôi hơi máy động nhưng rất nhanh chóng đã bình tĩnh lại, tôi không còn giằng xé nhân tâm như trước nữa, các sinh mệnh trong vũ trụ đang nhìn tôi, tôi phải làm cho chính. Không chỉ trong việc này, sau này khi gặp phải bất kỳ chuyện gì tôi cũng đều làm theo yêu cầu của Pháp mà quy chính lại bản thân mình, để từng suy nghĩ từng ý niệm của mình đều nằm trong Pháp, thực sự tẩy tịnh bản thân mình trong trong Pháp, đề cao một cách hết sức thiết thực.

Tôi vẫn còn nhân tâm khi đang phát chính niệm. Khi phát chính niệm sẽ khiến thân thể phía tu tốt của bản thân rất lớn, thân thể của tôi bên này cố gắng không động niệm. Khi tạp niệm xuất ra lập tức tìm kiếm xem nó từ đâu tới, là do cái tâm nào dẫn dắt, việc phát chính niệm thần thánh như vậy vì sao nó còn dám tới, theo đó mà diệt trừ nó. Sau một khoảng thời gian như vậy, thời gian tôi phát chính niệm càng ngày càng dài, cũng càng ngày càng tĩnh. Điều này càng khiến tôi thể ngộ

được năng lực của chúng ta tới từ trong Pháp, chúng ta là một lập tử trong Pháp, khi bạn thực sự đề cao lên trên, phá vỡ lớp vỏ con người thì bạn mới có thể thực sự lớn mạnh lên. Chính niệm của bạn mới xuất ra. Điều then chốt nhất là bạn cần phải phá bỏ lớp vỏ con người, đây cũng chính là ngọn núi ngăn dòng nước, như vậy bạn mới có thể thực sự bước ra, thực sự đột phá trong Pháp, thực sự đề cao bản thân. Khi tôi bước tới tôi cảm thấy một niệm của mình có thể xẻ núi. Tôi cũng trải nghiệm được sự thăng hoa cảnh giới tu luyện trong Pháp, sự triển hiện của pháp lý và sự khai mở của thần thông.

Thế nào gọi là con người, thế nào gọi là Thần, thế nào gọi là Đạo, thế nào gọi là Phật, đây là một tầng thứ và một cảnh giới. Khi bạn cởi bỏ lớp vỏ của con người (sinh tử là một quan quan trọng, buông bỏ sinh tử chính là Thần). Bạn chính là Thần, đang vượt quan tâm tính hoặc khi vượt qua kiếp nạn bạn thanh tỉnh, lớn mạnh, dùng pháp lý chỉ đạo bản thân mình, thì sẽ không bị sa vào nơi con người, thì bạn mới có thể thanh tỉnh. Sự thống khổ khi chúng ta tổng khứ nhân tâm kỳ thực chính là sự thống khổ khi không thể buông bỏ nhân tâm, cũng chính là bạn không muốn buông bỏ nó. Điều này chính là một tay túm chặt Thần, một tay túm chặt con người không buông. Đây cũng chính là nguyên nhân mà tôi đã không thể tinh tấn suốt một thời gian dài.

Thông qua khoảng thời gian thực tu này tôi đã thực sự thăng hoa trong Pháp. Tôi nhìn thấy trong khu vực chúng tôi có không ít đồng tu giống như tôi, họ cũng giống với tôi trước kia, khổ sở vì không biết phải đột phá như thế nào, mãi vẫn không thể có đột phá nào lớn, tôi đã chia sẻ chi tiết với mọi người những biến đổi về cảnh giới tư tưởng sau khi tôi đột phá được lớp vỏ thứ ba như thế nào, hy vọng mọi người có thể nhanh chóng đột phá, thực sự đề cao lên trong Pháp. Khi chúng ta thực sự hình thành một chính thể kiên định bất phá thì điều này mới là thứ mà tà ác sợ hãi nhất. Như vậy mới có thể thực sự làm tốt được việc cứu độ chúng sinh, hoàn thành tốt sứ mệnh của chúng ta.

Tu tốt bản thân mới có thể thực sự cứu người

Con người hiện nay bị Thuyết vô thần đầu độc rất sâu, lại thêm văn hóa đảng nhồi nhét suốt mấy chục năm, khiến rất nhiều người đã không thể lắng nghe chân tướng một cách lý trí. Muốn cứu những người như vậy thì yêu cầu đối với bản thân chúng ta cũng phải cao. Tôi nghĩ rằng nếu chúng ta tu tốt, tâm lòng từ bi rộng lớn, năng lượng lớn mạnh thì có thể nhanh chóng diệt tận đám tà linh lạn quỷ đảng sau họ, đồng thời thông qua việc chia sẻ ngắn gọn đơn giản mà phá giải chấp trước của họ, giảng chân tướng thật thấu đáo.

Khoảng thời gian trước, đơn vị tôi đã tổ chức một chuyến du lịch, tôi và một cô giáo ở cùng một nhóm, tôi nghĩ làm thế nào để giảng chân tướng cho cô ấy. Tôi biết cô ấy là đảng viên tà đảng, buổi tối trước khi đi ngủ, tôi chỉ chiếc điện thoại

trên bàn nói rằng: Nếu từ nhỏ người khác bảo với chị rằng nó gọi là cái máy nghe, thì chị cũng đã gọi như vậy mấy chục năm rồi, bây giờ em bảo chị gọi là điện thoại, thì chị có cảm tưởng gì, chị ấy nói sẽ không tin. Tôi nói đúng, cũng giống như chúng ta từ nhỏ đã bị nhồi nhét thuyết vô thần, từ nhỏ đã bị nhồi nhét lý luận của tà đảng. Mà Mác khi còn trẻ đã ra nhập vào giáo thờ quỷ Sa-tăng, chúng nguyên rủa rằng toàn nhân loại sẽ phải xuống địa ngục, nguồn gốc của Sa-tăng là gì, tôi bắt đầu nói về bộ sử thi “Thiên đường đã mất”.

Thượng đế tuyên bố con trai độc nhất của mình là Thiên sứ, là thủ lĩnh của thiên binh, thống lĩnh thiên quốc. Đại thiên sứ Sa tăng không phục, y đã triệu tập rất nhiều thiên sứ khác, phát động một cuộc phản loạn. Nhưng cuộc phản loạn đó đã thất bại, chúng bị con trai của Thần dùng tia sét đánh bại, đọa xuống hồ lửa nơi địa ngục. Những thiên sứ thất bại này được gọi là ma quỷ. Trong địa ngục Sa tăng không chịu thua nên đã thành lập nên Vạn ma giáo và thảo luận tại đây, dẫn dụ con người thuận theo ma giáo, Sa tăng đã tìm được vườn Ê đen mà Thượng đế vừa mới sáng tạo ra, y dẫn dụ Ê Va ăn quả trí huệ. Thượng đế sau khi biết chuyện đã nổi trận lôi đình, phái Thần tử tuyên bố rằng: Khi Ê Va lâm bồn sẽ phải chịu thống khổ và sẽ vĩnh viễn phải phục tùng A Đam; A Đam phải lao lực khổ sở cả một đời để tìm bánh bao cho Eva ăn hàng ngày, lưng áo phải ướt đầm mồ hôi. A Đam và Ê Va bị Hoàng đế đuổi ra khỏi vườn Ê Đen, từ đó họ đi về hướng vùng đất khô cằn. Cho nên phương thức sinh sống của đàn ông và phụ nữ bây giờ mới như thế này.

Trước khi viết “Tuyên ngôn Đảng cộng sản” Mác đã gia nhập Sa-tăng giáo, Mác đã tuyên bố như thế này trong “Tuyên ngôn Đảng cộng sản”, bản đề cương đầu tiên của Đảng cộng sản đã viết như thế này: “Một bóng ma đang ám ảnh Châu Âu: Bóng ma chủ nghĩa cộng sản.” Một trăm năm sau, chủ nghĩa cộng sản đã không chỉ là một hồn ma mà đã thực sự là một bộ mặt thật bằng vật chất cụ thể. Bóng ma này trong vòng 100 năm tại thế kỷ trước đã lan tràn khắp thế giới như một thứ ôn dịch, đã tàn sát sinh mệnh của hàng trăm triệu người, đã tước đoạt tài sản cá nhân của hàng ức vạn người thậm chí là tước đoạt linh hồn vốn tự do của họ. Cho nên phạm là những nước Đảng Cộng Sản thì đều ngập tràn giết chóc, lừa dối và nghèo khó. Nó biết rằng nó không thể nào được tiếp nhận trong những quốc gia bình thường. Đặc biệt là tại Trung Quốc mảnh đất văn hóa Thần truyền 5.000 năm này lại càng không có chỗ cho nó đặt chân. Cho nên sau khi nó dùng những lời dối trá và âm mưu để tước đoạt chính quyền những điều nó làm chính là thông qua việc giết chóc để tạo ra khủng bố, như Tam phản, Ngũ phản, Phản cánh hữu, Đại cách mạng văn hóa, cuộc đàn áp học sinh sinh viên ngày 4 tháng 6, cuộc bức hại Pháp Luân Công, số người tử vong bất thường tại Trung Quốc đã lên tới 80 triệu người, bằng tổng số người tử vong trong hai cuộc đại chiến thế giới cộng lại. Lại thông qua việc nhồi nhét thuyết Vô thần, thuyết Tiến hóa đã cắt đứt mối liên hệ giữa chi và thiên thượng. Cho rằng thiện ác hữu báo, luân hồi chuyển sinh đều là mê tín,

cho nên trên mảnh đất Trung Quốc mất đi tín ngưỡng hiện nay tai nạn xảy ra khắp nơi, người lừa người, thức ăn độc đầy đường cũng vì vậy, vì tiền mà chuyện xấu gì cũng đều dám làm... Bởi vì từ nhỏ tới lớn chị đều bị nhồi nhét rằng con người là do vượt tiến hóa mà thành, vô thần vô quỷ, cho nên dù chị nằm mơ cũng không thể nghĩ được rằng Đảng cộng sản là một tà linh, lại chính là Sa tăng. Hiện giờ trời muốn diệt con tà linh này, chị sẽ phải theo nó mà gặp tai ương, bởi vì khi chị gia nhập đảng, đoàn, đội thì đã tuyên thệ với nó rằng sẽ dâng hiến hết thân sinh mệnh của mình cho nó, hàng nghìn hàng vạn đảng viên, đoàn viên, đội viên đã là tế bào của nó, vào ngày khi phải diệt nó, chị sẽ cùng bị diệt vong với nó. Chị có thể nói tôi cũng không theo nó làm việc xấu! Vì sao phải diệt vong cùng với nó, đây chính là nguyên nhân mà đệ tử Đại Pháp phải giảng chân tướng, chỉ là vì chị là người vô tội, không muốn nhìn thấy chị cùng bị hủy diệt bởi con tà linh ấy. Chỉ cần chị dùng hóa danh thoái xuất khỏi mọi tổ chức của Trung Cộng, thì khi trời diệt Trung Cộng, chị sẽ không gặp nạn cùng với nó, chị nhất định sẽ cảm thấy may mắn vì quyết định của bản thân mình. Hiện nay đã có hơn 100 triệu người dân đã thoái đảng, thoái đoàn, thoái đội. Cô ấy đã nghe hiểu, tôi lại đọc thuộc một vài bài thơ trong “Hồng Ngâm 3”. Cuối cùng cô ấy nói cho tôi đọc sách nhé. Thế là một sinh mệnh đã được đắc cứu.

Tu luyện là việc nghiêm túc phi thường, chỉ khi tu luyện một cách thanh tịnh chúng ta mới có thể thực sự bước trên con đường tu luyện, làm tốt ba việc mà Sư phụ yêu cầu, theo sát tiến trình Chính Pháp. Đến nay khi Chính Pháp đã cận kề tới hồi kết, chúng ta phải thực sự thanh tịnh, dù cho gặp phải chuyện gì cũng đều phải hướng nội tìm vô điều kiện. Không lưu lại cho cự thế lực bất kỳ sơ hở nào để dúi vào trong thì chỉ có một biện pháp duy nhất chính là học Pháp thật tốt, bảo trì chính niệm kiên định. Chỉ có tín Sư tín Pháp mới có thể theo sát tiến trình Chính Pháp cùng trở về với Sư phụ.

Trên đây là một chút thể ngộ trong tu luyện của tôi, viết ra đây cùng chia sẻ với mọi người. Trong thời gian cuối cùng còn lại không nhiều này, tôi phải dốc toàn tâm toàn sức vào việc cứu người, cứu nhiều người hơn nữa, cứu càng nhiều người hơn nữa, thực hiện thệ ước tiền sử của bản thân mình, hoàn thành hồng nguyện trợ Sư tại thế gian.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2013/2/24/264121.html>

Bản tiếng Anh: <http://en.minghui.org/html/articles/2016/8/22/158365.html>

Chỉ khi không nhập vai quá sâu mới có thể triệt để tổng khứ chấp trước người thường

Bài viết của Tiểu Nam

[MINH HUỆ 3-6-2012] Mấy ngày trước khi học Pháp, tôi đã lĩnh ngộ được vài điều muốn chia sẻ cùng các bạn đồng tu.

“Đời người là một vở kịch!” Cách nói này quả là vô cùng chuẩn xác. Mỗi người đều đang diễn một vai theo những gì đã được an bài từ trước. Điều này không hề sai! Những vai diễn này không phải là chúng ta “thực sự”. Những vai diễn này cũng thiên hình vạn trạng, có vai chính diện, có vai phản diện; có người tính cách hiền hậu; có người tính cách hung bạo; có người vô cùng tự tư, cũng có người lại rất thiện lương; có người không biết cách đối nhân xử thế, nhưng cũng có người lại cư xử khéo léo chu đáo...

Chúng ta đời đời kiếp kiếp chuyển sinh, mỗi kiếp người khác nhau lại có tính cách khác nhau, nhưng hết thấy đều chiều theo các vai diễn đã được an bài sẵn, chúng ta từng bước từng bước mà diễn cho tròn vai mà thôi. Đương nhiên hết thấy đều có nguyên do, các vai diễn đều được an bài phức tạp và tỉ mỉ. Nhìn thấu được điểm này, thì chúng ta sẽ không vì bản thân trong lịch sử đã từng diễn vai diễn gì mà buồn mà vui, hoặc giả hiện tại cũng không vì những gì đồng tu biểu hiện ra mà oán mà giận.

Trước đây khi đọc *Phong Thần Diễn Nghĩa*, thấy Trụ vương vô đạo, đã phạm quá nhiều việc thương thiên hại lý, nhưng cuối cùng vẫn có thể được đi phong Thần, tôi không sao minh bạch được, ông ấy chẳng phải là người xấu sao? Tại sao còn có thể thành Thần? Tôi thấy thật kỳ quái. Nhưng hiện tại tôi đã minh bạch rồi. Trụ vương chỉ là một diễn viên trong giai đoạn lịch sử ấy, ông ấy chỉ là đang diễn vai “người xấu” trong đời đó mà thôi, còn bản thân ông ấy không chỉ có một đời kia, cũng không chỉ là biểu hiện của một đời kia.

Thấy các đồng tu hướng nội tìm, bản thân tôi cũng hướng nội tìm. Tôi thấy rằng tôi có rất nhiều chấp trước. Tổng khứ đi một chấp trước quả là rất khó. Vô luận tôi cố gắng ra sao, tôi cảm thấy rằng tôi vẫn không tổng khứ chúng đi được. Tôi không biết phải làm thế nào. Giờ thì tôi đã minh bạch lý do vì sao. Giống như một người ở tại bùn đất mà muốn rửa sạch chân vậy. Khi vừa rửa sạch một chân thì lại phải dẫm nó xuống bùn để rửa sạch chân còn lại, vậy nên, không cách nào rửa sạch chúng được. Chỉ khi người đó nhảy ra khỏi bùn đất mà lên bờ, thì người đó mới có thể làm sạch chân được. Tương tự như vậy, chỉ khi chúng ta nhảy ra khỏi cái khung của “vai diễn” mà chúng ta đảm nhận, thì chúng ta mới có thể thực sự nhận thức rõ được bản thân mình. Chỉ khi chúng ta tổng khứ chấp trước, những quan niệm hậu thiên cùng cái gọi là tập quán tư duy của bản thân, thì chúng ta mới có thể trở về với bản ngã của mình.

Gần đây tôi đọc bài chia sẻ của một số đồng tu đăng trên trang web Minh Huệ. Họ đều chia sẻ về tâm oán hận. Tôi rất tán thành quan điểm của đại đa số đồng tu, bởi vì tôi phát hiện tự sâu trong thâm tâm tôi vẫn có tâm oán hận. Hơn nữa, tôi phát hiện giữa các đồng tu xung quanh tôi cũng biểu hiện ra loại tâm oán hận này. Nếu chúng ta nhảy ra khỏi cái khung của vai diễn của chúng ta mà quan sát, thì chúng ta sẽ thấy rằng mỗi người đều đang diễn theo kịch bản được phân vai từ trước. Vô luận chúng ta thấy ưa hay không ưa hành vi của người thường hay đồng tu hay vì bất cứ nguyên nhân gì mà sinh ra tâm oán hận, thì đó chẳng phải vì chúng ta mê quá sâu rồi sao? Mê trong vai diễn của mình và nhập vai quá sâu. Nếu chúng ta biết rằng vì nguyên nhân này hay nguyên nhân kia, mà cá nhân này có tính cách như thế này cá nhân kia có tính cách thế kia thì chúng ta có thể chịu đựng được, vậy thì cảm giác thấy người này tốt người kia không tốt sẽ không còn tồn tại nữa.

Là người tu luyện mà nói, không có sự việc gì là ngẫu nhiên. Vô luận là chúng ta đối đãi với thân nhân, đồng nghiệp, bạn bè tình cảm thâm sâu ra sao, tốt ra sao, đều không thể để bị ràng buộc vào loại tình cảm con người này được, bởi vì, người tu luyện chúng ta, với bất kỳ ai mà chúng ta gặp, với bất kỳ sự việc gì mà chúng ta đối mặt, với những lời mà chúng ta nói ra, với mỗi niệm đầu mà chúng ta nghĩ, tất cả đều là giúp chúng ta tu luyện. Chúng đều là để phơi bày những chấp trước và quan niệm người thường của chúng ta. Chúng ta có thể thắc mắc tại sao người này bình thường đối xử với chúng ta rất tốt, nhưng đột nhiên lại đối xử với chúng ta khác đi, thậm chí làm chúng ta cảm thấy không thoải mái. Tất cả những điều này xảy ra là vì chúng ta còn có những chấp trước chưa buông bỏ, nên khảo nghiệm xảy đến. Vô luận chúng ta gặp phải sự việc gì, xuất hiện tình huống nào, thì chính là vì cần phải vậy. Điều cốt yếu là, mỗi lần phát sinh sự việc, thì chúng ta có bất động tâm hay không? Chúng ta cần phải biết rõ vì sao chúng ta động tâm, thì chúng ta có thể nhìn ra chấp trước của bản thân. Tôi nghĩ rằng, nếu chúng ta không ở trong tình huống đó, mà xem mình như người ngoài cuộc mà quan sát sự việc, thì tâm của chúng ta sẽ bất động, bởi chúng ta không biết gì cả. Chúng ta chính là vì trợ Sư chính Pháp mà đến trái đất này. Làm tốt ba việc là điều trọng yếu nhất với mỗi chúng ta. Như vậy, làm sao để chúng ta có thể nhảy ra khỏi cái khung này đây? Sư phụ bảo chúng ta học Pháp, nghiêm túc học Pháp, học Pháp thật tốt.

“Võng khai nhất diện,” Sư phụ muốn cứu tất cả chúng sinh, bất kể trong quá khứ họ có làm gì sai, thì cũng chỉ xem thái độ của họ với Đại Pháp trong lần Chính Pháp này. Nhiều đồng tu cho rằng chỉ xem lựa chọn ở trong đời này thì dường như không công bằng. Cá nhân tôi không cảm thấy vậy. Vai diễn của mỗi người đều đã được an bài từ trước. Họ đều vì Đại Pháp và Chính Pháp mà đến. Tất cả chúng sinh đời đời kiếp kiếp đều không chỉ diễn một vai, có lúc tích nghiệp có lúc tích đức đã hun đúc ra mỗi cá nhân ở hiện tại. Hiện nay, đã là phân đoạn cuối cùng của vở kịch và là cơ hội cuối cùng để mỗi cá nhân đưa ra lựa chọn cho bản thân, là lựa chọn

mang tính quyết định, đây chính là lựa chọn thực sự của chúng ta. Có lẽ lựa chọn này bản thân nó cũng là tất yếu.

Đây chỉ là chút thể ngộ của bản thân. Kính mong đồng tu từ bi chỉ ra bất cứ điều gì không phù hợp.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2012/3/6/253834.html>

Bản tiếng Anh: <http://www.clearwisdom.net/html/articles/2012/3/19/132272.html>

Giả tướng nghiệp bệnh

Bài viết của một học viên Pháp Luân Đại Pháp ở Trung Quốc

[MINH HUỆ 20-6-2016] Bệnh là một giả tướng có thể làm người ta lạc hướng [nhận thức]. Đối với con người mà nói, “bệnh” tự bản thân nó đã là một khái niệm không thực, vì nó không phải là nguyên nhân thực sự khiến người ta phải thống khổ hay phải chết.

Hàng nghìn năm nay, con người đã bị đánh lừa bởi giả tướng nghiệp bệnh và không thể đột phá quan niệm cố hữu này.

Theo thể ngộ của tôi, bệnh là an bài của một vị Thần nhằm ngăn không cho con người nhận thức được chân tướng của vũ trụ.

Bệnh được an bài bởi các sinh mệnh cao tầng – những vị Thần quyết định khi nào thì một người phải trả món nợ của mình, dưới hình thức nào và mức độ thống khổ mà người đó phải chịu đựng. Khi đã đến lúc phải trả món nợ, an bài ấy sẽ được khởi động.

Những linh thể bất hảo đặt định đến đời nợ sẽ được phóng thích và tiến nhập vào cơ thể người. Nhìn từ bề mặt thì người ấy dường như đang có bệnh.

Người Trung Quốc cổ đại gọi bệnh là “bệnh ma”, trong các sách y học Trung Hoa thì bệnh được gọi là “quỷ”. Sự phụ dùng cụm từ “linh thể bất hảo” để miêu tả nó trong sách Chuyển Pháp Luân.

Sau khi các linh thể được phóng thích, nó được phép tiến nhập vào một bộ phận nhất định ở một không gian nhất định nào đó của cơ thể người, tất cả đều định lại rồi. Các chủng loại, hình tượng và tác dụng của các linh thể này không giống nhau, chúng vô cùng nhiều, vô cùng hỗn tạp; dựa vào việc con người làm những chuyện bất hảo đến mức độ nào thì sẽ tạo ra phương thức bồi hoàn tương ứng. Những linh thể này chuyên để cho con người trả nợ nghiệp, đồng thời cũng hoàn toàn làm rối trí người ta. Do con người tạo nghiệp càng ngày càng nhiều, càng lúc càng làm

những chuyện bất hảo, do đó cũng những linh thể bất hảo được tạo ra càng lúc càng nhiều, càng lúc càng kỳ dị.

Sư phụ giảng:

“Tôi thấy rằng chủ yếu nhất là [do] chuẩn mực đạo đức của con người thấp kém, đã tạo thành các loại bệnh kỳ quái, bệnh viện chữa không khỏi, dùng thuốc cũng không xong” (**Chuyển Pháp Luân**)

Từ Pháp mà Sư phụ giảng, tôi ngộ ra rằng tất cả mọi thứ đều do Thần điều khiển, và mọi thứ đều có quan hệ nhân duyên của nó.

Theo thể ngộ của tôi, khái niệm bệnh không hề tồn tại, đó chỉ là hoàn trả nghiệp lực mà thôi. Khi đến thời điểm con người phải trả nợ – vào một ngày cụ thể và ở một độ tuổi cụ thể – con linh thể đó sẽ được phép tiến nhập vào cơ thể người. Nhìn từ góc độ của con người, nó cần một lý do khoa học nào đó. Ví dụ, người ta nghĩ rằng nguyên nhân họ bị ốm là vì họ bị cảm lạnh hay cảm cúm.

Con linh thể này không thể làm cho người ta chết, nguyên nhân người ta chết đi là do dương thọ đã tận rồi, sẽ có quỷ chuyên trách đến lấy mệnh người đến làm việc này, nhìn bề ngoài thì là do bệnh tật khổ sở mà chết đi, nhưng nó chỉ là giả tướng làm lạc hướng con người ta, một cá nhân đến lúc tận thọ thì mới có thể chết được.

Một học viên đã khai mở thiên mục nhìn thấy một người bị đột quỵ bởi vì kiếp trước người đó đã bắn trúng chân một con cáo trong khi đi săn. Ông ta bị đột quỵ ở đời này là để hoàn trả cho những gì con cáo phải chịu đựng. Những gì ông nợ và những gì ông phải trả là hết sức công bằng.

Cô ấy nhìn thấy cách đi lại của người này sau cơn đột quỵ giống như một con cáo bị thương ở chân. Bệnh của ông ta biểu hiện trong thế giới con người chính là một giả tướng. Tuy nhiên khi nghe câu chuyện này, nhiều người có thể không tin và nghĩ đó là chuyện đùa.

Vậy những linh thể bất hảo này có phải là nguyên nhân tạo nên thống khổ cho con người hay không? Tôi không nghĩ vậy. Món nợ là được ghi lại ở một không gian khác, và thậm chí nếu bạn đã thoát khỏi linh thể này thì những gì bạn nợ vẫn phải hoàn trả.

Chỉ những ai tu luyện Pháp Luân Công mới không phải hoàn toàn trả hết nợ bởi vì Sư phụ đã gánh chịu phần lớn giúp chúng ta. Với uy đức hồng đại, Sư phụ có thể cứu được vô vàn sinh mệnh.

Sư phụ của các tiểu đạo tiểu pháp trong quá khứ ai có thể gánh chịu nợ nghiệp cho đệ tử? Đều là tự đệ tử phải tự hoàn trả nợ của mình, trả hết trả hết rồi, sư phụ của họ mới có thể cài đặt cơ chế tu luyện cho họ và sau đó họ mới có thể bắt đầu thực sự tu luyện trong pháp môn ấy.

Sự từ bi của Sư phụ không thể diễn đạt được bằng ngôn ngữ của con người, thậm chí ngay cả ngôn ngữ của Thần cũng không thể diễn đạt nổi. Những sinh mệnh cao tầng không thể hiểu được những gì Sư phụ đã làm, điều đó không cách nào tưởng tượng được, hoàn toàn vượt xa khỏi phạm vi lý giải và tư duy cực hạn của họ. Khi những vị Thần trên trời nhìn thấy một số học viên không trân quý Đại Pháp, họ cho rằng những hành vi ấy là bất kính.

Khi chúng ta- những đệ tử Đại Pháp- gặp quan nghiệp bệnh, lúc đó không phải những linh thể hay khí đen tiến nhập vào cơ thể chúng ta. Đó là một giả tướng được tạo ra bởi các vị Thần. Triệu chứng và cảm giác thì hết như là có bệnh nhưng nguyên nhân căn bản thì lại hoàn toàn khác, bởi vì đó là một khảo nghiệm.

Đó là khảo nghiệm về tính kiên định và sự tín Sư tín Pháp dành cho các đệ tử Đại Pháp. Khi chúng ta tự coi mình là những người luyện công và không dùng nhân tâm để nghĩ về nó, chúng ta sẽ vượt qua khảo nghiệm một cách nhanh chóng. Việc chúng ta vượt qua được khảo nghiệm nhanh hay chậm phụ thuộc vào chính niệm của chúng ta mạnh hay yếu.

Sư phụ không an bài quan nghiệp bệnh kiểu này cho các đệ tử Đại Pháp thời kỳ Chính Pháp. Đó là can nhiễu của cự thế lực. Chúng ta phải thật thanh tỉnh, phủ nhận tất cả những an bài của cự thế lực, phát chính niệm thanh trừ chúng và xin Sư phụ giúp đỡ.

Chúng ta phải hướng nội tìm xem chúng ta đã có sơ hở nào để cho cự thế lực dúi vào, liệu có phải chúng ta học Pháp không nhập tâm, hay liệu chúng ta vẫn chưa đặt tâm vào việc cứu người hay không.

Một khi chúng ta tìm thấy sơ hở của mình, chúng ta cần phải lập tức quy chính lại. Sẽ thật nguy hiểm nếu chúng ta không chính lại bản thân, bởi chúng ta vẫn còn có những phần chưa đạt tiêu chuẩn của Pháp và cự thế lực có thể lợi dụng sơ hở đó để bức hại chúng ta.

Dù là nguyên nhân gì thì chúng ta vẫn phải đối đãi với Đại Pháp và tu luyện hết sức nghiêm túc, và cũng phải học Pháp nhiều hơn nữa.

Đây là thể ngộ tại tầng thứ tu luyện của tôi. Xin vui lòng chỉ ra những điều không phù hợp.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2016/6/20/330167.html>

Bản tiếng Anh: <http://en.minghui.org/html/articles/2016/7/4/157675.html>

Vì sao bệnh mãi không hết?

Bài viết của Đệ tử Đại Pháp Đường Sơn

[MINH HUỆ 27-02-2014]

“Đệ tử: Chúng con là đệ tử Đài Loan, đắc Pháp nhiều năm. [Con] và chồng là đồng tu đều tín Sư tín Pháp làm tốt ba việc, biết rằng Đại Pháp không phải để trừ bệnh, biết rằng tế bào người tu luyện đều được vật chất cao năng lượng chuyển hoá, nhưng mà bệnh gút từ trước khi đắc Pháp vẫn một mực không khỏi, gần đây các khớp còn rất đau. (mọi người cười)

Sư phụ: (cười) Người tu luyện đều biết, chỉ cần chư vị tinh tấn, thì thân thể chư vị sẽ phát sinh biến hoá, Sư phụ cũng sẽ điều chỉnh cho chư vị. Không phải là thân người này của Sư phụ làm, mà là Pháp thân của Sư phụ làm. Từ khi chư vị tu luyện cho tới nay mà vẫn không khỏi, chư vị phải thật sự tìm xem vấn đề về tâm tính, xem xem chấp trước ở đâu, chỗ nào cần tu tốt, đây quả thật là vấn đề tu luyện cá nhân rồi. (vỗ tay)” (Giảng Pháp ở Pháp hội tại Vùng đô thị New York năm 2013)

Đọc xong đoạn hỏi đáp này giữa Sư phụ và đệ tử trong bài “Giảng Pháp ở Pháp hội tại Vùng đô thị New York năm 2013”, tôi đã tự mỉm cười. Tôi rất hiểu tâm trạng của người đồng tu khi hỏi vấn đề này, bởi vì đây đã từng là vấn đề luôn ám ảnh tôi, thậm chí nhớ lại những câu chữ trong câu hỏi cũng đều rất giống với tôi. Bây giờ tôi muốn nói một chút về nhận thức nông cạn của mình, giúp các đồng tu khai mở nút thắt trong tâm. Những đồng tu có nghi hoặc như vậy có thể không hề ít.

Nhằm tiện cho việc trần thuật, trong bài viết tôi có thể sẽ dùng đến rất nhiều đại từ nhân xưng “bạn”, cũng có lẽ dùng từ này sẽ rất sắc bén. Nhưng xin đồng tu đừng hiểu lầm, không phải là nhằm vào độc giả, mà là tôi đang chất vấn cái “tôi” đang dùng quan niệm của con người để suy xét vấn đề trong tư tưởng của mình. Dưới đây tôi sẽ kể về nhận thức của bản thân về giai đoạn hiện nay.

Kỳ thực biểu hiện trạng thái gì của bản thân chúng ta nhất định là phản ứng chân thực về trạng thái tu luyện của chúng ta, chỉ là nhiều khi chúng ta không nhận thức được mà thôi. Đó là do chúng ta tu luyện quá hời hợt bề mặt, minh bạch pháp lý quá nông cạn. Ngoài miệng chúng ta biết rằng Đại Pháp không phải để trị bệnh, có thực là biết vậy không? Kỳ thực không phải là biết thực sự. Vì Sư phụ đã giảng rất minh bạch, trong sách cũng viết rất minh bạch như vậy. Dường như cũng không cần chúng ta phải ngộ, phía con người bề mặt của chúng ta cũng biết như vậy rồi. Như có một đồng tu nói, điều gì Sư phụ cũng giảng rõ ra rồi không cần chúng ta phải ngộ, chỉ cần làm theo như vậy là được. Nhưng chúng ta lại không thực sự tin tưởng, cho nên mới xuất hiện vấn đề, cho nên khi xuất hiện vấn đề mới không dùng chính niệm mà đối đãi.

Còn nhớ trong bài Pháp hội có một đồng tu nhắc đến việc anh ấy tham gia cuộc điều tra hàng vạn người về tình trạng thân thể khỏe mạnh do tu luyện Pháp Luân Công. Mặc dù lúc đó tuyệt đại đa số các chứng bệnh của anh đều đã khỏi, nhưng vẫn còn một số tình trạng bệnh tật chưa hoàn toàn mất đi. Nhưng anh vẫn kiên quyết điền vào phiếu điều tra là 100% bệnh đã khỏi, chính sau khi anh điền xong, quả thực tất cả trạng thái bệnh đều hoàn toàn biến mất. Vì sao lại như vậy? Tôi nghĩ rằng chính là sự khác nhau giữa phần biết trên bề mặt con người và niềm tin kiên định vào Pháp xuất phát từ nội tâm người tu luyện. Nguyên nhân khiến tỷ lệ khỏi bệnh trên bảng điều tra đó không phải là 100%, phải chăng là do không phải tất cả những người đắc Pháp thụ ích đều tin tưởng 100% rằng mình đã hết bệnh.

Sư phụ đã nói người luyện công không có bệnh, trên bề mặt chúng ta đều biết. Nhưng bạn có thực sự tin tưởng hay chưa? Thực sự minh bạch hay chưa? Nếu thực sự tin tưởng sao còn nói tôi chỗ này đau thực! Điều đó có đúng không? Vậy thì tôi lại hỏi bạn rốt cuộc Pháp mà Sư phụ giảng là thực, hay cảm giác đó là thực? Nếu thực sự tin lời Sư phụ, có sao còn tự huyễn tượng điều này là thực, hay đi cảm thụ xem nó có đau hay không?

Đôi khi tôi đang nghĩ lúc đầu nếu mình tham gia điều tra, khẳng định rằng tôi sẽ không thể viết 100%. Vì phía con người cho rằng chúng ta chẳng phải là tu chân sao? Tôi không thể nói dối. Mặc dù đa số bệnh đều khỏi rồi, nhưng đĩa đệm thắt lưng ngoan cố thỉnh thoảng vẫn “đau thực”! Bây giờ tôi mới minh bạch là mình đang xem xét vấn đề trên bề mặt con người, dùng quan niệm con người để suy nghĩ vấn đề. Sư phụ bảo chúng ta phải cải biến quan niệm người thường từ căn bản, Pháp lý rõ ràng biết bao, chỉ cần đọc liền biết được, nhưng chúng ta còn cách việc làm được xa cả nghìn dặm!

Tư duy không thể nói dối ở trên chẳng phải là cách nghĩ của nhân tâm hay sao? Cho rằng mình có bệnh chưa khỏi, coi giả tướng của xã hội người thường là chân thực. Thử nghĩ xem nếu cho rằng cái đau này là thực, thì vị đồng tu bị đánh đến nát vụn xương đùi sao có thể xếp chéo chân luyện công? Đồng tu bị bức hại đến mức đôi gò bồng đảo nát thành một cái ổ lớn đau tới mức không dám động tới còn dám đuổi người? So với những đồng tu này, bạn có dám nói rằng mình biết điều này, biết điều kia, còn dám hùng hồn nói mình tín Sư tín Pháp không?

Kỳ thực ngoài miệng chúng ta nói biết cái này cái khác, vậy thế nào là biết thực sự? Đôi khi bản thân chúng ta cảm thấy niềm tin xuất phát tự trong tâm, có lẽ vẫn sẽ xuất hiện giả tướng “đau thực” đó. Theo tôi thấy, có thể là can nhiễu của ma quỷ, có thể là khảo nghiệm Sư phụ an bài theo mức độ kiên định của chúng ta.

Kỳ thực nói thẳng ra căn bản chính là vấn đề tín Sư tín Pháp. Nhưng tôi vẫn cảm thấy mình tín Sư tín Pháp, nếu không thì cũng không đến học. Nhưng bạn đào sâu thêm nữa có lẽ sẽ nhìn thấy, chúng ta nói tin có lẽ chỉ là con người bề mặt bội phục

Pháp lý Đại Pháp, còn cách xa so với niềm tin kiên định và Đại Pháp xuất phát từ nội tâm của người tu luyện. Nếu bạn thực sự hiểu được cái lý này, còn có thể động tâm vì cái đau vì bất kể lý do nào hay không?

Không tin chúng ta lại suy xét cẩn thận hơn xem chúng ta bước vào Đại Pháp như thế nào? Chúng ta lại ở lại đây vì lý do gì? Sau khi thực sự nghĩ về vấn đề này tôi phát hiện, ban đầu mình tiếp xúc với khí công vì đĩa đệm thắt lưng không chữa khỏi mặc dù tôi đã dùng hết thầy mọi biện pháp chữa trị của y học Trung Quốc, tây y. Mặc dù khí công không thể chữa khỏi bệnh của mình, nhưng lại phát hiện quả thực rằng có những thứ cao thâm siêu xuất khỏi nhận thức của người thường. Do đó tôi muốn tìm một loại công pháp tốt chân chính, vừa có thể trị bệnh của mình, lại vừa có thể khai mở được rất nhiều những nghi hoặc trong tâm mình để đạt tới cảnh giới cao hơn. Lúc đó tôi còn chưa có khái niệm chính xác về tu luyện. Cho tới năm 1996 gặp được Pháp Luân Đại Pháp, ngay lập tức dường như tôi minh bạch tất cả, nhưng bản thân lại che giấu tâm chữa khỏi bệnh mãn liệt đó. Vì trong Pháp Sư phụ nhắc đi nhắc lại là không được ôm giữ tâm trị bệnh tới học Pháp, vậy nên bề mặt con người của mình đương nhiên là “biết rồi”. Tôi liền nghĩ: Tôi không thể lại nghĩ tới trị bệnh, tôi biết là Đại Pháp dạy con người tu luyện, không phải để trị bệnh cho con người, tôi chỉ quán tu luyện là được rồi, Sư phụ sẽ trị khỏi bệnh cho tôi, vì muốn tu luyện, bước đầu tiên cần phải điều chỉnh lại bản thể mà.

Các bạn đồng tu thử nghĩ xem cách nghĩ này có vấn đề gì không? Như vậy chỉ cần đối chiếu với Pháp là có thể thấy được vấn đề trong cách nghĩ trên đây của tôi, vì nó ẩn giấu chấp trước rằng sau khi tu luyện có thể giải quyết bệnh của mình, mục đích tu luyện không thuần khiết. Nếu “muốn tu luyện, thì tu luyện thôi” (**Chuyển Pháp Luân**), còn để ý tới cái đau giả hay đau thật nữa không? Quả thực nói là có thể làm được “và chồng là đồng tu đều tín Sư tín Pháp làm tốt ba việc”, cũng chính là tu luyện theo yêu cầu của Đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp, vậy thì việc có đau hay không có ảnh hưởng gì đến tu luyện của chúng ta? Chẳng phải chúng ta biết rằng những gì Sư phụ an bài cho chúng ta đều là tốt nhất hay sao? Vậy thì nhiều nhất chẳng phải là đang liễu giải nó hay sao! Đương nhiên, nếu nó can nhiễu nghiêm trọng đến việc chúng ta làm ba việc, vậy thì đương nhiên không được, điều đó phải nghiêm túc dùng chính niệm thanh trừ!

Sư phụ giảng:

“Tốt xấu xuất tự một niệm của người ta.” (**Chuyển Pháp Luân**)

Tôi lý giải là, trong tất cả những gì hiện nay, đều là đang xem ý niệm đó có phải là chính niệm sau khi cải biến quan niệm của người thường. Ví dụ như nói “bệnh gút vẫn một mực không khỏi”, vậy thì niệm đầu tiên của bạn là nghĩ gì? Cho rằng là nóng hay là lạnh, bệnh cũ lại tái phát hay lại bị gì rồi, hay nhận thức được theo Pháp đó là chuyện tốt. Dù cho là tiêu nghiệp hay là can nhiễu của tà ác, đều là cơ

hội lợi dụng nó để đề cao bản thân. Nếu bạn có thể xem xét vấn đề dựa theo Pháp của Sư phụ, có lẽ cái đau đó sẽ không tồn tại, vấn đề đó cũng sẽ không phải hỏi nữa. Bởi vì điều then chốt quyết định bởi cách chúng ta xem xét vấn đề? Là chính niệm của người tu luyện hay là quan niệm của con người.

Nếu không tin rằng quan niệm người thường của mình vẫn chưa thay đổi, chúng ta có thể giả thiết như sau: Thời đầu khi Sư phụ truyền Pháp nếu không có quá nhiều hiệu quả trị bệnh khỏe người thân kỳ như vậy, không có nhiều kỳ tích về những người mắc bệnh nan y được chữa khỏi, cũng chính là nói, giả thiết như lúc đầu Sư phụ chỉ giảng Pháp lý Đại Pháp, mà không ra tay trị bệnh cho bất kỳ ai, vậy thì những đồng tu hồi đầu tới học Pháp đều sẽ không vì điều gì mà bước vào, lại có thể kiên định bước tiếp như bây giờ không? Nếu không thể, đó chính là quan niệm “nhìn thấy mới là thực” vẫn chưa được cải biến lại? Chẳng phải sẽ không làm được việc cải biến từ căn bản quan niệm của người thường hay sao?

Nói về bản thân tôi, việc chưa hoàn toàn cải biến quan niệm con người còn có một biểu hiện được che giấu rất kỹ, đó chính là: chuyện gì cũng phải phòng xa. Điều này ngay từ lúc mới bắt đầu tu luyện còn khiến tôi cho rằng, nhận thấy rằng đây là ưu điểm, là thói quen tốt, hoàn toàn cho rằng sẽ nhận được lợi ích gì trong đó. Ví như ngay khi bắt đầu bước vào tu luyện, tôi mua 2 bộ sách Đại Pháp. Để sau này lỡ một khi tà đảng Trung Cộng bức hại (lúc đó ẩn sâu trong lòng tôi vẫn luôn cảm thấy dù Đại Pháp là tốt, nhưng lại đối lập với tà đảng về hình thái ý thức, thì tà đảng sớm muộn gì cũng không chịu nổi mà bức hại), nên khi chúng hủy sách, tôi còn một bộ dự phòng. Sau đó bức hại quả thực đã xảy ra, tôi rất tự đắc, cho rằng dù mi có thu toàn bộ sách (ẩn tượng lúc đó là nhằm ứng phó tôi sẽ chỉ giao một bản hoặc vài tờ rời), mi cũng không thể nghĩ được rằng ta còn chuẩn bị một bộ khác. Đến giờ tôi mới nhận thức được bản thân đã không tin Sư tín pháp 100% một cách âm thầm, là chương ngại lớn nhất thực hiện vì nghĩa không bỏ, kiên định tu luyện theo con đường Sư phụ đã chỉ ra.

Thiết nghĩ, nếu 100% tin Sư tín Pháp, sẽ biết được sự trân quý của Đại Pháp, sẽ dùng sinh mệnh bảo hộ Pháp. Vậy thì đến một chữ, nửa trang giấy cũng sẽ không giao cho tà ác, sao lại có thể dùng quan niệm của con người đầu cơ coi Đại Pháp như đồ cá nhân? Sao có thể phòng xa đây?

Nếu 100% tin Sư tín Pháp, vào thời đầu khi các đồng tu liên hệ hẹn tôi tới Bắc Kinh chứng thực Pháp, tôi cũng sẽ không viện cớ: “Tôi còn chưa ngộ rõ, tôi muốn nghĩ kỹ rồi sẽ quyết định” để thoái thác. Kỳ thực trong tâm tôi nghĩ rằng lỡ tới Bắc Kinh chứng thực Pháp không thành, tất cả những gì của con người cũng đều sẽ mất hết, vậy thì chẳng phải cái gì của mình cũng đều mất đi sao. Nếu không có quan niệm này, nhất định tôi sẽ giống các đồng tu khác quyết tâm đến cùng, dũng mãnh tiến về phía trước, bước đi như tráng sỹ một đi không trở lại nhằm chứng thực Đại Pháp.

Cho nên tôi mới nói, biểu hiện trạng thái của bản thân như thế nào, chắc chắn là phản ứng chân thực trạng thái tu luyện của chúng ta. Bạn 100% tin theo Sư phụ, bạn sẽ có trạng thái của Đệ tử Đại Pháp 100%. Hôm nay bạn không phải 100% là trạng thái của Đệ tử Đại Pháp, chứng tỏ niềm tin của bạn vào Sư phụ, vào Đại Pháp có phần bị cắt xén. Cho nên bạn nhất định phải giống như Sư phụ giảng:

“Chư vị phải thật sự tìm xem vấn đề về tâm tính, xem xem chấp trước ở đâu, chỗ nào cần tu tốt.” **(Giảng Pháp ở Pháp hội tại Vùng đô thị New York năm 2013)**

Đương nhiên có thể còn có tình huống như thế này, chính là trong tu luyện phạm lỗi hay mắc phải lỗi lớn, bèn dùng nhân tâm nghĩ về Sư phụ, nghi ngờ Sư phụ sẽ không quản mình nữa, sẽ không cần mình nữa. Kỳ thực không phải vấn đề Sư phụ có quản chúng ta hay không, mà là vấn đề bản thân mình có thực sự coi mình như người tu luyện hay không. Nếu quả thực từ giờ trở đi mọi lúc, mọi việc đều coi mình là một người luyện công, mọi lúc, mọi việc đều làm theo tiêu chuẩn của người luyện công, bạn còn phải nghĩ tới vấn đề Sư phụ có phải quản mình hay không sao?

Nói thì có vẻ hơi loạn, chỉ là làm một bước đệm để những đồng tu minh bạch Pháp lý giao lưu sâu hơn, giải quyết những nghi ngờ bao lâu nay của một bộ phận đồng tu. Hợp thập!

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2014/2/27/288129.html>

Bản tiếng Anh: <http://en.minghui.org/html/articles/2014/3/6/145718.html>

Các nhân tố đằng sau tư duy thông thường của chúng ta

[MINH HUỆ 09-04-2014] Trong quá trình tu luyện, bên cạnh tư duy thông thường mà người tu luyện có trong thế gian này, tôi đã nhận ra rằng một vài nhân tố đến từ những tầng thứ cao hơn nằm sâu bên trong chúng ta và chúng rất ngoan cố. Một số đối ứng trực tiếp với không gian rất thâm sâu trong vũ trụ và một số thì đến từ nơi mà chúng được sinh ra. Chúng được duy hộ chặt chẽ tính nguyên trạng của tầng thứ ban đầu. Vì chúng là một phần của “thành, trụ, hoại, diệt,” nên chúng theo xuống thế gian cùng với chủ thể. Biểu hiện tại thế gian chính là duy hộ chủ thể nhưng tiêu chuẩn của chúng không nhất định phù hợp với tiêu chuẩn của Đại Pháp.

Để duy hộ chủ thể của chúng, các nhân tố này lợi dụng nhiều yếu tố xã hội để đạt được những gì chúng theo đuổi kể cả tích cực lẫn tiêu cực. Lấy ví dụ, chúng lợi dụng cái thiện, cái ác, sự sợ hãi, dục vọng và nhiều chủng nhân tâm khác của con người để bảo vệ bản thân chúng.

Kết quả là các mục đích của chúng bất thuần vì chúng được tạo ra từ những nhân tố vị tự, bao gồm sự ngoan cố, các chấp trước mạnh mẽ, và nhận thức thông thường. Chúng sẵn sàng buông bỏ mọi thứ vì mục tiêu lợi ích của mình, bất kể là gì. Chúng có thể ẩn sâu hoặc ngấm ngầm bảo vệ bản thân khi cần thiết.

Các nhân tố này được thể hiện bằng hai thể hiện đối lập trong thế gian. Mặt tích cực thì đóng một vai trò nhất định trong việc bảo vệ Đại Pháp và các đệ tử Đại Pháp. Tuy nhiên, chúng ta cần minh bạch rằng thể hiện đó phải đạt được yêu cầu của Đại Pháp.

Mặt khác, thể hiện tiêu cực là việc bảo vệ các chấp trước của chúng ta và chỉ từ bỏ chúng nếu như điều này đem lại lợi ích. Do vậy, mặt tiêu cực này nói và làm những gì chỉ tốt cho chúng. Dường như chúng đang duy hộ Pháp nhưng thực tế là chúng đang duy hộ bản thân.

Trong tu luyện chúng ta nên hoàn toàn buông bỏ lợi ích riêng tư của bản thân để trở nên vị tha, từ đó chúng ta có thể hoàn toàn đồng hóa với Đại Pháp.

Mọi sự vật và con người đang được chính lại. Bản tính tiên thiên và tất cả các nhân tố của chúng ta là một phần trong quá trình được Pháp làm chính lại: không ai là ngoại trừ và có thể thoát khỏi sự việc này. Cách duy nhất là hoàn toàn nhìn thấu bản thân cùng tư tưởng, nhận ra đâu là bản ngã chân chính của bạn, hành động theo Pháp và đồng hóa với Đại Pháp một cách vô điều kiện .

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2014/4/9/对观念背后的因素的一点认识-289740.html>

Bản tiếng Anh: <http://en.minghui.org/html/articles/2014/4/23/304.html>

Tôi đã hiểu thế nào là “Chuyển biến quan niệm”

Bài viết của đệ tử Đại Pháp tại Đại lục

[MINH HUỆ 23-2-2014] Tôi là đệ tử lâu năm đắc Pháp từ năm 1994. Trước kia trên người tôi đã nhiều lần xuất hiện giả tượng nghiệp bệnh, lần nào tôi vượt quan cũng khá nhanh, về tư tưởng hầu như tôi chưa từng bị dao động. Nhưng lần này lại khác, nó cứ trở đi trở lại. Lần đầu tiên tôi đã mất nửa tháng, nhờ việc không ngừng học Pháp và hướng nội tìm, sau khi tôi đã nhận thức được một cách khá minh xác về “nghiệp bệnh” thì tình trạng cũng chuyển biến tốt lên. Khi xuất hiện những hiện tượng tương tự, tôi lại tăng cường học Pháp, tôi đã có thêm thể ngộ và lý giải sâu hơn về “nghiệp bệnh”. Tôi muốn viết ra những cảm nhận thiết thân về vấn đề này để cùng chia sẻ với các đồng tu, hy vọng có thể giúp được ít nhiều cho các đồng tu

vẫn đang ở trong ma nạn “nghiệp bệnh”. Những chỗ không thỏa đáng, mong đồng tu từ bi chỉ giúp.

Trong ma nạn phải kiên định

Hơn 2 giờ sáng ngày 31 tháng 8 năm 2013, ngực tôi bị một cơn đau nhói làm thức giấc. Cơn đau ấy không thể nói được cảm giác đó là gì, không phải đau dữ dội, chỉ là thất lên khiến mình cảm thấy rất khó chịu. Tôi đổi tư thế nằm, đổi từ bên phải sang bên trái nhưng không giúp ích được gì, lại nằm ngửa, cũng không có tác dụng. Vì không muốn ảnh hưởng tới mẹ tôi đang ngủ say bên cạnh, tôi nhanh chóng ngồi dậy ngồi trên ghế sofa lập chương phát chính niệm, giải thể những nhân tố tà ác là đám hắc thủ, lạn quỷ và tà linh cộng sản cùng tất cả những can nhiễu của cự thế lực. Chưa tới nửa tiếng sau tôi đã cảm thấy tốt hơn nhiều, tôi quay trở lại giường tiếp tục ngủ.

Phát xong chính niệm lúc 6 giờ, luyện tĩnh công xong mọi chuyện đều bình thường. Buổi sáng tôi cùng người nhà nghe băng ghi âm giảng Pháp của Sư phụ tại Quảng Châu, ngực tôi lại có cảm giác tê tê. Vào giờ nghỉ trưa dưới sườn bên ngực trái cho tới phần lưng của tôi đều ngứa, còn đau âm ỉ, tôi không để ý tới chúng. Buổi chiều mặc dù không dễ chịu lắm, nhưng tôi vẫn nghe hết băng ghi âm Sư phụ giảng Pháp. Buổi tối khách đến chơi, khi nói chuyện với khách thì tôi không thể ngồi yên, phần lưng không thể hoạt động tự do, mà còn có cảm giác sưng lên.

Khách vừa về là tôi mau chóng chuẩn bị luyện công. Trước đây khi thân thể xuất hiện trạng thái bất thường, chỉ cần tôi luyện công là có thể hòa hoãn, nhưng hôm đó thì không được. Khi luyện động tác “Di Lặc thân yêu” trong bài động công thứ nhất, tôi gắng sức vừa căng người thì chỗ tê tê lúc trước như bị căng nứt ra, xương sườn bên ngực trái cũng giống như bị kéo làm bị thương vậy, từng đốt xương sườn đều ngứa ngáy, cảm giác khó chịu đó xưa nay tôi chưa hề có. Buổi tối nằm ngủ tôi đã cảm thấy ngực bên trái, từ sườn tới eo đều sưng lên. Sáng tỉnh dậy chỉ hơi đỡ một chút, nhưng cảm giác khu vực đó rất nặng nề.

Buổi chiều ngày 01 tháng 9 về đến nhà, buổi tối tôi tham gia học Pháp, luyện công tập thể tại điểm học Pháp. Khi ngủ cảm giác khó chịu vẫn còn nguyên, đau, ngứa, sưng, tôi không biết là đau ngoài da hay đau ở bên trong, nằm kiểu gì cũng khó chịu, những chỗ quần áo cọ vào đều thấy đau, ngứa. Lúc này trong đầu tôi nổi lên một suy nghĩ: Khu vực này ngoài phổi ra còn có nội tạng nào nhỉ? Lẽ nào... Ngay lập tức tôi ý thức được ý nghĩ này không đúng, Sư phụ đã bảo cho chúng ra rất rõ ràng rằng chúng ta phải: “Cải biến từ tận gốc quan niệm người thường” (**Luyện ngữ**) Tôi là đang dùng quan niệm người thường để xem xét vấn đề. Người tu luyện không có bệnh, trạng thái này của tôi hiển nhiên là không đúng: Hiện nay Sư phụ dẫn đệ tử Chính Pháp, thân thể xuất hiện trạng thái này là cự thế lực, là nhân tố

của đám hắc thủ lạn quỷ và tà linh cộng sản đang hòng dùng hình thức nghiệp bệnh này để cản trở đệ tử trợ Sư chính Pháp.

Vậy vì sao tôi lại có thể bị tà ma dúi vào sơ hở đây? Tôi bắt đầu hướng nội tìm: Gần đây tôi học Pháp, luyện công đều rất bê trễ, mặc dù cũng làm một vài hạng mục giảng chân tướng cứu người, nhưng nói ra thì đều không tận tâm tận lực, hàng ngày tôi đều phát chính niệm 3, 4 lần như vậy, nhìn tổng thể thì trạng thái tu luyện của tôi còn xa mới tinh tấn như trước kia, đây chính là cái cớ mà cự thể lực gây ra ma nạn này cho tôi. Vậy phải mau chóng quy chính lại trạng thái này, làm tốt ba việc, đồng thời phải tăng cường lực độ phát chính niệm phủ định thứ gọi là “khảo nghiệm” mà cự thể lực cưỡng chế thêm vào này.

Hai, ba ngày sau cơ thể tôi hoàn toàn không có sự chuyển biến nào rõ rệt, vậy có thể là tôi còn chưa tìm đúng vấn đề bản thân tôi còn tồn tại. Dù thế nào thì cũng phải làm việc cần làm, những điều tôi cần minh bạch nhất định sẽ minh bạch, khi cần tốt nhất định sẽ tốt. Chỉ là tôi ngộ chậm một chút, cũng giống như Sư phụ giảng:

“Về [Pháp] lý ấy, có người lập tức nhận thức ra ngay; có người ngộ ra, nhận thức ra một cách từ từ.” **(Chuyển Pháp Luân)**

Hai ba ngày lại trôi qua, sự khó chịu đó vẫn kéo dài. Tôi bèn kể tình huống của tôi cho đồng tu nghe. Đồng tu phát chính niệm giúp tôi giải thể những can nhiễu và bức hại của tà ác đối với tôi, nhưng tình hình vẫn không mấy thay đổi, hiệu quả phát chính niệm tập thể không còn hiệu quả như trước kia khi tôi xuất hiện vấn đề mọi người đã từng giúp tôi phát chính niệm. Tôi lại nghĩ, nạn này lẽ nào là ma nạn mà tôi cần gánh chịu? Đã tu luyện rồi không đồng nghĩa với không có ma nạn nào cả. Sư phụ giảng:

“Chính Pháp là tuyệt đối nghiêm túc, khi bắt đầu tu luyện thì những gì cần làm là Sư phụ đã làm cho chư vị rồi; hiện nay là phải dựa vào chính niệm của chư vị mà vượt quan. Chư vị chính niệm đầy đủ thì Sư phụ có thể giúp chư vị.” **(Giảng Pháp tại Pháp hội thành phố Los Angeles [2006])**

Dẫu sao tôi cũng đã phát chính niệm, cũng đã cầu xin Sư phụ mà không biến đổi gì, vậy thì phải kiên định lòng tin chính niệm như Sư phụ giảng mà vượt quan thôi, tôi bài trừ hết thấy những tạp niệm khác, chăm chỉ làm tốt ba việc, trong tâm đọc thầm nhiều lần những bài thơ của Sư phụ như “Khổ kỳ tâm chí”, “Vô tồn”, “Kiên định”, “Sư đồ ân”, “Phạ xá”, “Tâm” để tăng cường chính niệm của bản thân, khi ngủ tôi cũng niệm hết lượt này tới lượt khác câu “Pháp Luân Đại Pháp hảo! Chân-Thiện-Nhẫn hảo!” Cứ làm như vậy tôi thấy thân thể cũng khá lên nhiều.

Thay đổi quan niệm của người thường, làm một người tu luyện chân chính

Hai ngày sau vấn đề như vậy lại xuất ra. Tôi lại dùng biện pháp thiện giải mà Sư phụ giảng. Cũng có chút hòa hoãn, nhưng trạng thái không tốt vẫn cứ xuất hiện trở đi trở lại. Đã 10 ngày rồi, trong tâm tôi cũng nổi lên rất nhiều những ý nghĩ kỳ quặc, thậm chí có ý nghĩ là cách nghĩ của người thường, không chỉ nghĩ tới bản thân mình, mà còn nghĩ tới người nhà, cũng nghĩ tới Đại Pháp, sợ ảnh hưởng tới các đồng tu khác, lại càng sợ người chồng không tu luyện của tôi hiểu lầm, v.v.. bản thân tôi cũng không biết những ý nghĩ đó từ đâu tới. Biết rằng những suy nghĩ đó đều không đúng, tôi mau chóng thanh trừ chúng. Sư phụ giảng:

“Hãy như một người tu luyện mà đối đãi hết thảy những gì ở trước mắt chư vị, thì điều gì cũng có thể bước qua được. (*vô tỵ*) Chư vị hãy nghĩ rằng một vị Thần khi đối diện với vấn đề đó thì đối đãi như thế nào? Khi chư vị không vượt qua được thì chư vị hãy nghĩ như thế, chư vị hãy vượt qua như thế, hãy đối đãi như thế thử xem.” (**Giảng Pháp tại Pháp hội San-Francisco năm 2005**)

Đúng vậy tôi phải mau chóng quy chính bản thân mình, không thể dùng tư tưởng của con người mà suy nghĩ lung tung. Lúc này tôi mới biết hóa ra mình vẫn còn nhiều chấp trước như vậy chưa buông bỏ! Có thể giống như Sư tôn giảng hay không, đối đãi với vấn đề của mình như một vị Thần hay không? Xoay chuyển suy nghĩ của mình thành suy nghĩ của Thần, nó chính là khảo nghiệm đối với tâm tính của bản thân tôi, là thể hiện tầng thứ của bản thân tôi. Tôi yêu cầu bản thân phải làm theo điều Sư phụ giảng.

Tiếp tục hướng nội tìm tôi nhìn thấy bản thân mình không chỉ thiếu thiện tâm và tâm nhẫn nại, mà phần nào còn tự cho mình là đúng, trước kia tôi cho rằng nếu mình có gặp phải quan nghiệp bệnh lớn đến đâu mình nhất định cũng sẽ không có vấn đề gì, còn hiện thực thì sao? Thật đáng xấu hổ! Mà sự xấu hổ này lại liên quan mật thiết tới thể diện của bản thân, tôi cảm thấy mình đã là đệ tử lâu năm rồi mà gặp phải giả tượng nghiệp bệnh còn không qua nổi thì thật là ngại! Đây chẳng phải tâm hư vinh và tâm muốn chứng thực bản thân hay sao? Tìm ra được nhiều nhân tâm bất hảo như vậy của bản thân, tôi phải mau chóng quy chính lại, từng ý nghĩ bất hảo hễ xuất ra phải lập tức giải thể nó. Trong khi giảng Pháp Sư phụ đã giảng cho chúng ta rằng “Vật chất và tinh thần chúng là nhất tính” (**Chuyển Pháp Luân**), nếu không ức chế tư tưởng của bản thân, để mặc nó chạy loạn như ngựa xổng dây cương thì sẽ hình thành nghiệp tư tưởng mới, một thời gian lâu sau chúng ta sẽ bị tư tưởng này khống chế, sẽ khiến tín tâm của bản thân gặp trở ngại, từ đó nảy sinh dao động đối với Pháp. Nhưng đôi khi tôi cũng cảm thấy những tư tưởng đó của con người thực là kỳ lạ, nhất thời tôi không thể tìm được nguồn gốc của chúng. Dù thế nào đi chăng nữa, chúng cũng là sai, là xấu, tôi phải giải thể nó.

Tôi cố gắng tham gia học Pháp tập thể và phát chính niệm tại điểm học Pháp thật nhiều, bước ra khỏi cửa là tôi không ngừng niệm: “Pháp Luân Đại Pháp hảo!

Chân-Thiện-Nhẫn hảo!” hoặc niệm khẩu quyết Chính Pháp. Một hôm, tôi đột nhiên ngộ ra một lý rằng: Đại Pháp chính lại trời chính lại đất chính lại càn khôn, tà ác không có chỗ nào ẩn náu! Thân thể con người chính là một tiểu vũ trụ, vậy điều tôi phải làm chính là dùng Pháp quy chính lại tiểu vũ trụ này của bản thân mình, chỉ cần quy chính lại thì tà ác sẽ toàn diệt! Ngộ tới đây, ngay lập tức tôi cảm thấy thân thể nhẹ nhõm hẳn đi, tất cả những cảm giác khó chịu đều không còn nữa, tâm trạng tự nhiên tốt lên rất nhiều. Quan này gần như đã vượt được qua.

Nhưng một hai hôm sau, trạng thái tại vùng ngực ấy lại xuất hiện, ban ngày mặc quần áo đều phải chọn loại vải mềm, kiểu khá rộng rãi, nếu không thì da tại chỗ đó vô cùng khó chịu, hễ nằm ngủ là tôi lại cảm thấy chỗ đó khó chịu, hình như ở trong có thứ gì đó vậy, thậm chí một hôm vào lúc 4 giờ tối tôi lại bị cảm giác đau đớn đó làm tôi không thể ngủ lại được, tôi vội vàng dậy phát chính niệm, sau khi phát chính niệm liên tục hơn 40 phút tôi mới đi nghỉ lại, lại tiếp tục phát chính niệm lúc 6 giờ. Sau đó cảm thấy khá hơn nhiều. Nhưng tôi biết rằng điều này không phải là trạng thái bình thường.

Sẽ như thế nào đây? Rốt cuộc thì tôi sai ở đâu? Tối ngày 17 tháng 9 tôi đọc lại từ đầu cuốn “**Chuyển Pháp Luân**”, đọc đến đoạn:

“Ở đây tôi không giảng trị bệnh; chúng tôi cũng không trị bệnh. Nhưng là người tu luyện chân chính, chư vị mang theo thân thể có bệnh, [thì] chư vị tu luyện không được. Tôi phải giúp chư vị tịnh hoá thân thể.” “Chúng tôi sẽ tịnh hoá thân thể họ, để họ có thể tu luyện lên cao tầng” (**Chuyển Pháp Luân**)

Cũng chính là nói, từ khi bắt đầu tu luyện thì thân thể tôi đã không phải là thân thể của người bình thường, thân thể tôi đã được tịnh hóa. Cảm giác khó chịu này, đầu là “nghiệp bệnh” nghiêm trọng hơn nữa cũng hoàn toàn không phải do thân thể của tôi xuất hiện vấn đề, vậy nó là gì? Nó chính là một loại “giả tướng”! Nhưng giả tướng này lại thể hiện rất hiện thực trên thân thể tôi, chính là xem tôi có thể phân biệt được hay không, đây chẳng phải lại đang khảo nghiệm ngộ tính của tôi đối với Pháp xem có phải là tin tưởng thực sự không? Khi tôi cảm thấy buồn bã, lo lắng vì thân thể xuất hiện cảm giác khó chịu này, kỳ thực chính là đã quên mất hiện thực tôi là người luyện công, là đệ tử của Sư phụ, coi giả tướng thành hiện thực, điều này chứng tỏ tôi vẫn chưa buông bỏ được thân thể của mình, chẳng phải là đang bộc lộ ra vấn đề của tôi hay sao?

Lúc này tôi thực sự cảm thấy rằng mình gặp phải chuyện này quả là chuyện tốt, chứ không phải là chuyện xấu. Trước mắt thì giả tướng này là an bài và can nhiễu của cự thế lực gây nên, là cự thế lực lợi dụng những chỗ chưa tu tốt (hoặc nghiệp lực) của chúng ta mà dúi vào sơ hở, cưỡng chế những thứ chúng an bài cho chúng ta, nói rằng chúng giúp chúng ta đề cao, kỳ thực là lợi dụng lý của vũ trụ cũ

để an bài con đường tu luyện cho đệ tử Đại Pháp. Nhưng an bài này có được tính không? Đương nhiên là không được! Vậy thì chúng ta phải phủ định giả tướng này, phủ định an bài tà ác này. Chúng ta là đệ tử của Sư phụ, chúng ta chỉ đi theo con đường tu luyện mà Sư phụ an bài. Xét ngược lại không phải là Sư phụ an bài, vậy sao Sư phụ lại không quản? Chính là vì những thiếu sót trong tu luyện của chúng ta tạo ra, những thiếu sót này đã bị cự thế lực nắm đằng chuôi, cự thế lực có có để tạo ra ma nạn cho đệ tử Đại Pháp, như vậy thì bảo Sư phụ quản như thế nào đây? Chiều ngày 05 tháng 9 tôi và mẹ cùng học “Tinh tấn yếu chỉ”, có đọc tới bài kinh văn “Nói về Pháp”. Khi luyện công ôm bánh xe thì một đoạn trong bài “Nói về Pháp” xuất hiện trong đầu tôi:

“Mỗi khi ma nạn tới, không dùng phía bản tính để nhận thức, mà hoàn toàn dùng phía con người để lý giải, như vậy tà ma sẽ lợi dụng điểm ấy để can nhiễu và phá hoại mãi không thôi, khiến học viên lâm trong ma nạn một thời gian lâu. Kỳ thực ấy là do sự nhận thức không đầy đủ về Pháp của phía con người dẫn đến như thế, vì phía con người mà ức chế phía Thần của chư vị, cũng chính là ức chế bộ phận đã tu thành của chư vị, cản trở họ Chính Pháp. Phía chưa có tu thành lẽ nào có thể ức chế chủ tư tưởng, ức chế phía đã đắc Pháp? Vì con người mà nuôi dưỡng tà ma, khiến nó dúi vào sơ hở của Pháp. Đã làm đệ tử, khi ma nạn đến, nếu thật sự đạt được thần nhiên bất động hoặc có thể đặt tâm cho phù hợp với các yêu cầu khác nhau của các tầng thứ khác nhau đối với chư vị, thì đủ để vượt quan rồi. Còn nếu cứ mãi không thôi, nếu không phải tâm tính hoặc hành vi có tồn tại vấn đề nào khác, thì nhất định là những ma tà ác đang dúi vào sơ hở mà chư vị đang nuông chiều. Người tu luyện dù sao cũng không phải là người thường, phía bản tính lẽ nào không Chính Pháp?” (**Nói về Pháp – Tinh tấn yếu chỉ**)

Sư phụ bảo chúng ta dùng phía Thần đã tu thành để chính Pháp. Phía đã tu thành chính là Thần, tư tưởng của Thần có thể giống với tư tưởng của con người hay không? Thần tới không chế thân thể này, Ông sẽ đối đãi với đủ loại can nhiễu hoặc những giả tướng xuất hiện này như thế nào? Thân thể của Thần có thể tồn tại nghiệp bệnh không? Đây chẳng phải là vấn đề về cơ điểm là gì? Đây chẳng phải là vấn đề chuyển biến quan niệm hay sao? Một người tu thành Thần sẽ còn có quan niệm của con người hay không? Mặc dù thân thể của chúng ta vẫn còn có phần chưa hoàn toàn được diễn hóa toàn bộ, nhưng nếu chúng ta đứng tại cơ điểm của Thần mà xét bản thân mình, vậy thì rất nhiều quan, nạn chẳng phải là vô cùng đơn giản hay sao? Chúng ta dùng phía đã tu thành của bản thân mình, dùng Thần thể để dẫn động cơ thể con người diễn hóa, vậy sẽ là trạng thái thế nào đây?

Thể ngộ bất ngờ này khiến trong tâm tôi trào lên niềm vui thích, thân thể tôi bỗng chốc nhẹ bẫng, dường như trong giây lát đã khai mở huyết đạo rồi, quả thực tôi đã minh bạch được điều Sư phụ giảng:

“Những điều khác mà tôi giảng chỉ là giải thích ‘Chuyên Pháp Luân’.” (**Giảng Pháp tại Pháp hội Sydney [1996]**)

Thế ngộ này khiến mấy ngày sau khi học Pháp tôi dường như lại có lý giải khác về từng câu nói trong “Chuyên Pháp Luân”, ngồi đả tọa đột nhiên tôi cũng thấy trở nên rất nhẹ nhàng, không phải cố gắng một chút nào mà có thể ngồi đả tọa được 80 phút, thậm chí có thể lâu hơn. Tôi vừa vui lại vừa buồn. Vui là vì tôi đã minh bạch ra rằng chuyển biến quan niệm không phải chỉ là lời nói, mà là thực sự trải nghiệm được trong từng chuyện mà tôi gặp phải, khiến tôi thực sự minh bạch làm thế nào để quy chính lại từng suy nghĩ từng ý niệm của mình; buồn là vì kinh văn của Sư phụ đã xuất bản mà đến 10 năm sau tôi mới minh bạch, tôi cảm thấy thật xấu hổ, trước đây tôi chưa từng tu bản thân mình! Sư phụ đều đã giảng trong Pháp, sao chúng ta lại không ngộ ra được? Chúng ta cần phải nghiêm túc suy xét lại, nghiêm túc tìm lại bản thân mình.

Cùng với việc đẩy nhanh tiến trình Chính Pháp của Sư phụ, yêu cầu tu luyện đối với đệ tử Đại Pháp ngày càng cao, dù cho ở phương diện nào, dù cho chỉ có một chút không đạt tiêu chuẩn cũng đều trở thành chướng ngại trong tu luyện của bản thân, ngăn trở bước chân chúng ta tiến về phía trước, chúng ta phải đối đãi nghiêm túc với mọi phương diện trong tu luyện của bản thân mình, đặc biệt cần phải nỗ lực, dụng tâm học Pháp, nghiêm khắc làm theo yêu cầu của Sư phụ. Chúng ta không được lại làm không tốt nữa.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2014/2/23/288001.html>

Bản tiếng Anh: <http://en.minghui.org/html/articles/2016/8/18/158320.html>

Chuyển biến quan niệm, chân chính đạt tới trạng thái siêu thường

[MINH HUỆ 10-02-2014] Gần đây tôi đã có một vài trải nghiệm trong tu luyện và muốn viết ra để chia sẻ với các đồng tu.

Thay đổi quan niệm người thường và vượt qua sự lười biếng của bản thân

Tôi là một học viên trẻ, tôi đã rất lười biếng và có một chấp trước mạnh mẽ vào việc có một cuộc sống thoải mái. Gần đây, khối lượng công việc của tôi tăng lên rất nhiều. Hai người mà phải làm lượng công việc của bốn người. Tôi phải làm việc từ sáng đến tối bảy ngày một tuần. Đó là một thách thức lớn đối với tôi, bởi vì tôi đã từng có một cuộc sống rất thoải mái. Tôi đã có một thời gian khó khăn để giải quyết công việc của mình, hầu như ít học Pháp và phát chính niệm. Đối với việc giảng chân tướng, tôi cũng không có thời gian làm chút nào. Càng ít học Pháp các quan niệm người thường của tôi càng trở nên mạnh mẽ hơn và càng nhiều các

chấp trước xuất hiện. Tôi biết rằng mình đang bị can nhiễu nghiêm trọng nhưng không thể thay đổi được nó.

Tôi bắt đầu nghĩ về vấn đề của mình. Tôi thấy rằng những thứ đã ngăn cản mình đề cao và tu luyện tinh tấn chính là mong muốn truy cầu một cuộc sống thoải mái và tâm lười biếng của tôi. Chúng đã ở trong tôi quá lâu đến nỗi tôi thậm chí không muốn nghĩ về việc loại bỏ chúng.

Nếu tôi có thể vượt qua những quan niệm này và thức muộn hơn, có lẽ tôi sẽ có nhiều thời gian hơn để học Pháp. Nếu tôi có thể chịu đựng lâu hơn và tiếp tục phân phát các tài liệu giảng chân tướng cho dù tôi phải ra về muộn thế nào, khi đó tôi có thể cứu được nhiều chúng sinh hơn. Nếu tôi dậy sớm hơn, tôi đã có thể tham gia vào việc luyện công buổi sáng.

Tôi nhận ra rằng những thứ thực sự ngăn cản mình tu luyện tinh tấn không phải là khối lượng công việc bận rộn của tôi, mà chính là sự truy cầu thoải mái và tâm lười biếng của mình. Nếu tôi có thể đột phá chúng, tình trạng tu luyện của tôi sẽ có cải thiện lớn. Tôi thấy rằng những chấp trước này đã trở thành can nhiễu nghiêm trọng đối với tu luyện của mình, và tôi phải loại bỏ chúng.

Sau khi quyết định loại bỏ chúng, tôi đã minh bạch rằng chúng không phải là tôi, mà chính là các chấp trước và ma tính hình thành từ các đời. Tôi đã từng nghĩ rằng chúng là mình, nhưng tôi quyết định giải quyết vấn đề và loại bỏ chúng, để chúng không thể can nhiễu tới tôi. Trong lúc đó, tôi đã tìm kiếm sâu hơn và tìm thấy rằng mình có tâm sợ chịu khổ. Tôi đã lo lắng về điều đó. Tôi nghĩ rằng mình vẫn còn các quan niệm người thường và vẫn nghĩ rằng chịu khổ là không tốt, do đó tôi đã tìm cách để có một cuộc sống thoải mái.

Sau đó, tôi đã nghĩ về đoạn Pháp của Sư phụ mà mình đã từng học thuộc:

“Thực ra, lý tại xã hội nhân loại là phản lý trong vũ trụ. Con người có nạn, có thống khổ là để con người hoàn trả nghiệp, từ đó có tương lai hạnh phúc. Còn người tu luyện chính là chiếu theo chính lý mà tu luyện. Chịu khổ chịu nạn là cơ hội rất tốt để tiêu trừ nghiệp lực, tiêu trừ tội lỗi, tịnh hoá nhân thể, đề cao cảnh giới tư tưởng, và thăng hoa tầng thứ; đó là việc rất tốt; Pháp lý chân chính là như vậy(**Càng về cuối càng tinh tấn , Tinh tấn yếu chỉ III**)

Chiếu theo Pháp lý, tôi đã thực sự thay đổi quan niệm của mình. Công việc hàng ngày của tôi vẫn mệt mỏi nhưng tôi đã có thái độ tốt hơn đối với công việc. Tôi đã từng phàn nàn về công việc của mình bất cứ lúc nào tôi cảm thấy mệt, nhưng bây giờ tôi giữ một cách nhìn tích cực.

Một buổi sáng, tôi đã đạp xe đi làm. Gần đây, khối lượng công việc bận rộn đã rút kiệt sức lực của tôi. Tôi cảm thấy quá mệt.

Khi tôi cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, một câu nói của đồng tu bất chợt hiện lên trong tâm trí của tôi: “Tôi cũng muốn trở thành một đệ tử giỏi của Sư phụ!” Đúng vậy, tôi đã có cùng một mong ước như học viên này, đó là trở thành một đệ tử tinh tấn và đạt tiêu chuẩn của Sư phụ.

Khi suy nghĩ đó chợt nảy ra trong tâm trí, tôi cảm thấy rằng chính niệm trong mình đã tăng lên. Tôi không thể không sử dụng tất cả sức mạnh của mình để nói lớn với cự thể lực và các nhân tố bức hại tôi: “Ta là một đệ tử Đại Pháp thời kỳ Chính Pháp! Ta là đệ tử của Sư phụ Lý Hồng Chí!” Tôi cảm thấy nước mắt mình sắp rơi nhưng tôi đã kiểm soát được bản thân mình.

Tôi nhớ lại những lời giảng của Sư phụ:

“Tôi nghĩ thế này: ‘Cái lạnh người, người làm lạnh ta, người muốn đóng băng ta ư? Ta còn lạnh hơn người, ta đóng băng người.’ (mọi người cười, vỗ tay) Hoặc nói ‘Người muốn ta nóng, trái lại ta khiến người nóng, ta khiến người nóng không chịu được.’” **(Giảng Pháp tại Pháp hội miền Tây ở Mỹ Quốc vào tết Nguyên Tiêu năm 2003 <phản hồi đáp>)**

Trong tâm trí của mình, tôi đã nói với cự thể lực rằng: “Hãy chuyển tất cả các cảm xúc mệt mỏi của ta cho cự thể lực đã bức hại ta! Họ mới là người phải mệt mỏi.” Khi suy nghĩ này xuất ra, ngay lập tức tôi không còn thấy mệt mỏi. Trong thực tế là cả ngày tôi không cảm thấy mệt mỏi.

Sau khi đề cao bản thân, môi trường của tôi cũng được cải thiện. Ông chủ của tôi đã phục hồi ngày nghỉ thường lệ hàng tuần của tôi. Trong khi đó tôi ít việc hơn vào buổi tối, và cũng nhận được nhiều hơn 500 nhân dân tệ trong tiền lương.

Không ngừng thăng hoa, bước ra khỏi trạng thái người thường

Nhìn lại quá trình tu luyện gần đây của mình, tôi thấy rằng khả năng chịu khổ của mình đã được cải thiện và tâm tôi đã cởi mở hơn. Các nguyên lý mà tôi đã từng nhận thức cũng liên tục thay đổi. Tôi đã từng xem khổ như một điều xấu, điều đó là phù hợp với quan niệm người thường. Bây giờ tôi đã có thể thay đổi quan điểm đó và coi khổ là niềm vui.

Như Sư phụ đã giảng:

“Người thiện thường trong tâm từ bi, không oán không hận, lấy khổ làm vui.” **(Cảnh giới – Tinh tấn yếu chỉ)**

Bây giờ đau khổ, hạnh phúc, mệt mỏi, buồn ngủ, lạnh, nóng, khát, đói, đau, thoải mái và khó chịu chỉ là thứ của con người. Nếu muốn thực sự bước ra khỏi trạng thái đó, chúng ta nên thoát khỏi sự trói buộc này và không được để chúng kiểm soát. Không cảm thấy chúng và không để ý đến chúng, khi đó bạn có thể thực sự vượt trên chúng.

Sư phụ đã giảng:

“Như mọi người biết, chư vị trong tu luyện thì không chỉ là bất kể nhân tố nào cấu thành nên con người đều không để chư vị thoát ly con người, mà bất kể thứ gì cấu thành nên hoàn cảnh con người cũng không để chư vị ly khai, cái gì chư vị cũng phải đột phá, ma nạn nào cũng phải vượt qua. Biểu hiện lớn nhất là chúng tạo thống khổ cho chư vị.”

“Chư vị hãy đọc sách chư vị liền muốn ngủ, hãy học Pháp chư vị liền mơ màng phải không? Tôi bảo chư vị này, họ chính là Thần ở một tầng trong không gian nhân loại này. Chư vị không xung phá được họ thì chư vị chính là người. Họ cũng không phải cố ý như thế nào đó với chư vị, họ đối với tất cả con người đều như thế mà, do đó con người sẽ có mệt mỏi, sẽ có mơ màng muốn ngủ. Chư vị nếu muốn thoát ly con người, thì chư vị phải xung phá hết, chư vị mới có thể được. Chư vị mà phù hợp theo họ, thì họ bèn nhìn nhận chư vị chính là người.” **(Giảng Pháp tại Pháp hội các phụ đạo viên ở Trường Xuân [1998])**

Tất nhiên, nhận thức được điều này và có thể đối đãi với nó thì cần quá trình tu luyện. Thực sự bước ra khỏi trạng thái người thường là không dễ dàng. Một học viên đã nói: “Tu luyện là tu luyện ý chí của người ta.” Tôi nghĩ rằng điều đó hoàn toàn đúng. Khi chính niệm của chúng ta không ngừng tăng cường và trở nên mạnh hơn thì chúng ta sẽ không bị ảnh hưởng bởi những cảm giác đó nữa, khi đó chúng ta có thể trở thành những sinh mệnh siêu thường.

Thời gian dường như trôi đi quá nhanh. Một số đồng tu mỗi ngày đều ngủ rất ít để cứu nhiều chúng sinh hơn nữa. Có lẽ họ chỉ ngủ 2-3 tiếng mỗi ngày. Trước đó, tôi không nghĩ rằng mình có thể làm được như họ. Bây giờ sự tu luyện đã bước sang giai đoạn cuối. Nếu một học viên thiếu sót bất kể vấn đề gì, đó đều là không tốt.

Đối với vấn đề chịu khổ, tôi đã từng tu luyện không tốt và bây giờ tôi cần bù lại khoảng thời gian đã mất đó. Tôi đã đặt ra mục tiêu cho bản thân mình: dù ban ngày tôi có bận hay không, tôi sẽ chỉ ngủ bốn tiếng một ngày. Vào lúc nửa đêm tôi cần thức dậy để phát chính niệm trong ít nhất nửa giờ. Sau đó tôi học Pháp. Nếu buồn ngủ thì tôi sẽ đi ngủ. Sau đó tôi sẽ dậy vào 3 giờ 50 sáng để luyện các bài công pháp.

Ngay khi quyết định như vậy, tôi vẫn còn một câu hỏi, liệu đó có phải là hoàn toàn tín Sư tín Pháp hay không. Công việc ban ngày của tôi khá vất vả và khi tôi sắp sửa để dậy phát chính niệm, quan niệm người thường của tôi nổi lên: “Tốt hơn là bạn nên đi ngủ, nếu không nghỉ ngơi đủ, liệu bạn có đủ sức lực để làm việc không?” Tôi đã làm theo những lời nói đó, và dù tôi có ngủ nhiều thế nào, tôi vẫn không có năng lượng vào sáng hôm sau và cảm thấy mệt mỏi. Nếu tôi có thể vượt qua quan niệm người thường và dậy để phát chính niệm và học Pháp, thì ngày hôm sau tôi sẽ

không cảm thấy mệt. Đôi khi tôi có thể cảm thấy mệt mỏi, nhưng vẫn có thể kiểm soát nó.

Sư phụ đã giảng:

“Bây giờ tôi muốn sự chuyển hoá của bề mặt thân thể và bộ phận đã tu xong là hiệp điệu với nhau, để thân thể trong tu luyện mà ly khai khỏi trạng thái con người, để đệ tử tu luyện dùng chính niệm của mình mà bảo trì trạng thái giống như con người.” (**Giảng Pháp tại Pháp hội thành phố Los Angeles [2006]**)

Giờ đây là giai đoạn cuối cùng của thời kỳ Chính Pháp. Đó là yêu cầu và mong muốn của Sư phụ đối với chúng ta vì thế mỗi đệ tử cần phải đáp ứng tiêu chuẩn. Chúng ta không chỉ cần duy trì chính niệm mạnh mẽ mà còn cần đạt đến trạng thái siêu thường.

Gần đây, tôi thấy rằng thời gian càng ngày càng ít, và tôi thực sự cần phải tu luyện tinh tấn và bắt kịp trên con đường trở thành Thần.

Trên đây là những thể ngộ cá nhân mà có thể bao gồm những điểm không phù hợp, mong các đồng tu từ bi chỉ rõ.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2014/2/10/287493.html>

Bản tiếng Anh: <http://en.minghui.org/html/articles/2014/5/26/1369.html>

“Việc tốt” hay “việc xấu” đều là hảo sự

Bài viết của đệ tử Đại Pháp tại Trung Quốc Đại lục

[MINH HUỆ 6-5-2012] Vài ngày trước, một học viên ở một khu vực khác (đã vài tháng tôi không gặp) đã gọi điện thoại cho tôi. Cô ấy muốn nói chuyện với tôi về một số vấn đề mà cô gặp phải ở nhà, tại công ty và với những người khác. Cô không thể hiểu được tại sao lại có nhiều vấn đề đột nhiên xảy đến với mình như vậy.

Một học viên khác đã chia sẻ với tôi các vấn đề xảy ra hàng ngày của mình, ví như phải chăm sóc hai người cao tuổi và đáp ứng những yêu cầu của người thân trong gia đình. Bà đang làm ba việc mà các học viên cần làm. Vì đã nghỉ hưu, nên mọi người liên tục nhờ bà giúp đỡ, chẳng hạn như là đón cháu hay làm các công việc nhà lặt vặt. Bà luôn sẵn sàng giúp đỡ. Nhưng vì quá bận, đôi khi bà ấy rất lo lắng rằng mình sẽ lơ là việc học Pháp. Bà đã hỏi tôi liệu đây có phải là can nhiễu hay không, tôi nói: “Dĩ có cảm thấy phiền lòng hay gặp rắc rối khi người khác nhờ giúp đỡ không?” Bà đáp: “Có.” Sau đó tôi đề xuất rằng có thể những điều này xảy ra là

vì để nói cho bà biết đã đến lúc bà cần loại bỏ những quan niệm này đi. Chúng ta biết rằng học Pháp là để chỉ dẫn cho chúng ta tu luyện. Khi xảy ra những chuyện gì đó, chẳng phải đều là những cơ hội tốt giúp chúng ta đề cao tâm tính hay sao?

Khi thấy người học viên này trở nên lo lắng, tôi đã suy nghĩ: “Các học viên nên nhìn nhận những khổ nạn và can nhiễu trong khi làm các việc như thế nào?” Tôi cũng thấy rằng một số học viên khi trải qua nghiệp bệnh hay can nhiễu, họ ngay lập tức nghĩ: “Không thừa nhận nó, và phủ định mọi an bài của cự thế lực.” Ý nghĩ này cho thấy những học viên này có chính niệm rất mạnh mẽ.

Sư phụ đã giảng:

“Thực hiện với chính niệm lớn mạnh [điều gì] cũng không cản trở được. Đệ tử Đại Pháp từ ngày bắt đầu tu luyện, một đời này của chư vị đã được an bài lại mới rồi. Cũng nói, đời này của chư vị đã là một đời của người tu luyện, việc gì cũng đều không ngẫu nhiên nữa, cũng sẽ không xuất hiện những việc ngẫu nhiên; hết thấy những gì trên đường đời con người với sự đề cao và tu luyện của chư vị là có quan hệ trực tiếp.” **(Giảng Pháp tại Pháp hội thành phố Los Angeles [2006])**

Tôi nghĩ rằng chúng ta trên con đường tu luyện xuất hiện sự việc gì thì đều không ngẫu nhiên, do đó, chúng ta không thể làm các việc theo những quan niệm người thường được.

Sư phụ giảng:

“Trong tu luyện, dù chư vị gặp phải sự việc hay hay sự việc dở, đó đều là việc tốt cả, bởi vì chính là chư vị tu luyện rồi thì [chúng] mới xuất hiện. Người tu luyện không thể mang theo tâm con người, mang theo nợ nghiệp, mang theo chấp trước mà viên mãn.” **(Gửi Pháp hội Chicago [25-06-2006])**

Chúng ta cần tự hỏi chính mình, chúng ta đã cơ bản thay đổi dựa trên Pháp lý căn bản nhất này hay chưa? Làm sao chúng ta có thể cứ đẩy ra những cơ hội cấp cho chúng ta tu luyện cho được? Hướng ngoại là một lỗ hổng và cự thế lực sẽ lợi dụng để không ngừng can nhiễu cũng như gây ra những khổ nạn cho chúng ta.

Không có gì gặp phải là ngẫu nhiên cả

Tôi đắc Pháp năm 1993, và khi bắt đầu tu luyện tôi luôn ghi nhớ trong tâm mình: “Sư phụ đã an bài lại cuộc đời của mình, vì thế, mọi chuyện mình gặp phải đều không phải là ngẫu nhiên, đều có quan hệ với việc tu luyện, đề cao, và chứng thực Đại Pháp.”

Tôi thực sự coi tất cả những mâu thuẫn và thống khổ trên thân thể là hảo sự, mặc dù đôi khi cũng vẫn phải chịu đựng trong nước mắt. Trong tâm mình, tôi vẫn luôn cảm thấy hạnh phúc vì biết rằng đó chính là để giúp tôi đề cao tâm tính. Khi tôi trải qua nghiệp bệnh trong quãng thời gian đầu tu luyện, tôi đã đau đớn tột cùng, trong

tâm mình, tôi vẫn cảm thấy rất hạnh phúc. Tôi biết rằng Sư phụ đang giúp tôi gỡ bỏ nghiệp lực trong các không gian khác. Nếu tôi không gặp bất cứ khổ nạn từ các mâu thuẫn hay tiêu bỏ nghiệp lực, thì tôi e rằng mình vẫn còn đang quanh quẩn trong một tầng thứ hữu hạn nào đó quá lâu, và cần phải có một thứ gì đó giúp tôi đề cao lên.

Hướng nội và loại bỏ chấp trước

Mỗi khi cảm thấy không thoải mái, tôi luôn coi đó là ảo sự. Tuy nhiên, nhận thức của tôi đã thay đổi. Tôi không còn coi cảm giác không khỏe như là nghiệp bệnh nữa, mà nhận ra rằng tôi phải hướng nội để loại bỏ các chấp trước của mình. Tôi coi tất cả các loại trạng thái không tốt trên cơ thể là sự thanh lọc và cơ hội để loại trừ can nhiễu của cự thế lực. Vì thế, rất nhiều khi chúng ta còn phải có chính niệm mạnh mẽ, thì ý chí lực, khả năng nhẫn nại và chịu khổ của chúng ta mới càng xuất lai được. Hơn nữa, Sư phụ trong Pháp cũng giảng rằng công mà chúng ta tu được cũng chuyển động:

“... chư vị sẽ cảm thấy thân thể phát ngứa, đau, khó chịu, v.v.; đầu dây thần kinh cảm giác rất linh mãnh; các loại trạng thái đều xuất hiện.” (**Chuyển Pháp Luân**)

Tôi nhận ra rằng khi chúng ta tiếp tục tu luyện và đột phá đến những cảnh giới cao hơn, cơ thể của chúng ta cũng sẽ có những biến đổi tương ứng. Người nhạy cảm sẽ có thể cảm nhận được nó. Dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, chúng ta phải dùng chính niệm để đối diện với nó. Tâm chúng ta không nên dao động và chúng ta phải làm bất cứ việc gì chúng ta cần hoàn thành.

Là một đệ tử Đại Pháp thời kỳ Chính Pháp, tôi coi mọi việc mình gặp đều là ảo sự. Tôi không có ý nói rằng những an bài của cự thế lực là ảo sự, mà là nếu chúng ta phủ định và diệt trừ chúng, chẳng phải chúng ta sẽ đề cao được tầng thứ hay sao?

Tận dụng mọi cơ hội để chứng thực Pháp

Sau khi cuộc bức hại bắt đầu, một số học viên hỏi tôi rằng liệu những người ở công ty tôi có gây rắc rối cho tôi hay không. Tôi đáp: “Tôi không bao giờ coi đó là rắc rối cả. Thường thì tôi cũng không có cơ hội để nói chuyện với họ. Chẳng phải đó là một cơ hội tốt để họ tìm hiểu chúng ta hay sao?” Mọi người ở nơi tôi làm việc thường đến chỗ tôi nói chuyện, vì thế tôi luôn tận dụng cơ hội để giảng chân tướng cho họ, và kết quả thường rất tốt.

Tôi hiểu rằng mọi thứ tôi gặp phải đều không phải là ngẫu nhiên, nên tôi luôn nhìn nhận mọi thứ xảy đến với mình dựa trên Pháp. Ban đầu, tôi không thể nghĩ được như thế này, nhưng dần dần tôi đã có thể loại bỏ được những quan niệm người thường của mình. Tôi coi việc gặp gỡ ai đó là vì họ có tiền duyên với tôi, và tôi

biết rằng mình cần phải đối đãi với họ bằng chính niệm. Tôi không gặp phải bất cứ can nhiễu nào theo lối tư duy này. Đôi khi, tôi phân vân rằng tại sao tôi lại không bị những người như vậy gây khó chịu. Sư phụ giảng:

“Hãy nhớ kỹ, Lý ở con người là phản lại, do đó trong tu luyện mà gặp những khó khăn phiền phức, [thì] không được đều coi chúng là mâu thuẫn, [là] can nhiễu đến những việc chính của mình, [là] kích động mạnh đến những việc chính của mình; ‘tôi [có] việc này là chủ yếu, việc kia là chủ yếu’, kỳ thực rất nhiều sự việc không nhất định giống như chư vị đang nhìn nhận đâu. Chư vị đề cao một cách chân chính, việc ấy mới vĩnh viễn là ở vị trí số một; bản thân chư vị tu luyện viên mãn, ấy cũng chính là vị trí số một.” **(Giảng Pháp tại Canada 2006)**

Không phải là tôi đang nói rằng mình tu luyện tốt ra sao, mà tôi đang chia sẻ nhận thức thực sự của mình; đó là, tôi coi mọi thứ đều là hảo sự. Bởi lẽ chúng ta không thể đề cao nếu không có những rắc rối xảy ra. Do đó, mỗi khi vượt qua được một khổ nạn hay mâu thuẫn, nhìn lại quá trình buông bỏ chấp trước, tôi lại thực sự muốn cảm ơn những người đã giúp tôi đề cao tăng thứ. Tôi cũng vô cùng biết ơn Sư phụ đã luôn từ bi chăm sóc tôi trên suốt chặng đường tu luyện của mình.

Khi khổ nạn xảy ra, nó có phải là một khảo nghiệm mà chúng ta phải vượt qua hay nó là can nhiễu mà cự thế lực an bài? Thể ngộ của tôi là nó phụ thuộc vào xuất phát điểm của chúng ta là ở đâu. Nếu niệm đầu của chúng ta dựa trên Pháp, thì đó là những gì Sư phụ an bài để chúng ta đề cao tăng. Tuy nhiên, nếu niệm đầu của chúng ta không dựa trên Pháp, thì chúng ta sẽ theo an bài của cự thế lực, và có nghĩa là nó sẽ kéo chúng ta xuống.

Sư phụ giảng:

“...lựa chọn của một sinh mệnh là do họ quyết [định]; dẫu rằng trong lịch sử họ đã có hứa nguyện gì, thì vào thời điểm then chốt thì lời của họ vẫn là quyết định [cuối cùng].” **(Giảng Pháp tại Pháp hội Philadelphia ở Mỹ quốc [2002])**

Vì vậy, chỉ cần chúng ta chính niệm và bước đi trên con đường mà Sư phụ an bài, chúng ta chính là đang chân chính tu luyện trong Pháp. Ngay cả khi chúng ta có sơ hở, chúng ta cũng vẫn có thể quy chính dựa trên Pháp. Dù cho cự thế lực có an bài thể nào đi chăng nữa, đều sẽ không có tác dụng. Bởi Sư phụ của chúng ta không thừa nhận, chúng ta cũng phải không thừa nhận chúng.

Trên đây là hiểu biết tại tầng sở tại, có điều gì thiếu sót mong các đồng tu chỉ rõ.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2012/5/6/256745.html>

Bản tiếng Anh: <http://en.minghui.org/html/articles/2012/5/30/133695.html>

Loại bỏ quan niệm về “tuổi già”

Bài viết của Chân Mai, một đệ tử Đại Pháp tại Trung Quốc

[MINH HUỆ 21-04-2013] Gần đây trong huyện của chúng tôi, xuất hiện nhiều trường hợp các đồng tu lớn tuổi qua đời chỉ cách nhau vài tháng. Họ đều là học viên lâu năm, những người rất vững tin vào Đại Pháp và là những người đứng đầu trong việc duy hộ và chứng thực Pháp ngay từ khi cuộc bức hại bắt đầu.

Tôi nhớ lại có một nữ học viên thường xuyên đeo một chiếc giỏ nặng đầy các tài liệu Đại Pháp. Bà đi từ làng này đến làng khác gõ cửa từng nhà để tặng tài liệu, kể cả trong những đêm mùa đông lạnh lẽo nhất. Không có nỗi cực khổ nào là quá sức với bà và bà chẳng bao giờ than thở hay nói rằng bà mệt. Tuy nhiên, con trai bà đã qua đời và trong một vài năm bà đã không thể bỏ được chấp trước vào anh ấy. Sau khi anh ấy qua đời bà cảm thấy mình già nua đi và thường lui tới nghĩa trang khóc lóc và đau buồn cho con trai. Bà không thể tập trung vào việc tu luyện và đã đánh mất chính niệm của mình. Điều này đã tạo ra sơ hở to lớn cho tà ác lợi dụng để dúi vào và bà đã qua đời.

Một học viên nam đã từng rất kiên định. Vào thời đầu của cuộc bức hại khi tình hình rất khốc liệt, ông đã từ chối không từ bỏ tu luyện mặc dù ông bị bắt giam vào một trại tạm giam. Ông đã có một sáng kiến là sửa một con đường đất dài vài cây số, nối ngôi làng tới trung tâm thị trấn và trong quá trình làm đường ông nói với mọi người chân tướng về Pháp Luân Công và phơi bày cuộc bức hại. Tuy nhiên trong các giai đoạn sau của quá trình Chính Pháp, ông đột nhiên lại cảm giác mình đang già đi và muốn dùng tất cả tiền dành dụm của mình để xây nhà cho các con trai của ông, mặc dù tất cả họ đều đã có nhà. Khi nhà được xây xong, ông dần dần lơ là làm ba việc. Rồi ông bị bệnh và cuối cùng đã qua đời.

Một số học viên hay nói rằng: “Tôi già quá rồi và có vấn đề về trí nhớ, thị giác nhìn không rõ, hay có vấn đề đi lại.” Họ bắt đầu tự giới hạn bản thân và chỉ đi bộ quãng đường ngắn để giảng chân tướng cho mọi người bởi vì họ cảm thấy họ không thể đi xa được. Họ tự cho rằng mình đã “già rồi”.

Sư phụ của chúng ta đã vớt chúng ta lên từ địa ngục, đã giúp chúng ta trả biết bao nhiêu tội nghiệp mà chúng ta đã phạm phải qua nhiều kiếp, và ban cho chúng ta đại pháp vũ trụ này, một công pháp tính mệnh song tu.

Sư phụ đã giảng:

“Trong tình huống ấy, ở trong mỗi một tế bào của thân thể đã được tồn trữ năng lượng ấy—không chỉ trong từng tế bào của thân thể trong không gian vật chất này của chúng ta, mà trong tất cả thân thể tại các không gian khác, phân tử, nguyên tử, proton, điện tử, cho đến các tế bào ở mức hết sức vi quan—tất cả đều được chũm năng lượng ấy lấp đầy. Dần dần qua thời gian

rất lâu, thân thể người đã hoàn toàn sung mãn bằng chủng vật chất cao năng lượng ấy”. (**Bài giảng thứ hai, Chuyển Pháp Luân**)

“Vật chất cao năng lượng này có linh tính, nó [rất] có bản sự. Một khi nó nhiều lên, mật độ lớn lên, sau khi sung mãn tất cả các tế bào của thân thể người, [thì] nó có thể ức chế các tế bào của xác thịt con người, [vốn là] các tế bào vô dụng nhất”. (**Bài giảng thứ hai, Chuyển Pháp Luân**)

Sư phụ cũng giảng rằng:

“Trong quá trình cải biến ấy, trong khi các tế bào của con người dần dần được vật chất cao năng lượng thay thế, thì lão hoá sẽ chậm lại. Thân thể biểu hiện sự lùi lại hướng về tuổi trẻ con người, dần dần lùi lại, dần dần chuyển hoá; cuối cùng khi đã hoàn toàn được vật chất cao năng lượng thay thế”. (**Bài giảng thứ năm, Chuyển Pháp Luân**)

Do đó, làm sao các học viên Đại Pháp có thể già đi chứ? Tôi đã hơn 60 tuổi nhưng không bao giờ dùng quan niệm “già” để giới hạn bản thân. Bởi vì tôi lớn lên trong hoàn cảnh nghèo khó và không có mối quan hệ nào, tôi đã phải bỏ học khi mới 14 tuổi. Tôi chỉ biết đọc, và tôi không bao giờ học bất kỳ kỹ năng công nghệ hiện đại nào. Tuy nhiên, vì tu luyện trong Đại Pháp, Sư phụ đã khai mở trí huệ cho tôi và tôi có thể dùng máy tính, đọc các bài viết trên Minh Huệ Net và cũng làm ba việc. Trước khi là một học viên, tôi bị chẩn đoán mắc chứng sa dạ dày và thường phải giữ ấm bằng việc mặc rất nhiều lớp quần áo để che ngực và bụng trong suốt mùa thu và mùa đông. Sau khi tôi bắt đầu tu luyện, tôi cảm thấy khoẻ mạnh, hồi sinh như một thanh niên. Tôi ăn nhanh hơn và có thể ăn xong chỉ trong ít phút. Tôi cũng không hề có vấn đề về dạ dày và không bao giờ thấy mình “già”. Tôi không còn suy nghĩ về việc mình cần nạp đủ dinh dưỡng và ngừng ăn khi đã no.

Tôi đã tham dự một lớp học lái xe để lấy bằng lái khi tôi 50 tuổi. Một người thanh niên ở nhóm khác đã hỏi tôi làm sao tôi lại có thể đi nhanh như thế. Tôi đã trả lời rằng: “Tôi tu luyện Pháp Luân Công và năm nay tôi 50 tuổi rồi.” Họ không thể tin được điều này. Một người nói rằng: “Mẹ tôi chỉ khoảng 44 tuổi thôi và nhìn bà trông còn già hơn ông và có nhiều vấn đề sức khoẻ.” Một thanh niên khác cũng nói: “Mẹ tôi cũng như vậy.” Khi chúng tôi tập lái, họ đều ngạc nhiên vì chân và cánh tay của tôi rất linh động và tôi luôn tỉnh táo. Khi chúng tôi phải ra ngoài thực hành chạy trên đường, một thanh niên đã nói rằng: “Thật sự là những người đàn ông lớn tuổi rất khó có thể đỗ bài thi này. Có lẽ ông sẽ phải trả thêm tiền để mua bằng lái đấy.” Tôi nói rằng tôi sẽ thi một cách thực chất và sẽ đỗ thôi. Tôi nghĩ rằng đồng tiền tôi kiếm được là tài nguyên của Đại Pháp và tôi không nên hoang phí. Do đó, tôi đã đỗ tất cả các bài thi và tôi đã nói với cậu thanh niên rằng: “Tu luyện Đại Pháp sẽ cho người ta một đầu óc thanh tỉnh.”

Một lần nọ tôi phát hiện mình đang bị rụng tóc, và tôi có thể nhìn thấy da đầu của mình. Sau đó tôi liền thêm vào một niệm khi phát chính niệm: Tôi sẽ thanh trừ bất kỳ nhân tố nào ở các không gian khác đang bức hại thân thể của tôi và làm tôi rụng tóc và loại bỏ, triệt tiêu các vật chất bất hảo ra khỏi cơ thể của mình. Sau khi làm như vậy nhiều lần, tóc tôi đã không bị rụng nữa và nó lại trở lại bình thường.

Nhiều lần tôi đọc các bài chia sẻ trên máy tính, các từ ngữ đều bị mờ và dường như tôi cần phải đeo kính hai tròng. Có một người lớn tuổi nói rằng những người bắt đầu đến tuổi 48 sẽ cần đeo kính hai tròng. Tuy nhiên, tôi đã nghĩ rằng điều đó chỉ áp dụng cho người thường, không phải cho đệ tử Đại Pháp.

Sư phụ cũng giảng:

“Chúng ta giảng rằng, tốt xấu xuất tự một niệm của người ta, sai biệt ở một niệm ấy đưa đến hậu quả khác nhau.” (**Bài giảng thứ tư, Chuyển Pháp Luân**)

Tôi đã không thừa nhận việc mình có vấn đề về thị giác và đã phát chính niệm để thanh trừ các nhân tố và vật chất bất hảo đã làm mắt tôi bị mờ đi. Bây giờ tôi đã có thể nhìn thấy cả những chi tiết rất nhỏ, kể cả chân của con kiến.

Chính Pháp cần gì thì tôi sẽ làm điều đó. Tôi có thể lái xe dễ dàng như thanh niên, đầu óc minh mẫn và nhanh nhạy. Tôi không bao giờ trì hoãn làm ba việc. Tôi rất biết ơn về mọi thứ mà Sư phụ đã ban cho tôi, và tôi đã hoà tan trong Pháp. Tôi đã học thuộc Chuyển Pháp Luân khoảng 27 lần. Tôi bắt đầu một ngày của mình bằng việc ghi nhớ Pháp, và càng nhớ Pháp nhiều thì đầu óc tôi càng thanh tỉnh. Tôi kiên trì phát chính niệm bốn lần một ngày. Đôi khi tôi phát thêm vài lần, thêm bốn hoặc năm lần trong ngày.

Chúng ta là các đệ tử Đại Pháp đang bước đi trên con đường thần thánh, mang theo sứ mệnh và trách nhiệm trọng đại. Chúng ta nên làm ba việc mỗi ngày và coi đó là ưu tiên hàng đầu. Chúng ta không nên có quan niệm về “tuổi già” và giới hạn bản thân mình, không thể phí bất kỳ một phút nào trong thời gian quý báu mà Sư phụ đã cho chúng ta. Chúng ta nên làm theo Sư phụ, làm tốt ba việc và cùng Sư phụ trở về nhà. Xin được kết lại bằng một đoạn thơ trong Hồng Ngâm II:

“Thùy thị thiên chi chủ
Tằng tằng ly Pháp đồ
Tự mệnh chủ thiên khung
Quy vị kỳ dĩ cận
Khán thùy hoàn hồ đồ (**Vô mê**)

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2013/4/21/272282.html>

Bản tiếng Anh: <http://en.minghui.org/html/articles/2013/5/14/139668.html>

Tất cả mọi thứ đều giao cấp cho Sư phụ

Bài viết của một học viên Đại Pháp ở Trung Quốc Đại lục

[MINH HUỆ 23-12-2011] Ngày hôm qua tôi đã chia sẻ với một đồng tu. Bà có trình độ văn hóa cao và không dùng ngôn từ hoa lệ khi nói chuyện, khi biểu đạt lý giải của bà đối với tu luyện, bà thường dùng hai câu: “tất cả giao cấp cho Sư phụ” và “quy chính bản thân”. Dù bà không đề cập đến bất cứ pháp lý cao tầng nào cả, nhưng hai câu nói này đã để lại cho tôi ấn tượng rất sâu sắc.

Trong suốt cuộc bức hại, khi gặp các khổ nạn xảy ra trong gia đình, và khi xử lý các vấn đề với các con của mình, bà thực sự giao cấp tất cả cho Sư phụ, đồng thời quy chính những tư tưởng niệm đầu bất chính của mình. Kết quả mỗi lần đều là “liễu ám hoa minh”. Tất cả mọi vấn đề đều được giải quyết sau khi bà vượt qua được các khổ nạn. Đôi khi kết quả đạt được ngoài sức tưởng tượng.

Khi học viên này bị giam giữ trong trại lao động, con gái của bà đã làm rất tốt trong kỳ thi vào Đại học. Nhờ điểm cao, cô đã được nhận vào một trường đại học hàng đầu. Trại lao động đã đe dọa bà rằng nếu bà không tuân theo chỉ đạo của họ, họ sẽ khiến con gái của bà không thể vào được đại học. Học viên này đã không bị ảnh hưởng. Bà nói: “Các anh không phải là người quyết định. Mọi việc đều tuân theo sự an bài của Sư phụ tôi rồi.”

Sau đó, côn đồ của trại lao động đã đến trường đại học của cô con gái vị học viên này, yêu cầu họ đuổi học cô. Sau khi tìm hiểu sự tình, ban giám hiệu đã xử lý tình huống êm đẹp với phía trại lao động. Sau đó, họ đã nói riêng với cô con gái của người bạn đồng tu này rằng: Em không phải lo lắng gì cả, hãy yên tâm học tập.

Cô con gái sau khi tốt nghiệp, đã được một đơn vị sự nghiệp của chính phủ nhận vào làm việc, đãi ngộ cực kỳ tốt. Đó là vị trí được các sinh viên tốt nghiệp coi là chức vị đáng ngưỡng vọng. Tuy nhiên, thời gian thử việc của cô dường như không có thời hạn. Chỉ khi kết thúc thời gian thử việc, cô mới có thể trở thành một nhân viên chính thức và mới hoàn tất được thủ tục đăng ký cư trú của mình ở thành phố. Người học viên này đã không bị kết quả liên đới của sự việc này làm ảnh hưởng và không hề hối lộ bất kỳ ai cả. Bà đã dần loại bỏ được rất nhiều chấp trước của mình. Cuối cùng bà đã hoàn toàn loại bỏ được vấn đề này ra khỏi tâm trí của mình. Bà nghĩ rằng tất cả mọi việc đều giao cấp cho Sư phụ. Một năm sau đó, con gái của bà đã trở thành một nhân viên chính thức của công ty đó.

So sánh với người học viên này thì bản tôi thiếu điều gì? Tôi tốt nghiệp đại học, sâu thẳm trong tâm tôi nghĩ mình là người có bản sự và có chút thông minh, mà lại không nghĩ được rằng “thông minh phản bị thông minh” (thông minh đâm ra lại làm lạc vì thông minh), chỉ vì chút thông minh chút đỉnh đó của bản thân mà không thể hoàn toàn giao cấp bản thân cho Sư phụ. Tôi luôn có những thứ lưu lại.

Mỗi khi tôi hoàn thành xong bất cứ thứ gì, tôi luôn nghĩ rằng đó là vì tôi là người có khả năng. Tâm vị kỷ của tôi lớn hơn so với vị học viên này. Tôi đã không thực sự là người thực sự thông minh.

Thực tế, những ai có thể đem tất cả giao cấp cho Sư phụ mới là những người thông minh, bởi những gì mà Sư phụ an bài là tốt nhất rồi. Đem tất cả giao cấp cho Sư phụ có nghĩa là loại bỏ các sở thích cá nhân, các kinh nghiệm bản thân cùng các quan niệm của mình để rồi cuối cùng là buông bỏ tự ngã. Đây chẳng phải là đồng hóa với Pháp sao? Không phải là chân chính tin tưởng sao? Làm sao người ta có thể đạt được điều này nếu như họ không thực sự tin tưởng?

“Đem tất cả giao cấp cho Sư phụ” chỉ là một câu nói đơn giản, nhưng lại biểu đạt sự kiên định và sự thân đáng chân thành không vương bận gì đối với Đại Pháp, đây quả thực là khiếm khuyết của tôi, cũng chính là mục tiêu mà tôi phải nỗ lực.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2011/12/23/250862.html>

Bản tiếng Anh: <http://www.clearwisdom.net/html/articles/2011/12/30/130406.html>

Vượt lên cách nghĩ của người thường

Bài viết của đệ tử Pháp Luân Đại Pháp từ Trung Quốc

[MINH HUỆ 16-12-2007] Đối với một đệ tử Đại Pháp, việc quan trọng nhất hiện nay chính là cứu độ chúng sinh. Giảng chân tướng dường như là việc khó khăn nhất trong ba việc chúng ta cần làm trong Chính Pháp. Đôi khi, chúng ta cảm thấy giảng chân tướng khó khăn, đó chính là vì nhiều khi chúng ta làm theo cách nghĩ của người thường.

Sư Phụ giảng cho chúng ta về sự khác biệt giữa người và thần. Với một người thường –người không tu luyện, ý niệm chỉ huy tứ chi và các giác quan thực hiện công việc. Với người tu luyện, ý niệm (chính niệm) chỉ huy công năng để thực hiện mọi việc. Vậy, chính là công năng của họ thực hiện những việc cần làm. Như với Thần và Phật, họ dùng ý niệm để thực hiện mọi việc trong thời gian ngắn nhất trong mọi không gian. Vậy, đo bằng thời gian trong không gian của chúng ta, mọi việc sẽ được thực hiện trong chớp mắt. Thực ra, khi đệ tử Đại Pháp có chính niệm mạnh mẽ, chúng ta có thể sử dụng công năng như ý muốn. Quả thực là có thể thực hiện các việc mà thậm chí không cần nhắc chân động tay. Chính bởi vì lúc đó tâm tính của ta đã đạt đến tiêu chuẩn của Thần Phật và chúng ta làm mọi việc trong trạng thái của Thần Phật?

Từ lần đầu khi Sư Phụ giảng cho chúng ta về việc cứu độ chúng sinh, đệ tử Đại Pháp đã có những cố gắng lớn lao trong công việc giảng chân tướng. Mọi người đề

xương những hình thức thực hiện đa dạng, phong phú, và đã tích lũy được nhiều kinh nghiệm trong việc giảng chân tướng. Nhưng vấn đề là tất cả các phương pháp và kinh nghiệm đều không thể thay thế cho việc phát chính niệm. Cuộc bức hại dường như đang tăng cường trên toàn Trung Quốc đã cho thấy vấn đề này. Điều đó có nghĩa là, chúng ta đã vô tình càng ngày càng quên mất tác dụng của công năng và chính niệm của mình trong quá trình làm phong phú phương pháp giảng chân tướng. Điều đó cũng như việc chúng ta chuyển dần kỹ năng từ dùng “*que diêm để khêu rỗng*” sang sử dụng “*những khí cụ chính xác của Tây y để đục rỗng*.” Trong quá trình cứu độ chúng sinh, chúng ta đã càng ngày càng chú ý đến các loại dụng cụ Tây Y mà dần hình thành quan niệm rằng hiệu quả trị bệnh phụ thuộc vào sự tối tân của công cụ mà vô tình bỏ qua “*lớp khí vàng rất đặc [vô hình] bốc lên từ thứ thuốc ấy*.”

Thực hiện công việc Đại Pháp trong trạng thái hoặc ý niệm của thần thay vì trong trạng thái và ý niệm của người thường chính là chìa khoá chấm dứt cuộc bức hại và cứu độ chúng sinh.

Tôi nhớ lại sau khi cuộc bức hại bắt đầu vào ngày 20 tháng 7 năm 1999, vì tôi học Pháp và ít liên hệ với các đồng tu, tôi tức thời đã không biết phải làm gì. Sau đó tôi quyết định mình nên tận dụng cơ hội này để học Pháp, chính lại bản thân mình trong mỗi suy nghĩ, và giữ ý niệm thanh tịnh nhất để chính niệm của mình phát huy tác dụng. Tôi tin rằng Đại Pháp có thể làm tất cả nếu như mình giữ cho tâm thanh tịnh, Đại Pháp sẽ chỉ ra cho mình cần làm mọi việc như thế nào.

Mỗi ngày tôi đều không hề phí phạm một chút thời gian, ngay cả khi tôi thực hiện công việc nhà. Tôi cố gắng hết sức mình học Pháp và tập công. Cùng lúc đó, tôi kiểm soát ý niệm của mình và nếu tôi thấy điều gì không tốt, tôi loại bỏ nó ngay. Khi đó, dường như mỗi một phút tôi đều tự động kiểm soát ý niệm. Bằng cách đó, tôi thay đổi rất nhanh, và tâm trí tôi mau chóng trở nên thanh tịnh. Tôi trở nên vững vàng, và chính niệm của tôi ngày càng mạnh. Bất kỳ tà ác nào từ các không gian khác đến gần tôi, tôi có thể cảm nhận được chúng ngay lập tức. Tôi tập trung tâm trí mình lúc đó và những thứ xấu lập tức bị giải thể. Mỗi một ngày, chủ nguyên thần của tôi đều rời thân thể và tiêu diệt tà ác ở những không gian khác. Khi đó, Sư Phụ còn chưa dạy chúng ta phát chính niệm, sử dụng công năng hoặc giải thể tà ác như thế nào. Tuy vậy quả thực tôi đã thực hiện những điều đó mà không biết. Mỗi khi tôi trở về từ những không gian khác, tôi tựa như một khối cầu mang năng lượng. Toàn bộ thân thể tôi ở các tầng vi mô đang sôi lên, và tôi hầu như không còn cảm giác về cơ thể của mình nữa. Tôi có thể trở lại trạng thái bình thường chỉ sau chốc lát. Mọi thứ xung quanh tôi đều có năng lượng, thậm chí cái nhìn của tôi cũng có năng lượng. Khi tôi nhìn bức tường, bức tường được bao phủ bởi một làn sóng trong suốt đầy màu sắc. Khi tôi nhìn dây đèn, dây đèn rung lên.

Khi tôi tập trung lên trần nhà, ở đó rực ánh sáng vàng với Pháp Luân trong suốt, lúc ẩn lúc hiện.

Tôi ở trong trạng thái này khoảng hơn sáu tháng, và sau đó tôi biết mình phải đi Bắc Kinh thỉnh nguyện. Bởi tôi đã có ý nghĩ không sợ bị bắt vào tù (nhưng ý nghĩ này không chính) mà tôi không phủ nhận nó nên tôi đã trải qua một tháng trong tù. Trong giai đoạn đó, tôi đã gặp rất nhiều tù nhân khác nhau và tôi đã nói với họ về sự tốt đẹp của Pháp Luân Đại Pháp nhưng lại đang bị bức hại. Đa số họ, trừ một vài người nghiện ma túy, đều tin tưởng, và họ đã sớm được ban phúc. Một ngày sau khi tôi được tự do, tôi gặp một người bạn tù cũ. (Chị có thái độ tích cực nhất về Đại Pháp. Chị bị kết án vài năm vì tội ngộ sát và chị đã được thả không lâu sau đó.) Chị kể với tôi là một bạn tù cũng được giảm án và một bạn tù khác đang được tại ngoại, v. v. Tôi ngẫm lại và nhận thấy rằng mức giảm án của họ chính là tương ứng với thái độ của họ đối với Đại Pháp.

Tôi chỉ muốn nói rằng sức mạnh của một người tu Đại Pháp không thể hiện ở kỹ năng hay phương cách thực hiện công việc, những cái đó chỉ có tác dụng hỗ trợ. Thay vào đó, sức mạnh này phụ thuộc vào chính niệm bất phá của người tu, điều đó đến từ Pháp, từ sự tín Sư tín Pháp, từ những trải nghiệm tích lũy trong quá trình thực tu. Chính niệm càng mạnh mẽ thì càng nhanh chóng giải thể được tà ác, và ngược lại. Nếu chính niệm của chúng ta không mạnh mẽ, điều đó có nghĩa là chúng ta đang ở trạng thái của người thường hoặc ở tầng tu luyện thấp.

Nhớ lại những trải nghiệm của tôi trước kia, tôi hiểu rằng uy lực của Đại Pháp triển hiện không phải vì tôi ngộ Pháp sâu hay vì tôi có năng lực hay kỹ năng thực hiện công việc. Mà chính bởi vì tôi tu luyện bản thân trong mỗi niệm, quyết tâm đến với chúng sinh bằng tâm thanh tịnh nhất, và tôi tin tưởng Đại Pháp toàn năng có thể thực hiện bất kỳ điều gì. Chỉ bởi vì tôi nghĩ như vậy, uy lực vô biên của Đại Pháp đã triển hiện.

Phật Pháp vô biên. Trong nhiều trường hợp, chúng ta có thể không nhận thấy được Pháp có uy lực đến thế nào. Trên thực tế, nếu bạn không cảm nhận được, đó chủ yếu vì những thiếu sót của bạn trong tu luyện. Khi những người tu luyện hành xử trong xã hội người thường, họ thường có cách làm hoặc cách nghĩ [cố định] nào đó và hầu như không nghĩ đến việc thay đổi. Tuy nhiên, chúng ta cần cải biến bản thân trong tu luyện Chính Pháp và đạt đến trạng thái của Phật, Đạo, Thần (sử dụng chính niệm và công năng để thực hiện các việc trong thời gian ngắn nhất). Chúng ta cần vượt lên khỏi trạng thái hiện thời của mình và cứu độ chúng sinh với hiệu quả lớn hơn nữa.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2007/12/16/168465.html>

Bản tiếng Anh: <http://en.minghui.org/html/articles/2008/2/24/94756.html>

Chân nhãn thấy đại thiên thể giới Thần thông dần thức giấc

Bài viết của đệ tử Đại Pháp Đại Liên

[MINH HUỆ 9-10-2009] Tôi đã từng viết vài bài chia sẻ về thần thông. Có một vài việc nghe thì có vẻ như là phép ảo thuật, nhưng kỳ thực chính là Phật Pháp thần thông đang triển hiện. Trong cuộc sống, tôi thường nghĩ tới việc sử dụng thần thông, vì hy vọng Thần niệm càng thêm mạnh mẽ, vận dụng Thần thông càng như ý mình. Hôm nay tôi lại viết bài chia sẻ về phương diện này, là vì thường đọc thấy những đồng tu bị bắt giam phi pháp bị bức hại rất nghiêm trọng trên mạng, mỗi lần đọc được tôi luôn rất đau lòng, đồng thời thầm kêu gọi đồng tu: Vì sao không sử dụng thần thông? Thứ gì bạn cũng đều đã có sẵn, pháp khí, bảo vật đầy mình, vì sao không mang ra dùng?!

Còn nhớ vào năm 2000, tôi bị bắt giam phi pháp tới Mã Tam Gia, tôi từng nằm mơ, mơ thấy trước mặt có một bông hoa diễm lệ, tôi dùng ngón trỏ tay phải chạm vào nó một cái, muốn nó thay đổi màu sắc, liền thấy nó lập tức biến đổi. Tôi lại chạm thêm vài lần nữa, muốn biến thành màu gì nó liền biến thành màu đó, tôi cười vui vẻ tỉnh giấc. Bây giờ nhìn lại, là thần thông trong giấc mơ dần dần xảy ra trong hiện thực.

Sư phụ giảng:

“Mọi người đều biết, con người vô cùng yếu kém, yếu kém đến mức độ nào? Nếu con người muốn hoàn thành một sự việc, làm một việc, thì phải tự mình động tay động chân, phải qua lao động thể lực để làm cho nó xong. Nhưng Phật thì không cần, Phật chỉ cần [dùng] tư tưởng, nghĩ là được rồi. Bởi vì Phật có rất nhiều thần thông, có rất nhiều công năng, bản thân Ông còn có công mạnh mẽ. Mỗi vi lập của công ấy đều là hình tượng của bản thân Ông, vi lập ấy lại là do lập tử vi quan hơn tổ thành, đều là hình tượng của Ông. Chư vị nghĩ xem, khi Ông vừa nghĩ thì công kia liền xuất ra rồi. Ở mức cực vi quan đều đang cải biến kết cấu của lập tử ở các tầng thứ khác nhau, [còn] thời gian lại là dùng thời gian của không gian nhanh nhất, trong nháy mắt là làm xong rồi. Phật làm các việc hết sức nhanh, không chịu hạn chế của thời gian và không gian này của chúng ta. Trong nháy mắt Ông [có thể] cải biến vật thể thành thứ khác từ nền tảng nhất. Đây chính là nguyên lý mà Phật Pháp thần thông khởi tác dụng.” **(Giảng Pháp tại San Francisco [1997])**

Những lời giảng này đã khai mở tâm linh của tôi. Mặc dù thiên mục của tôi đóng nhưng mỗi lần khi tôi vận dụng thần thông, tôi cũng hoàn toàn không phải là tùy tiện nghĩ một chút mà thôi, mà là để tư tưởng của bản thân mình “tiên nhập” vào trong vi quan, “nhìn” một chút, sau đó “nghĩ” một chút. Cho nên khi bề mặt cải

biến, tôi sẽ không cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Chúng ta biết rằng nhân loại thuở sơ khai trên trái đất đa phần đều có thần thông rất lớn, như cuộc đại chiến giữa Hoàng Đế với Xi Vưu đều vận dụng rất nhiều thần thông. Tôi nghĩ con người thời đó nếu gặp phải chuyện phiền phức gì đó thông thường niệm đầu tiên máy động là giải quyết bằng thần thông. Sau này cùng với việc con người càng ngày càng trở nên tự tư, thần thông cũng càng ngày càng không linh nghiệm nữa; sau này khi con người càng trở nên xấu hơn thì tất cả thần thông đều mất đi. Con người cũng chỉ biết dùng đôi bàn tay của mình để làm việc. Còn cho tới ngày nay, người thường đã hoàn toàn quên mất bản tính và bản sự tiên thiên của mình, nghe tới thần thông của Phật gia, con người sẽ nói rằng tâm thần của người đó có vấn đề; dẫn cho có nhìn thấy thần thông triển hiện thì con người cũng sẽ nói rằng đây là ma thuật, đây là sự bí ai của con người. Nhưng tôi nghĩ là đệ tử Đại Pháp nếu tới nay vẫn không tin rằng bản thân mình hoặc đồng tu có thần thông triển hiện, thì điều này chẳng phải là một loại nhân tâm rất nặng hay sao? Về vấn đề này, nếu không tự tin về bản thân mình, kỳ thực cũng là một biểu hiện không tín Sư tín Pháp. Bởi vì trong nhiều lần giảng Pháp Sư phụ đã bảo cho đệ tử Đại Pháp biết rằng kỳ thực mọi thứ đều đã có sẵn cả rồi, còn chúng ta tự xưng là đệ tử Đại Pháp lại không tin rằng mình đã sẵn có phép thần thông?

Là điều gì đã cản trở chúng ta triển hiện thần thông đây? Kỳ thực chính là quan niệm hậu thiên của con người. Sư phụ giảng:

“Chư vị không cải biến cái Lý của con người vốn được hình thành vào tận xương cốt cả trăm nghìn năm ở người thường ấy,”(**Lời cảnh tỉnh, Tinh tấn yếu chỉ**)

Tôi nghĩ những quan niệm này không chỉ tồn tại trong một tầng thân thể trên bề mặt nhục thân của con người, mà là trong thân thể rất nhiều tầng lập từ bề mặt đều có. Tôi nghĩ điều này cần có một lòng tin kiên định bất phá và tâm kiên định thường hằng để đột phá “cái Lý của con người vốn được hình thành vào tận xương cốt”, chứ không phải từ đó mà vứt bỏ, cảm thấy bản thân mình “không được” nữa. Trong khi tôi thử vận dụng thần thông tôi cũng không nhớ hết được mình đã thất bại bao nhiêu lần, nhưng tôi sẽ không từ bỏ, sẽ không cho rằng mình “không được” nữa rồi. Bởi vì tôi nghĩ đây chính là bản lĩnh tiên thiên mà tôi vốn có, tôi đã tu luyện một bộ Đại Pháp vĩ đại như thế này, thì nên tìm lại những bản lĩnh này.

Bình thường nếu tôi không nhanh chóng buông bỏ những quan niệm hậu thiên về phương diện này (thói quen, tập tính của con người), không thử vận dụng thần thông của mình, vậy một khi bị tà ác bức hại, có thể sẽ phải chịu tổn thất rất lớn. Thậm chí trong khi bức hại sẽ không nhớ tới làm thế nào vận dụng thần thông Phật Pháp để phản bức hại. Nếu khi bị đánh mà chỉ một mực dùng nhục thân để chống chọi, thì dù có kiên cường đến đâu cũng sẽ bị thương. Còn nếu chúng ta bình thường đã vận dụng thần thông khá nhuần nhuyễn, vậy tự nhiên cũng sẽ sử dụng

thần thông để bảo vệ mình. Đây cũng là điều mà Sư phụ hy vọng các đệ tử có thể làm được trong khi bị bức hại.

Còn nhớ khi bị bắt giam phi pháp tại Mã Tam Gia, tôi đã từng bị tà ác cưỡng chế tiêm thuốc phòng dịch, lúc đó tôi đã động một niệm xin Sư phụ di chuyển nước thuốc vào không gian khác, tôi không cần thứ này. Sau niệm đó, mũi tiêm vào cánh tay tôi không có cảm giác gì, sau đó cũng không có phản ứng gì, giống như chưa từng bị tiêm vậy. Còn mấy chục người xung quanh tôi lúc đó tại chỗ vị trí bị tiêm thịt đều bị thối rữa, phải rất lâu sau da mới mọc trở lại. Mà cho tới nay vẫn còn có thể thấy cảnh tà ác tiêm thuốc độc, dùng điện châm để bức hại đệ tử Đại Pháp, những thứ thấp hèn này vốn dĩ lẽ ra không dễ mà động tới đệ tử Đại Pháp được. Hơn nữa hiện nay chỉ cần bản thân chúng ta hễ dấy động chính niệm chuyển mũi tiêm thuốc độc đó lên thân kẻ bức hại sẽ thấy hiệu quả tức thì. Nhưng vì sao vẫn có đồng tu bị bức hại tiêm thuốc độc đến mức thần trí không còn tỉnh táo, đã bị trúng độc như thế? Tôi nghĩ điều này có lẽ giống như binh sỹ nếu lúc bình thường không luyện tập thì khi ra tới chiến trường ngay cả vũ khí trong tay cũng đều không thành thực, mà lúc này kẻ địch lại đánh tới, vậy thì kết quả sẽ ra sao? Cho nên tôi nghĩ việc luyện tập những lúc bình thường là vô cùng quan trọng. Việc vận dụng thần thông cũng như thế, rốt cuộc chúng ta có thể đã 2.000 năm không còn dùng tới nữa, mà hiện nay chúng ta vẫn chưa thoát khỏi thân người, vẫn còn bị an bài của cự thế lực phong bế ngăn trở. Nhưng chúng ta nên đột phá những thứ này, đi theo con đường Sư phụ an bài! Lưu lại uy đức và bằng chứng cho vũ trụ tương lai về phương diện này!

Đương nhiên trong quá trình vận dụng thần thông cũng sẽ khám phá ra những thiếu sót về tâm tính của bản thân. Nếu một vài tâm chấp trước không tổng khứ đi thì thần thông sẽ không thể triển hiện ra được, ví như tâm hiển thị, tâm hoan hỷ. Hơn nữa cũng có những chỗ mà chúng ta còn chưa minh bạch, như một vài thần tích của bản thân, đa số không phải ngay lập tức là làm được ngay, mà là triển hiện sau một thời gian. Tại đây ngoài những nhân tố của bản thân ra, thì còn có nhân tố khác hay không, bản thân tôi tới nay vẫn chưa lý giải hết.

“Chân nhãn thấy đại thiên [thế giới], thần thông dần thức giác”. Câu này là một trong những trải nghiệm thiết thân của bản thân tôi về việc vận dụng thần thông. Nếu chúng ta dùng chân nhãn mà Đại Pháp khai mở để nhìn đại thiên thế giới này thì sẽ diệt được rất nhiều chấp trước nhân tâm, mà khi chấp trước vào những nhân tâm này càng ngày càng ít, thậm chí tiêu biến trong chớp mắt, thì Phật Pháp thần thông sẽ triển hiện ra hết như mới tỉnh giấc vậy. Đôi khi mọi thứ trước mắt tôi, dưới sự soi xét của “chân nhãn” tâm linh lại trở nên “nhỏ bé” như vậy. Mọi thứ trong không gian này đều là vô số các lập tử, đang trôi dạt lơ lửng quanh mình, trở nên “không gắn kết, không bền vững” như vậy. Lúc này tâm tôi vẫn còn chấp trước vào thứ gì tại nơi đây? Còn khi tôi vận dụng thần thông, cũng chính là đưa “tư

tưởng” (Thần niệm) của mình tiến nhập vào một trạng thái “thấu suốt” như vậy, sau đó động chân niệm, thông thường tôi đều làm được. Đương nhiên sau đó cũng sẽ không cảm thấy kỳ lạ như vậy, cảm giác kỳ lạ kỳ thực cũng chính là nhân tâm. Đôi khi, tôi lại cảm thấy không làm được mới kỳ lạ, lúc này tôi cần tìm nguyên nhân trong tâm tính của mình, vì sao lần này lại không làm được. Cho nên khi nghe thấy có đồng tu tỏ vẻ nghi ngờ về những thần tích, tôi nghĩ lời nói đó đã phản ánh ra rằng đó chính là một nhân tâm rất ngoan cố, nhân tâm này chính là một cái khóa rắn chắc, đã khóa Phật Pháp thần thông của mình vào trong, tấm biển trên ổ khóa này ghi rằng: “Không thể được”. Nếu một người tu luyện không mở được ổ khóa này thì Phật Pháp thần thông vĩ đại mà bản thân mình có được từ tiên thiên sẽ vĩnh viễn không thể triển hiện ra được.

Sư phụ giảng: “công năng bốn tiểu thuật, Đại Pháp thị căn bản” (Dịch nghĩa: *công năng là thuật nhỏ Đại Pháp là căn bản*) (**Câu chính Pháp môn, Hồng Ngâm**), cho nên từ khi tu luyện tới nay, nếu chúng ta vẫn luôn đặt tâm tu luyện lên vị trí hàng đầu thì sẽ không truy cầu bất kỳ công năng nào, nếu không gốc ngọn sẽ bị đảo lộn, sẽ đi lệch. Tôi đắc Pháp vào tháng 6 năm 1996, đã tu luyện được 13 năm, cũng vừa mới bước qua cái tuổi đời không còn bị mê hoặc. Trước kia trong quá trình tu luyện tôi chưa hề truy cầu bất kỳ công năng nào, ngay cả nghĩ cũng không nghĩ tới. Sau khi xảy ra bức hại, Sư phụ bắt đầu bảo chúng ta phát chính niệm vận dụng thần thông trừ ác, lúc này đối chiếu với Pháp, tôi cảm thấy bản thân mình còn kém xa so với yêu cầu của Pháp về phương diện này. Hai năm gần đây tôi mới bắt đầu chú trọng tu luyện về phương diện này, đồng thời tôi cũng lên mạng chia sẻ với các đồng tu về phương diện này.

Đại Pháp hồng truyền trên thế giới chỉ có mười mấy năm ngắn ngủi, đồng hành với những biến đổi canh tân kinh thiên động địa trong vũ trụ là những biến đổi thay da đổi thịt của bản thân từng đệ tử Đại Pháp: Từ con người bước về phía Thần. Mọi thứ kinh thiên động địa chứng kiến sự vĩ đại và huy hoàng không thể ngờ được của Đại Pháp. Sư phụ giảng:

“Sư đồ bất giảng tình
Phật ân hóa thiên địa”

(**Sư đồ ân, Hồng Ngâm 2**)

Tạm diễn nghĩa:

“Giữa Sư phụ và đệ tử không giảng tình [nghĩa]
[Mà là] ơn của Phật biến hóa cả trời đất.”

(**Ơn Thầy trò**)

Dùng hết thủy ngôn từ trên thế gian cũng không thể biểu đạt được lòng cảm ơn sâu sắc trong nơi sâu thẳm trái tim chúng ta đối với sự từ bi khổ độ của Sư phụ. Tà ác

đã tới bước đường cùng, con đường cuối cùng mà đệ tử Đại Pháp đang đi về phía Thần chính là phá vỡ những ngăn trở của cữu thể lực, hãy Thần lên! Mong rằng chúng ta càng thêm tinh tấn, cứu thêm được nhiều chúng sinh hơn nữa trên đoạn đường cuối cùng này của Thần, viên mãn theo Sư phụ trở về.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2009/10/9/209870.html>

Bản tiếng Anh: <http://en.minghui.org/html/articles/2016/8/17/158295.html>

Tâm trong Pháp, thân nơi trần thế

Bài viết của Xuân Thanh, một học viên Đại Pháp ở Đông Bắc Trung Quốc

[MINH HUỆ 10-11-2012] Tôi cảm thấy cay đắng và rằng mọi việc thật khó khăn. Tôi cảm thấy cay đắng vì tôi không thể hiểu được mọi điều từ quan điểm của Pháp. Tôi cảm thấy thật là khó quá bởi vì thời gian của tôi rất hạn chế để vừa chăm sóc gia đình và vừa làm tốt việc chứng thực Pháp. Tôi học Pháp nhiều hơn và nỗ lực cân bằng mối quan hệ giữa gia đình, công việc và tu luyện. Tôi không thể lấy việc phù hợp với người thường như một cái cớ để dành thời gian và công sức cho gia đình tôi được. Trong khi đó, tôi lại không thể đi đến cực đoạn mà bỏ qua gia đình, vì tu luyện. Những lần đó, tôi bỏ bê rất nhiều việc nhà, nên mẹ tôi gửi cho tôi bánh bao, dưa chua, và tất cả các loại thực phẩm để giúp tôi tiết kiệm thời gian. Xét về xã hội người thường, tôi đã không có bất cứ điều gì khiến mẹ tôi tự hào, nhưng tôi tin rằng, trong tương lai, mẹ tôi sẽ tự hào về tôi mãi mãi.

Kính thưa Sư Phụ vĩ đại từ bi!

Thưa các bạn đồng tu!

Xin cảm tạ Sư Phụ đã an bài mọi thứ trên con đường tu luyện của con và quan tâm hết mực cũng như giúp con giác ngộ liên tục để vượt qua những tình huống khó khăn và tăng lòng tự tin cứu độ chúng sinh của con. Xin cảm ơn trang web Minh Huệ đã cung cấp một kênh trao đổi để tôi có thể một lần nữa tìm thấy những khiếm khuyết của mình, sửa đổi, và nắm vững thời cơ để cứu độ chúng sinh.

Vào cuối một ngày bận rộn, khi tôi nhìn ra ngoài cửa sổ và thấy mọi người vẫn hối hả trong ánh sáng mờ dần, tôi không thể ngăn được cảm xúc ngập tràn. Tôi cảm thấy sự cấp bách và trách nhiệm nặng nề của việc cứu độ chúng sinh, và tôi cảm thấy tầm quan trọng của việc tu luyện bản thân tốt. Mỗi ngày tôi phải đối mặt với sự hối hả và nhộn nhịp của thế giới trần tục này, những cám dỗ của các loại lợi ích khác nhau, sự can nhiễu từ nhiều người, tôi nhắc nhở bản thân mình liên tục để không lún quá sâu vào màn kịch cuộc đời con người. Dần theo thời gian, tôi lấy Pháp để đo lường bản thân và luôn luôn xử lý các việc không vui như một cơ hội

để tu luyện tâm tính. Tôi học Pháp tinh tấn, hòa tan mình trong Pháp, và để cho các nguyên tắc của Đại Pháp đồng hóa với từng vi lập trong thân và tâm, do đó, tất cả mọi thứ trong xã hội người thường không có chỗ trong tâm trí tôi, chỉ có Đại Pháp và tư tưởng muốn cứu độ chúng sinh – những người đang nóng lòng mong được cứu.

1. Trách nhiệm

Từ nhỏ, tôi đã sống nội tâm và có tính tự ti. Tôi không giỏi thể hiện bản thân mình. Sau khi tu luyện Đại Pháp, tôi đã thay đổi rất nhiều nhờ giảng chân tướng cho mọi người. Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc đảm đương trách nhiệm. Tôi nghĩ rằng tôi chỉ cần làm tốt ba việc và phối hợp tốt với những người khác. Tôi sợ đảm đương trách nhiệm. Tôi đã nghĩ rằng tôi không có khả năng, vì vậy tôi luôn luôn tránh né tất cả mọi thứ.

Một lần nọ, nhiều học viên ở các thành phố lân cận đã bị bắt và nhiều điểm sản xuất tài liệu đã bị phá hoại. Do các điểm sản xuất tài liệu bị phá hoại, nhiều học viên không được đọc Tuần báo Minh Huệ. Có một số lượng học viên khá hữu hạn ở địa phương tham gia chứng thực Pháp tại thời điểm đó mà tôi lại không nghĩ về việc lãnh lấy trách nhiệm đó. Tôi chỉ cố gắng làm sao để các học viên có thể đọc Tuần báo Minh Huệ và phát các tờ rơi giảng chân tướng, để chúng tôi có thể đề cao như một chỉnh thể và cứu độ chúng sinh.

Một ngày nọ, trong khi tôi đang lái một chiếc xe buýt trở về từ thành phố lân cận, không hiểu tại sao tự nhiên nước mắt tôi lại trào ra không ngăn được. Mặc dù tôi không thể nhìn thấy bất cứ điều gì, nhưng có thể cảm thấy một cảnh tượng trang nghiêm trong một không gian khác. Vô số chư thần ở trên trời vây quanh tôi, vẻ háo hức của họ cho thấy rằng họ đã xúc động bởi những trách nhiệm mà tôi đang gánh vác và họ mong chờ việc tôi sắp trở về. Suy nghĩ của họ thâm nhập vào tâm trí tôi. Tôi thấy sự bất lực của chúng sinh và nhận thấy sức nặng của trách nhiệm này. Lòng từ bi của tôi phát ra một cách tự nhiên.

Sau đó, thông qua việc chia sẻ với các bạn đồng tu, tôi đã giúp họ cài đặt hệ thống máy tính dù kỹ năng còn giới hạn. Tôi cũng giúp mua máy in và hướng dẫn những người khác cách truy cập Internet. Tất nhiên, cũng có rất nhiều chướng ngại trong suốt quá trình. Vì tôi không thạo máy tính lắm, mất rất nhiều lần tôi mới ráp lại được. Đôi khi nó làm tôi mất cả buổi tối. Sau khi hoàn thành việc lắp đặt hệ thống, tôi chỉ cho những người khác cách để lên Internet, bởi một số học viên trước đây chưa bao giờ chạm vào máy tính. Nhờ chúng tôi luôn có Sư phụ và Đại Pháp, nên những việc mà tưởng chừng khó khăn lại có thể nhanh chóng giải quyết.

Dần dần, các đồng tu đã có thể lên Internet để đọc tuần báo Minh Huệ, và thêm nhiều người đã thoát Đảng Cộng sản Trung Quốc (ĐCSTQ) và các tổ chức liên đới của nó. Chúng tôi thường cùng nhau thảo luận làm thế nào để tổ chức một nhóm

học Pháp và làm thế nào có được cơ sở đúng đắn để phủ nhận cự thế lực. Nhiều học viên không dám bước ra đã dần tham gia với chúng tôi. Một lần công an đến nhà một học viên để bắt giữ ông. Nhờ phủ nhận cự thế lực từ căn bản, ông đã có thể giảng chân tướng cho công an. Ông cũng cho họ một đĩa CD giảng rõ sự thật. Một vụ bức hại dường như không thể tránh khỏi nhờ vậy đã bị giải thể. Ông nói rằng việc chia sẻ dường như đóng một vai trò quan trọng.

2. Tăng cường năng lực

Khi chúng tôi đang đi đúng hướng thì chồng tôi đột nhiên lên cơn cao huyết áp và có các biến chứng bệnh tiểu đường. Tâm trí của anh ấy trở nên chậm chạp, và anh không thể nhìn hoặc đọc được. Anh ấy không biết tránh xe trong khi đi bộ trên đường và không biết ném tiền xu vào xô thu gom khi lên xe buýt. Tôi vội vã về nhà và đưa anh đến bệnh viện. Một vài ngày sau đó, có tin xấu báo rằng một học viên ở thành phố lân cận đã bị bức hại đến chết. Tin buồn đó làm tôi rối bời. Tôi lau đi những giọt nước mắt, và với tâm trạng ảm đạm, tôi cùng các bạn đồng tu vội đến thành phố lân cận.

Khi trở về nhà, lòng tôi nặng trĩu. Tôi mơ hồ nhớ lại giọng nói và khuôn mặt tươi cười của người đồng tu đó. Trong khi tôi đang thu thập các thông tin để đưa sự việc lên Internet, tôi cũng làm tài liệu giảng chân tướng. Sau đó, giáo viên lớp con tôi gọi nói rằng nó đang học không tốt, rất nghịch ngợm và cô muốn tôi đến trường. Trước khi đi xử lý việc này, chị gái tôi, người luôn luôn khoan dung với anh chị em, lại giận tôi vì một vấn đề nhỏ nhất. Chị ấy khóc lóc và than phiền. Mọi thứ trở nên thực sự phức tạp. Trong khi xử lý việc ở nhà, tôi vẫn tiếp tục tham gia việc chứng thực Pháp.

Một ngày nọ, trong khi một số người trong chúng tôi cùng nhau bàn bạc về việc làm thế nào để khởi kiện cơ quan và người có trách nhiệm về cái chết của người học viên, thì một học viên chịu trách nhiệm việc lắp đặt chảo cho Đài truyền hình Tân Đường Nhân đến thành phố. Ông nói rằng ông cần đến thành phố lân cận để lắp đặt một bộ ở đó, nhưng ông không biết bất kỳ học viên nào ở đó cả. Chỉ có học viên A và tôi là biết các học viên ở đó, nhưng học viên A lại quá bận rộn vì lúc đó gần đến năm mới rồi. Còn tôi thì vừa trở về từ đó, tôi cần chăm sóc chồng đang bị bệnh và con của tôi nữa. Bên cạnh đó, tôi cũng cần thu thập thông tin để đưa vụ việc lên Internet. Tôi đề nghị người đồng tu ấy đến thành phố lân cận để tìm học viên ở đó. Học viên A trách tôi ở trước mặt các học viên khác và nói rằng tôi không thể quên gia đình của mình và chấp trước vào họ, v.v. Đối mặt với hết xung đột này đến xung đột khác, tôi ghen ngào nước mắt và không nói một lời. Nếu ai đó cố gắng an ủi tôi, tôi đã bật khóc rồi, hướng chỉ là quát tôi. Những lời nói của người học viên đó như đâm vào phần tâm chưa tu xong của tôi.

Vừa về đến nhà, tôi đã bắt đầu khóc. Những người không có gánh nặng gia đình liệu có hiểu hoàn cảnh của những người có gia đình không? Liệu có phải tôi vẫn có vấn đề như cô ta nói không? Tôi hướng nội dù vẫn khóc. Tôi biết rằng nỗi buồn của tôi không chỉ do vài lời từ người học viên đó. Tôi muốn mọi người hiểu được những căng thẳng mà tôi đang chịu, hiểu được hoàn cảnh gia đình tôi, hiểu rất nhiều và rất nhiều những thứ tôi đang lo lắng và những thứ tôi đang phải làm, chẳng hạn như viết bài để phơi bày cuộc đàn áp trên Internet, chỉnh sửa tờ rơi, biên soạn Dịch vụ nhắn tin Đa phương tiện của địa phương, và giải quyết các vấn đề liên quan đến điện thoại di động và máy tính. Cùng lúc đó, tôi phải chăm sóc gia đình. Thỉnh thoảng tôi thức khuya và có lúc tôi không ngủ chút nào. Và tôi còn phải học Pháp và luyện công. Tất cả những việc này tôi đều cần phải làm, nhưng tôi không thể kể cho người khác mà phải giữ riêng cho mình. Tôi đã nói với bản thân mình nhiều lần là không được khóc nữa bởi như vậy là lãng phí thời gian. Nhưng nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi.

Tôi nhớ lại những gì Sư Phụ giảng:

“Khi đạt đến vị trí sở tại nơi tâm tính của họ, công của họ cũng tăng lên đến đó, họ cần đề cao công của mình hơn nữa, thì [khi ấy] các mâu thuẫn kia cũng đột nhiên xuất hiện, chính là để họ liên tục đề cao tâm tính”. **(Chuyển Pháp Luân)**

Tôi lại nghĩ về những gì Sư Phụ đã giảng:

“Có người cảm thấy gặp phải việc không vui bèn không vui, thế chư vị chẳng phải là con người rồi? Có gì khác đâu? Khi gặp việc không vui, chính là lúc chư vị tu luyện bản thân mình, lúc tu tâm. Trong tôn giáo quá khứ chẳng phải giảng ‘hướng nội tu tâm’ hay sao? Chư vị đừng nghe những người ngày nay giảng, họ không nhất định biết được ý nghĩa chân chính là gì. Hãy tu bản thân chư vị một cách chân chính, gặp mâu thuẫn, gặp vấn đề thì xem bản thân mình sai ở đâu, mình nên đối đãi thế nào, hãy dùng Pháp để đo lường. Mọi người thử nghĩ xem, đó chẳng phải chính là tu luyện sao?” **(Đệ tử Đại Pháp nhất định phải học Pháp – Giảng Pháp tại Pháp hội vùng Metro Area ở Washington DC năm 2011)**

Khi ngẫm về lời giảng của Sư phụ, nước mắt tôi lập tức ngừng rơi. Trong lúc tôi đang nói với bản thân mình là không nên ôm giữ những suy nghĩ của các bạn đồng tu, tôi lặng lẽ nhìn lại thiếu sót của mình. Có vấn đề nào khác nữa không? Thấy cay đắng và mệt mỏi, những lời buộc tội từ những người khác thực sự là không quá nghiêm trọng. Nó chỉ kéo dài một lúc. Làm thế nào để nhìn nhận mọi thứ dựa trên Pháp chính là bản chất của tu luyện. Đó mới là mấu chốt của vấn đề. Tại sao tôi lại cảm thấy mình bị đối xử bất công khi tôi bị phản đối? Không lẽ là do tôi có quá

nhiều thứ trong đầu và khả năng thì lại quá hạn chế? Đến lúc tôi cần tăng cường năng lực của mình. Tôi gạt nước mắt và tự nhủ: “*Sư phụ, con có thể làm được.*”

Khoảng thời gian đó, tôi cảm thấy cay đắng và thấy mọi việc thật khó khăn. Điều cay đắng nhất chính là việc hiểu Pháp không thấu đáo. Và cũng rất khó khăn bởi tôi phải chăm sóc gia đình và cần làm tốt công việc chứng thực Pháp nhưng thời gian thì lại rất hạn chế. Tôi đã học Pháp tinh tấn, nỗ lực để cân bằng mối quan hệ giữa gia đình, công việc và tu luyện. Tôi không thể lấy lý do duy trì cuộc sống người thường làm cái cớ và dành nhiều thời gian và công sức cho gia đình tôi. Tôi không thể đi đến tiêu cực và không dành nhiều thời gian và công sức cho gia đình vì việc tu luyện của tôi. Trong thời gian đó, rất nhiều công việc nhà chồng chất lên nhau. Người mẹ già của tôi vẫn cứ mang bánh hấp, dưa chua, chuẩn bị thực phẩm để giúp tôi tiết kiệm thời gian. Tôi không có thời gian để chăm sóc cho mẹ tôi, nên đôi khi bà chỉ đứng ở cửa rồi rời đi. Tôi không thể bày tỏ lòng biết ơn của mình và mặc cảm tội lỗi đối với bà. Từ thời cổ đại, có câu nói là “*Tự cổ trung hiếu bất năng lưỡng toàn*” (*Từ xưa đến nay trung và hiếu không thể nào toàn vẹn cả hai*). Mặc dù trích dẫn này không thích hợp ở đây, nhưng lần này tôi đã hiểu được ý nghĩa thật sự của nó. Xét về xã hội người thường, tôi không có bất cứ thứ gì khiến mẹ tôi tự hào, nhưng tôi tin rằng, trong tương lai, mẹ tôi sẽ tự hào về tôi mãi mãi.

Một đồng tu hỏi tại sao tôi không thể làm cho chồng tôi khỏe lại sớm hơn? Một học viên khác nghĩ tôi có quá nhiều tình đôi với anh ấy. Tôi cũng không cố gắng bao biện cho bản thân. Tôi nghĩ rằng tôi không có chấp trước vào gia đình. Tôi phát chính niệm để giải thể tất cả các nhân tố tà ác trong các không gian khác đã lợi dụng hoàn cảnh gia đình tôi để gây cản trở việc tôi trợ Sư chính Pháp. Nhưng tình trạng của chồng tôi vẫn vậy. Tôi nghĩ rằng mọi thứ thật sự phức tạp hơn so với thể hiện của nó ở bề mặt. Con đường tu luyện của tất cả chúng ta là khác nhau, nếu không, nếu không sẽ có việc tham khảo ý kiến và làm theo? *Sư phụ giảng:*

“Tôi nói là không có kiểu mẫu, không có tham chiếu, chỉ có thể lấy làm tham khảo thôi, nhìn xem các việc được làm dưới tác dụng chính niệm của người ta; chư vị nếu chiếu theo rằng họ làm thế nào chư vị làm thế nấy, họ làm gì chư vị chiếu theo mà làm nấy, thì chư vị làm sai rồi. Mỗi cá nhân đều đang đi con đường của mình, mỗi cá nhân đều đang trong ‘chính ngộ’ ra Pháp tương lai mà bản thân mình nhận thức ra trong Đại Pháp.” (**Giảng Pháp tại Pháp hội Quốc tế ở Thủ đô Mỹ quốc 2012**)

Sau đó, chồng tôi bắt đầu học Pháp và bỏ hút thuốc và uống rượu. Mọi người rất ngạc nhiên, bởi anh ấy đã từng hút gần hai gói thuốc lá mỗi ngày và uống rượu hai lần một ngày. Làm thế nào mà anh ấy có thể bỏ cả hai thói quen dễ dàng vậy? Anh nói với mọi người rằng anh đã nghe từ một người rất giỏi rằng đã ngừng nghĩ đến việc hút thuốc. Khi chồng tôi bắt đầu học Pháp, anh nói anh không thể bỏ hút thuốc được do đã bị nghiện. Tôi đọc cho anh nghe những gì *Sư Phụ* giảng về hút thuốc.

Sau đó, anh liền không nghĩ đến hút thuốc nữa. Tâm trí chồng tôi trở lại bình thường, và anh có thể đọc bài giảng của Sư phụ rõ ràng. Anh cũng giúp tôi trong công việc nấu ăn và việc kinh doanh nhỏ của chúng tôi. Hồi mới bắt đầu nằm viện, phương pháp điều trị y tế không có bất kỳ tác dụng gì trên người anh ấy. Bây giờ, sau khi học Pháp, anh dần hồi phục mà không cần phải ở lại trong bệnh viện hoặc uống bất kỳ loại thuốc nào. Có thể anh phải đắc được Pháp theo cách này.

Khi tôi ngẫm lại toàn bộ quá trình này, bệnh tình của chồng tôi, trên thực tế, đã không ảnh hưởng gì đến việc kinh doanh của chúng tôi dù chỉ một ngày và cũng không ảnh hưởng cả đến việc chứng thực Pháp. Chỉ là quá nhiều áp lực vào thời điểm đó. Bây giờ cuối cùng tôi đã vượt qua nó. Chồng tôi thường xúc động mà nói rằng: “Nếu không học Đại Pháp, có lẽ tình trạng của anh sẽ không chuyển biến. Bệnh viện không thể chữa được bệnh của anh. Nếu có gì đó xảy ra với anh, gia đình chúng ta sẽ nguy mất. May mắn thay, chúng ta có Sư Phụ”. Ngày chị tôi giận tôi, tôi đã gửi cho chị ấy một tin nhắn. Tôi nói với chị ấy rằng, bởi vì tôi đã quá phụ thuộc vào chị, và rằng giọng điệu của tôi cũng không được tốt cho lắm. Tôi cũng nói với chị ấy rằng tôi sẽ chú ý nhiều hơn trong tương lai và mong chị tha thứ. Chị gái tôi đã rất xúc động. Sau đó, chị tôi cũng tôn trọng tôi hơn. Tôi biết đó [thực ra] chính là sự tôn trọng đối với Pháp.

3. Tất cả mọi thứ sẽ thay đổi khi một người đặt tâm trí vào Pháp

Một cựu học viên Pháp Luân Công làm đường lạc lối đã phản bội nhiều bạn đồng tu và khiến họ bị bắt. Ông ta cũng đã đề cập đến tên tôi với chính quyền. Vào thời điểm đó, tôi chịu rất nhiều áp lực, nhưng tôi biết tôi không thể để cho cự thế lực thành công được. Ngày mà người học viên phản bội bị bắt giữ, bầu trời xám xịt kèm theo mưa bụi. Tâm tôi thấy nặng nề. Nhưng tôi vẫn không ngừng làm những gì tôi cần phải làm. Tôi đi đến nhà một bạn đồng tu lấy máy tính để giúp cài đặt hệ thống. Tôi vừa đi vừa phát chính niệm. Tôi nhớ lại những gì Sư phụ đã giảng:

“Nếu đệ tử Đại Pháp đều có thể chính niệm chính hành, bất kể ở tình huống nào đều dùng chính niệm suy xét vấn đề, mỗi từng đệ tử Đại Pháp đều không sẽ vì có bức hại trước mặt mà sinh xuất tâm sợ hãi, thử xem ai dám đến bức hại chư vị!” (**Giảng Pháp tại San Francisco, 2005**)

Tôi đột nhiên nghĩ rằng sinh mệnh của tôi là thuộc về Đại Pháp và chúng sinh. Tôi có sứ mệnh cứu độ chúng sinh, những người đã bị đầu độc bởi những lời dối trá. Làm thế nào tôi có thể có bất kỳ mối liên hệ nào với cự thế lực được? Nhưng bất ngờ hơn, tôi cảm thấy có một lực lượng nào đó vô hình trong tôi, đó là chính niệm kết nối với Pháp mà không ai có thể lay chuyển. Nỗi sợ của tôi đã biến mất không dấu vết.

Tuy nhiên, các thành viên trong gia đình tôi thì đều khiếp sợ. Cha mẹ, anh chị em của tôi, tất cả đều khuyên tôi rời khỏi nhà. Tôi bình tĩnh nói với họ về suy nghĩ của

mình để họ có thể hiểu tôi. Ban đầu gia đình tôi rất vui mừng, cuối cùng sau đó họ lại nói: “Mọi người đang bàn bạc và cảm thấy rằng dù em có đi đâu, thì vẫn không an toàn. Nhưng ngay khi mọi người thấy em, chúng tôi lại cảm nhận rằng em sẽ được an toàn”. Khi đó tôi biết rằng âm mưu của cự thế lực đã thất bại.

Thời gian trước đây, các tòa nhà xung quanh nhà chúng tôi đã được di dời. Tôi nghĩ rằng việc di dời sẽ gây rất nhiều rắc rối: người ta sẽ cần phải thương lượng thỏa thuận, di chuyển, tiền thuê nhà và mua một căn nhà, và nó sẽ lãng phí quá nhiều thời gian và nỗ lực. Tôi nghĩ: “Làm thế nào tôi có thể để những điều đó ảnh hưởng đến việc tu luyện và cứu độ chúng sinh được?” Tôi nghĩ tốt hơn là không di dời. Khi thông báo di dời được đưa ra, tất cả các ngôi nhà đã bị di dời, ngoại trừ nhà chúng tôi.

Công việc cũ của tôi là tiếp thị và thu tiền thanh toán. Một chủ cửa hàng thường từ chối các khoản nợ của mình, và nhiều nhân viên bán hàng đã phải chịu mất mát. Một lần người chủ ấy nói với tôi có một lỗi trong hóa đơn không phù hợp với các dữ liệu trong máy tính của ông ấy. Tôi đã tranh luận với ông. Con người ngày nay thật tồi tệ và luôn luôn muốn chiếm lợi ích của người khác. Tôi không muốn thanh toán khoản bị hụt và do đó cất hóa đơn đi. Trong suốt một khoảng thời gian, bất cứ khi nào tôi phải đi đến nhà ông ấy để thu các khoản thanh toán, tôi luôn mang theo cái hóa đơn chưa thanh toán ấy. Lúc đó, tôi đã ngộ ra một điều mới rằng, nếu người chủ từ chối trả tiền, ông sẽ phải trả nợ bằng đức của mình và sẽ mất rất nhiều. Số tiền không quan trọng với tôi nữa. Điều quan trọng là không để ông ấy tạo nghiệp, nếu không thì tương lai của ông sẽ rất tệ. Khi tôi nghĩ về ông ấy với lòng từ bi, dường như ông ấy đã quên đi sự chênh lệch đó và đã trả toàn bộ số tiền.

Vài năm trước đây, tôi đi tìm kiếm việc làm với một đồng tu. Chỉ có việc nhà hàng là có sẵn. Những công việc này lại thường phải làm việc cả ngày và đêm. Tôi nghĩ rằng tôi sẽ không có thời gian để học Pháp nếu tôi nhận việc nhà hàng này. Tôi cần tìm một công việc mà có thời gian để cho tôi học Pháp. Người học viên kia nghĩ rằng không có lựa chọn nào khác, vì vậy cô đã chọn công việc trong một nhà hàng. Tôi không sẵn sàng thỏa hiệp và không nhận bất kỳ công việc nhà hàng nào. Một vài ngày sau, có người nói cho tôi về một công việc tiếp thị. Mặc dù đó là công việc khá khó khăn, nhưng tôi sẽ có thời gian để học Pháp và luyện công. Công việc này cũng thuận tiện để tôi có thể giảng chân tướng cho mọi người. Còn người học viên kia vẫn làm việc trong nhà hàng. Bởi vì cô ấy đã không học Pháp từ rất lâu, nên bây giờ cô ấy đã li khai Pháp. Điều đó thực là rất đáng tiếc. Nên việc xét một vấn đề dựa trên Pháp là rất quan trọng.

4. Tu luyện cá nhân tốt và nắm bắt cơ hội để cứu độ chúng sinh

Tôi bắt đầu sử dụng điện thoại di động để giảng chân tướng một vài năm trước đây, và bây giờ tôi khá tốt về phương diện này. Tôi cảm thấy rất thuận tiện khi sử

dụng điện thoại di động để làm việc này và đã khuyến khích các học viên khác. Sau đó, nhiều học viên bắt đầu sử dụng điện thoại thông minh. Vì vậy tôi nhanh chóng biên soạn Dịch vụ nhắn tin đa phương diện của địa phương và yêu cầu Minh Huệ giúp tôi thiết lập nó. Sau đó, tôi phát hiện ra rằng không có nhiều học viên sử dụng điện thoại di động vào mục đích giảng chân tướng. Một số học viên đã mua điện thoại thông minh nhưng không biết sử dụng thế nào. Một số chỉ biết ít hoặc về một vài thứ. Tôi đã chỉ họ nhiều lần nhưng tiến bộ rất chậm. Tôi bắt đầu nhìn lại rằng tôi hay nhấn mạnh vào việc những người khác làm không đủ nhưng lại không xem bản thân mình đã làm được bao nhiêu. Tôi chợt hiểu mình nên làm gì đó để mang mọi người lại gần nhau. Tôi nhớ Sư phụ giảng rằng:

“Đệ tử ại Pháp khi giảng chân tướng thật sự là một người thay cả trăm người, cả nghìn người, có sức vạch trần ma nạn này do tà ác tạo ra nhằm vào đệ tử Đại Pháp”. **(Giảng Pháp tại Pháp hội quốc tế New York 2009)**

Khi tôi nghĩ về điều đó, tôi không còn lo lắng về việc có bao nhiêu học viên đã tham gia vào hạng mục và không còn để ý rằng người khác đã làm được bao nhiêu, thay vào đó, tôi nghĩ nếu chỉ mình tôi làm cũng đủ rồi. Tôi sẽ có thể khiến hàng trăm hàng ngàn người dân sống ở gần đó nghe sự thật về Đại Pháp. Khi tôi soạn các số điện thoại địa phương, tôi đã đưa suy nghĩ đó vào đầu. Sau đó tôi cảm thấy một cảm giác ấm áp ở lưng và hơi ấm truyền khắp cơ thể từ đầu đến chân. Tôi không thể kìm lại mà bật khóc, cảm thấy rằng Sư phụ đang rất gần tôi. Tôi có thể cảm nhận được ân huệ cũng như sự khích lệ của Ngài.

Tôi thường gửi bài viết cho trang web Minh Huệ. Tất cả các bài đều được đăng bởi vì chúng liên quan đến việc chia sẻ kinh nghiệm, phơi bày cuộc bức hại, hoặc gửi các tờ rơi giảng chân tướng, và nhiều nữa. Gần đây, bài viết của tôi không được đăng tải. Tôi hơi thất vọng bởi vì tôi đã dành rất nhiều thời gian viết chúng. Tôi nghĩ tôi đã viết để chứng thực Pháp và không có bất kỳ nhân tố lợi ích cá nhân nào cả. Lần nào cũng vậy, trong tâm tôi luôn bao biện cho chính mình, nhưng tôi biết tôi có vấn đề. Tôi cẩn thận hướng nội và sau đó tôi phát hiện ra tôi đã bắt đầu có cảm giác rằng tôi tốt rồi và tôi đã tu luyện khá vững chắc. Tôi không biết những suy nghĩ này bắt đầu từ khi nào. Tôi đã coi trọng việc học Pháp, luyện công, và hướng nội. Và tôi cũng có kỹ năng máy tính, điện thoại di động và đã viết nhiều bài viết, những điều mà phần lớn các học viên không biết làm thế nào. Những suy nghĩ dơ bẩn như thế đã bắt đầu từ khi nào chứ? Cảm giác về việc “Mình khá tốt rồi” là rất nguy hiểm. Tôi đã bị sốc. Sau đó, tôi đọc một bài viết chia sẻ về vấn đề “Làm thế nào để thu hẹp tự ngã” và cảm thấy nó giống như viết ra cho tôi vậy.

Sư phụ thường giúp tôi ngộ theo những cách khác nhau khi tôi ở trong tình trạng khó khăn. Một lần, chính quyền đã theo dõi khi chúng tôi đang chia sẻ. Chúng tôi thoát khỏi mối nguy hiểm nhờ sự trợ giúp của Sư tôn và bằng chính niệm của các học viên. Tuy nhiên, tại thời điểm đó, tôi thấy suy nghĩ của tôi là không đúng. Tôi

chỉ nghĩ về việc sử dụng các phương tiện của người thường để giải quyết vấn đề, chứ không phải xét vấn đề với chính niệm trên quan điểm của Pháp. Tôi cảm thấy chán nản. Tôi bắt đầu hướng nội thật kỹ và đã tìm thấy căn nguyên. Đã rất nhiều năm, tôi vẫn còn tồn tại các yếu tố không tin tưởng vào Sư phụ và Pháp. Chỉ là tôi không thể tin và không dám thừa nhận rằng mình ở trong tình trạng đó. Tôi đã trải qua khoảng thời gian khó khăn. Trong nhiều ngày, tôi không muốn làm bất cứ điều gì khác mà chỉ học Pháp. Tôi ghi nhớ nhiều bài giảng của Sư phụ liên quan đến vấn đề này. Sau khi tìm được nguyên nhân gốc rễ, tôi cảm thấy được nội hàm của Pháp, niềm hân hoan khi được kết nối với Pháp, và tầng tầng lớp lớp Pháp lý triển hiện trước mắt tôi, các vi lập thân thể tôi trải qua sự thay đổi to lớn bởi thân thể tôi đã được đồng hóa với Pháp từ vi tế cho đến bề mặt. Vào thời điểm đó, trang web Minh Huệ xuất bản tuyển tập bài chia sẻ “Một trăm phần trăm tin tưởng vào Sư phụ và Đại Pháp”. Quả thật Sư phụ biết tất cả.

Tôi cảm thấy rất mệt mỗi khi làm tất cả mọi việc mỗi ngày. Tôi giảng thanh chân tướng bằng điện thoại di động hơn một nửa ngày, và ngồi tại bàn máy tính cả ngày và đêm. Đôi khi nhìn thấy ghế máy tính, tôi trở nên sợ hãi. Thỉnh thoảng, tôi còn nghĩ rằng không cần lên lịch biểu chặt chẽ để tránh bị lo lắng thái quá. Nhưng tôi thấy rằng sự mệt mỏi chỉ diễn ra trong thời gian ngắn. Nếu suy nghĩ của tôi không dựa trên Pháp, thì việc thư giãn tinh thần sẽ khiến tôi thấy buồn. Tôi đã nhận thức được rằng năng lực của tôi là được Sư phụ ban cho và bắt nguồn từ Pháp. Làm thế nào tôi có thể không chứng thực Pháp với năng lực này mà chỉ nghĩ đến sự an nhàn chứ? Tôi vui mừng rằng tôi đã luôn chú trọng việc học Pháp. Tôi đã có Pháp trong tâm để đo lường tất cả mọi thứ. Mặc dù tôi khá vụng về trong việc học hỏi những điều mới, tôi thấy tôi cũng không tệ lắm trong việc học các kỹ thuật mới về các hạng mục liên quan đến chứng thực Pháp. Một số học viên đánh giá cao các bài viết của tôi về cuộc đàn áp, một số nói rằng tôi cân bằng tốt giữa gia đình và việc chứng thực Pháp. Những điều đó liệu có thể xảy ra nếu tôi không được Sư phụ ban cho? Làm sao tôi coi việc đó là do tự mình? Sư phụ giảng rằng:

“Chư vị nói ‘tôi có bản sự lớn thế này, thế này thế kia’, đó là Pháp trao cho chư vị! Chư vị không đạt tới thì vẫn không được đâu”. **(Giảng giải Pháp tại Pháp hội miền Tây ở Mỹ quốc vào tiết Nguyên Tiêu 2003)**

Để luôn cảnh tỉnh bản thân, tôi sử dụng “Cấp bách giảng chân tướng” làm mật khẩu, do đó mỗi khi bật máy tính, tôi sẽ có cảm giác thấy sự cấp bách.

Một ngày nọ, khi bật máy tính, tôi nhìn thấy Sư phụ tại Pháp hội Washington DC. Khi tôi nhìn vào bức ảnh của Sư phụ lúc Ngài đang giảng bài, tôi không thể cầm được nước mắt. Tất cả những cay đắng, mệt mỏi, và cảm giác bị đối xử bất công đều đột nhiên biến mất. Tôi cảm thấy được đắm mình trong đại ân vô hạn của Ngài. Khi tôi nhìn vào đôi mắt mong mỏi của Sư phụ, não của tôi vang lên rằng phải tu luyện bản thân tốt và cứu độ chúng sinh. Không có sự lựa chọn khác.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2012/11/10/264211.html>

Bản tiếng Anh: <http://en.minghui.org/html/articles/2012/11/22/136398.html>

Chuyển biến quan niệm người thường – Chân chính trở thành Thần

Bài viết của đệ tử Đại Pháp tại Trung Quốc

[MINH HUỆ 17-7-2016] Có một thời gian gần đây, tôi luôn ở trong trạng thái hoang mang, gắng sức hướng nội tìm, nhưng khổ nỗi tìm không ra chấp trước căn bản. Từ tháng Mười năm ngoái tới nay, liên tục có hơn 40 đồng tu ở thành phố chúng tôi bị bắt giữ phi pháp, điểm sản xuất tài liệu Đại Pháp bị phá hoại nghiêm trọng. Chúng tôi bị rơi vào trạng thái “bị động” trong việc giải cứu đồng tu bị bắt giữ. Cứ một đồng tu được giải cứu thành công thì lại một đồng tu khác bị bắt giữ. Những vụ bắt giữ như vậy xảy ra liên tiếp, khiến chúng tôi không kịp trở tay.

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy? Như thể tà ác càng “hung hăng” hơn và bức hại càng “điên cuồng” hơn vậy. Sao có thể thế được? Với lượng lớn tà ác đã bị thanh trừ, thì chúng đã phải vô cùng suy yếu rồi, trong khi đó trường của Chính Pháp càng ngày càng mạnh. Nhưng tại sao hoàn cảnh biểu hiện ở thành phố chúng tôi tương phản hẳn như vậy? Quả thực, tại địa phương chúng tôi các đồng tu trong tu luyện vẫn còn nhiều sơ hở, đối với danh, lợi, sắc dục, tình cùg rất nhiều chấp trước căn bản vẫn chưa kịp thời tu bỏ, và cự thế lực lợi dụng những sơ hở đó mà bức hại. Tuy nhiên, cuộc bức hại này là nhằm vào toàn bộ chính thể học viên Pháp Luân Đại Pháp chúng ta, và nó trực tiếp can nhiễu đến việc chúng sinh trong địa phương chúng tôi được cứu độ. Rốt cuộc tại sao chúng tôi vẫn còn tồn tại vấn đề?

Mấy ngày gần đây tôi học thuộc Pháp, học đến đoạn:

“Bởi vì hễ chư vị lo sợ, thì chính là tâm hoảng sợ; chẳng phải đó là tâm chấp trước? Tâm chấp trước của chư vị hễ xuất hiện, [thì] chẳng phải cần [tổng] khứ tâm chấp trước sao? Càng lo sợ, thì lại càng giống như mắc bệnh; nhất định phải vứt bỏ tâm chấp trước ấy của chư vị; để chư vị học bài học này, mà từ đó vứt bỏ tâm hoảng sợ, đề cao lên trên.” (**Bài giảng thứ sáu, Chuyển Pháp Luân**)

Những lời giảng “càng giống như mắc bệnh” khiến thân tâm tôi chấn động, dường như tôi đã ngộ ra gì đó, giờ tôi đã hiểu rõ ràng về vấn đề này. Như vậy là do chính thể học viên chúng tôi có phương diện nào đó còn chấp trước thì mới xuất hiện giả tướng [tà ác] “điên cuồng” này đến?

1. Tâm sợ hãi của chúng tôi chính là nguyên nhân

Tại sao tâm sợ hãi của chúng tôi lại mạnh mẽ như vậy? Nó có căn nguyên của nó. Vừa mới bước vào tu luyện Chính Pháp, rất nhiều người chúng tôi vẫn chưa minh bạch Pháp lý. Tà ác lợi dụng sơ hở này mà bức hại tàn khốc. Sơ hở này cũng khiến chúng tôi hình thành tâm sợ hãi ngoan cố. Thậm chí khi mà hiện nay tà ác đã bị loại bỏ ngày càng nhiều, thì tâm chấp trước này vẫn còn rất cường thịnh, nó ngăn trở chúng ta tiến về phía trước. Chúng ta càng sợ hãi, càng né tránh nó, thì tà ác lại càng như hình với bóng mà bức hại chúng ta. Bởi vì khi chúng ta sợ nó thì chẳng phải là chúng ta đang cầu nó sao? Nếu số đông chúng ta có chủng loại trạng thái này thì nó trở thành một trường chấp trước cường đại. Chúng ta càng sợ hãi, tà ác càng biểu hiện “điên cuồng”.

Có những học viên còn dùng quan niệm người thường mà nghĩ: “Chẳng phải Pháp thân của Sư phụ bảo hộ chúng ta sao? Tại sao chúng ta vẫn phải chịu đựng bức hại như vậy?” Chính tín của họ do đó mà yếu hơn, và thậm chí là không dám bước ra khỏi người thường. Kỳ thực, hết thấy sự việc này, chẳng phải là do tâm sợ hãi của chúng ta tạo ra sao?

Sư phụ giảng:

“Pháp Luân kia sao có thể để chúng phát vào được nhỉ? Sư phụ chẳng phải có Pháp thân bảo hộ chúng mình cơ mà?” Trong vũ trụ này của chúng ta có một [Pháp] lý: điều bản thân chư vị cầu thì không ai quản, điều bản thân chư vị mong cũng không ai quản.” (**Bài giảng thứ sáu, Chuyên Pháp Luân**)

Do đâu mà chúng ta sợ hãi? Cơ điểm của sợ hãi là đến từ tự tư. Kỳ thực, sợ hãi này nó không phải là chân tính của chúng ta, nó chỉ là nhân tố thao túng người thường. Là người tu luyện mà nói thì đây là chấp trước lớn nhất mà chúng ta cần phải tổng khứ.

Chúng ta đều là phần tử của Đại Pháp. Sư phụ đã sớm đẩy chúng ta đến vị trí mà chúng ta nên đến trong tu luyện rồi và chúng ta vốn có năng lực tự bảo vệ bản thân. Tuy nhiên chúng ta lại thường xuyên thừa nhận bức hại của tà ác, và còn khiến bản thân trở thành giống như người thường.

Sư phụ giảng:

“Nếu đệ tử Đại Pháp đều có thể chính niệm chính hành, bất kể ở tình huống nào đều dùng chính niệm suy xét vấn đề, mỗi từng đệ tử Đại Pháp đều không sẽ vì có bức hại trước mặt mà sinh xuất tâm sợ hãi, thử xem ai dám đến bức hại chư vị! Ai đã hoàn toàn ở trong Pháp thì không ai động đến được; đó chẳng phải đã có trang bị năng lực bảo hộ tự mình hay sao? (**Giảng Pháp tại Pháp hội San-Francisco năm 2005**)

Kỳ thực, Sư phụ đã ban cho chúng ta hết thấy thần thông và pháp lực, nhưng chúng ta không chân chính trở thành thần. Đã mang trên thân Pháp bảo, nhưng chúng ta

vẫn muốn co mình trong cái vỏ trong một trạng thái tâm lý nhất định và chịu đựng khổ nạn. Bởi nhất tư nhất niệm, nhất cử nhất động của chúng ta không dựa trên Pháp, nên chúng ta đang cấp thêm năng lượng để tà ác bức hại chúng ta.

2. Quan niệm người thường cố hữu gây ra bức hại

Hướng nội tìm bản thân mình, tôi thấy rằng nhất tư nhất niệm của tôi không phù hợp với Pháp. Mỗi lần biết tin đồng tu bị bắt giữ, tôi liền thấy tâm mình nặng trĩu, nghĩ rằng một đồng nữa lại bị bức hại. Tôi nghĩ rằng tôi phải nhanh chóng phát chính niệm để giải cứu đồng tu. Không chỉ mình tôi nghĩ như vậy, nhiều đồng tu khác cũng có cách nghĩ đó. Cách nghĩ này có vẻ “rất hợp lý.” Tuy nhiên, khi tôi nhìn nhận lại, tôi thấy rằng niệm đầu này hoàn toàn không chính, bởi vì tôi đã dùng quan niệm người thường mà suy xét vấn đề. Tôi thừa nhận rằng tà ác chắc hẳn sẽ bức hại các đồng tu bị bắt giữ, và cũng khẳng định rằng họ đã bức hại các đồng tu rồi. Đây là chính niệm sao? Đây chẳng phải là quan niệm người thường sao? Hơn nữa không ít thì nhiều cũng sản sinh tâm sợ hãi cùng chấp trước này khác. Đây chẳng phải là bản thân tự cho tà ác cái có để bức hại chúng ta sao?

Trong *Tây Du Ký*, có một câu chuyện như sau: khi Tôn Ngộ Không hàng phục yêu quái thì bị yêu quái nuốt vào bụng. Trư Bát Giới sợ hãi núp trong rừng cây mà khóc thống thiết vì nghĩ rằng Tôn Ngộ Không đã chết. Lúc này Tôn Ngộ Không ở trong bụng yêu quái và hét lớn: “Bát Giới, khóc gì đấy? Ta chưa chết.” Bát Giới còn không hiểu ra và nói: “Chẳng phải sư huynh bị yêu tinh nuốt vào bụng rồi sao?” Ngộ Không nói: “Đồ ngốc. Nó nuốt ta, ta không biết phải túm lấy tim, móc gan, lôi nội tạng của nó ra mà đánh đu sao?”

Điều này khiến tôi thấy được bản thân đã sai ở đâu. Tại sao tôi lại không có chính niệm như vậy? Giống như Bát Giới, dùng quan niệm người thường mà đối đãi sự việc. Suy xét lại, thì chẳng phải đã đến lúc phải chuyển biến quan niệm kia sao, tổng khứ quan niệm người thường, và đừng xem “quan niệm người thường” của bản thân chúng ta là tuyệt đối chính xác, cần chân chính dùng thần niệm mà xem xét vấn đề. Nếu một đồng tu bị bắt giữ, chúng tôi không cho là đồng tu bị bức hại, mà thay vào đó chúng tôi gia trì chính niệm: Quyết không cho phép tà ác bức hại, đồng thời, coi đây là một cơ hội tốt để cứu chúng sinh và giải thể tà ác, đánh kẹp gọng kìm hai mặt trong ngoài, triệt để giải thể sào huyệt của tà ác.

Cũng có những đồng tu có thể nghĩ: “Tôn Ngộ Không là có bản sự, lại có Gậy Như ý, nên hiển nhiên là có sức mạnh vô song, còn chúng ta thì không thể!” Tôi nói rằng những học viên này vẫn chưa bước ra khỏi người thường. Chúng ta chẳng phải có hết thầy mọi pháp bảo sao? Có khi còn lợi hại hơn rất nhiều so với Gậy Như ý. Nhưng chúng ta không có ngộ tính như Tôn Ngộ Không, thì chúng ta cũng không biết cách sử dụng năng lực của mình, và còn luôn khiến bản thân chúng ta lâm vào cảnh khốn cùng. Chúng ta luôn trói buộc mình trong quan niệm thấy mới

tin, chấp trước vào cái thân thể người thường này, thì chúng ta không thể trở thành thần được. Vậy làm sao để chúng ta có thể sử dụng được Pháp bảo của mình? Khởi căn tôi phải nói nữa; là từ phát chính niệm. Đúng vậy, chỉ có phát chính niệm. Giờ đây tôi điều động thần thông và phát huy hiệu lực của nó. Hơn nữa, chúng ta có thể vận dụng không chỉ là một pháp bảo, mà là tất cả mọi pháp bảo mà chúng ta muốn. Đây chính là Sư phụ từ bi ở trong giai đoạn lịch sử đặc thù này mà ban cho chúng ta. Tuy nhiên, rất nhiều đệ tử chúng ta không biết cách sử dụng, thậm chí hiện tại còn đang bị bức hại nghiêm trọng.

Trong *Truyện kỳ về Tế Công*, có một tình tiết kể về việc Tế Công đại náo phủ của Tần thừa tướng. Tần thừa tướng muốn trừng phạt Tế Công bằng giáp côn. Mặc dù chân của Tế Công bị kim kẹp, nhưng ông lại không hề để tâm tới nó. Tế Công nhìn vị thừa tướng kia bằng ánh mắt xem thường, tay cầm chiếc quạt rách chỉ vào Tần mà nói lớn: “Tra tấn đi!” Ngay lập tức Tần kêu thất thanh một tiếng và chân của ông ta đã bị thương nặng. Tế Công lại quát: “Tra tấn đi!”, Tần đau đớn mà từ trên ghế ngã lăn xuống đất. Mắt thấy rõ ràng người bị kẹp chân là Tế Công, vậy mà Tế Công lại dùng thần thông mà lập tức chuyển hình phạt đó sang thân thể của người ra lệnh áp dụng phương thức tra tấn đó. Xét tâm thái Tế Công, ông thản nhiên quát lớn “Tra tấn đi” mà không hề sợ hãi. Ông tuyệt đối không thừa nhận dụng cụ tra tấn đó có tác dụng với ông, ông cũng không có quan niệm của người thường, không có tâm sợ hãi. Chính tín vô cùng kiên định, hết thấy người thường không ai chi phối được ông, ông có thể vận dụng công năng bất cứ khi nào ông muốn.

Sư phụ đã sớm ban cho chúng ta hết thấy thần thông, nhưng chúng ta lại khư khư ôm giữ suy nghĩ người thường khiến không thể vận dụng thần thông như ý muốn; và chúng ta vẫn còn bị tà ác bức hại. Có phải đáng xấu hổ lắm không? Chúng ta đã cô phụ sự kỳ vọng của Sư tôn từ bi, và chúng ta đã gây ảnh hưởng phụ diện đến việc cứu độ chúng sinh ở trong vùng.

Nếu đến hôm nay chúng ta vẫn chưa tổng khứ nhân tâm mà bước đi trên con đường trở thành thần, thì chúng ta chứng thực Pháp thể nào đây? Nếu chúng ta đều có thể đả phá được quan niệm người thường, buông bỏ mọi tâm chấp trước, không chấp vào sinh tử, đi đến đâu cũng phát chính niệm và giảng chân tướng, thì chúng ta có thể vận dụng hiệu quả thần thông mà bảo hộ bản thân, giải thể tà ác, mỗi đệ tử Đại Pháp đều có thể phát huy sức mạnh của chính niệm.

Nếu chúng ta phủ định hết thấy bức hại và an bài của cự thể lực, thì tà ác sao dám bắt chúng ta? E rằng chúng muốn trốn cũng không kịp, đây chẳng phải là tự chịu diệt vong sao? Mấu chốt là làm cách nào để chúng ta có thể phá vỡ được tầng tầng lớp lớp vỏ con người này, phá trừ quan niệm và phản bổn quy chân, đừng để quan niệm người thường chi phối chúng ta nữa. Chúng ta đừng bưng chiếc bát vàng mà khát thực nữa, cũng đừng trong tay có Gậy Như ý mà chịu đòn nữa. Chúng ta phải

chân chính trở thành thần, đừng để Sư phụ phải đợi thêm nữa. Tôi tin rằng Sư phụ muốn phía thần của chúng ta hồi sinh.

Đây chỉ là một chút thể ngộ của bản thân ở tầng thứ sở tại, nguyện ý muốn cùng đồng tu giao lưu, có chỗ nào thiếu sót, mong các đồng tu từ bi chỉ chính.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2007/7/17/159011.html>

Bản tiếng Anh: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2007/8/12/88527.html>

Nhận diện an bài căn mật của cự thể lực trong cuộc sống của chúng ta

Bài viết của một đệ tử tại Trung Quốc

[MINH HUỆ 16-6-2007] Trong những khổ nạn lớn do cự thể lực an bài nhằm khảo nghiệm Đại Pháp và các đệ tử Đại Pháp, đồng thời để đạt được mục đích của chúng, cự thể lực đã an bài hết sức căn mật và trường kỳ cho từng đệ tử Đại Pháp. Mặt khác, chúng dựng lên nhiều nhân tố (như cảnh ngộ) tác động đến đệ tử, từ đó tăng cường quan niệm nào đó trong cuộc sống của đệ tử Đại Pháp. Sư phụ giảng:

“thậm chí đến cả vấn đề chư vị thắc mắc đều không hề đơn giản. Sau này chư vị coi [lại], đều [thấy] là đã an bài hết sức chặt chẽ; không phải là tôi an bài, [mà] là cự thể lực kia an bài. ...” (**Giảng Pháp tại Florida, Hoa kỳ**)

Mặt khác, trong cự nạn chung này, chúng lại dựng lên một hoàn cảnh cho một đệ tử Đại Pháp nào đó. Loại an bài cả trong lẫn ngoài này khiến đệ tử Đại Pháp mất khả năng tự chủ mà bị cự thể lực thao túng, thụ nhận trạng thái nào đó trong thời gian rất lâu, rất khó tự giải thoát khỏi cái bẫy đó. Sư phụ giảng:

“... chẳng phải chính là xuất phát từ nguyện ý của chúng mà an bài ai làm sinh mệnh tốt thì sẽ làm tốt, chúng muốn an bài ai làm điều xấu thì sẽ làm điều xấu” (**Giảng Pháp tại Pháp hội Canada, 2005**)

Chẳng hạn như một đồng tu khi còn nhỏ, vừa khi bắt đầu học tiểu học thì bị cậu bạn hàng xóm bày trò xấu, kích thích dục tính, khiến cậu ta có cảm giác hưng phấn (trước đó, cậu còn không biết gì về điều đó cả). Bằng cách đó, chúng an bài những yếu tố nhằm tăng cường chấp trước sắc dục trong những giai đoạn khác nhau trong suốt cuộc đời của người này. Trong thời Chính Pháp, chấp trước sắc dục trở thành một can nhiễu cự đại. Ngoài ra, còn có đủ loại hoàn cảnh mà cự thể lực an bài nhằm khiến cậu ta mắc bẫy hết lần này đến khác. Trạng thái thân thể cũng như tinh thần của người này bị ảnh hưởng vô cùng lớn.

Xem ra những an bài này đều là bức hại. Việc bắt giữ, đánh đập, và kết án các đệ tử chính là một dạng bức hại. Xét rộng hơn, tôi cho rằng việc bỏ nhà đi trốn, kinh tế khó khăn cũng là một dạng bức hại. Thật ra, tất cả những thứ do cự thế lực an bài đi ngược lại yêu cầu của thời Chính Pháp và can nhiễu việc trợ Sư chính Pháp đều là một dạng bức hại. Trong Chính Pháp, chúng ta không thể đơn thuần dùng tiêu chuẩn tu luyện cá nhân để đo lường hoàn cảnh của chúng ta, hay giải quyết vấn đề đơn giản bằng cách trừ bỏ chướng ngại cá nhân. Để triệt để phủ nhận an bài của cự thế lực, chúng ta cần phải đi theo an bài của Sư phụ và làm theo yêu cầu của Sư phụ đối với chúng ta.

Bức hại thể hiện dưới nhiều dạng và nhiều phương diện. Ngoài những tình huống nêu trên, đặc biệt là sự bận rộn là một ví dụ khác; nó khiến đệ tử rơi vào tình trạng bề bộn và quá mệt mỏi, không còn thời gian, tinh lực để làm công việc Đại Pháp nào nữa. Một số đệ tử bị gia đình cản trở và trói buộc, mang tâm sợ hãi trùng trùng điệp điệp, có chướng ngại mà không phóng hạ, tự kiểm soát che giấu chính mình nên rất khó chân tu, khiến họ ngộ lệch lạc, trường kỳ mắc sai lầm; có người chướng ngại mạnh vào tình cảm, bị sắc dục quấy nhiễu, gặp chướng ngại nghiệp bệnh, bị ràng buộc bởi thú vui nào đó, có người lấy cớ là trước hết phải học Pháp, tu thân tốt rồi mới bước ra.

Khi đề cập đến những thực tế này, tất cả chúng ta đều có thể nhận ra đây chính là những tình huống bức hại. Tuy nhiên, một số đệ tử cảm thấy thoả mãn với cuộc sống hiện tại của họ, cảm thấy được như ý, sinh hoạt rất tốt và cũng không bị bắt giữ. Họ cũng làm ba việc, nhưng thực ra là họ đang bị lợi dụng vì chướng ngại vào sự an dật, càng ngày càng rời xa Đại Pháp, các việc làm càng ngày càng tiêu trầm.

Sau khi Sư phụ đưa ra lời bình trong kinh văn **“Vứt bỏ nhân tâm”**:

“Nổi cộm nhất là có rất nhiều học viên bị bức hại nghiêm trọng cũng là do bản thân họ có nhân tâm quá nặng nề, và chính niệm không đầy đủ nên tạo thành như vậy.”

Một số đệ tử lại trở nên cực đoan. Họ nghĩ rằng những đệ tử bị bắt là vì họ có vấn đề, những đệ tử không bị bắt tu tốt hơn và không có vấn đề gì lớn. Ý niệm này được hình thành trong tư tưởng của các đệ tử. Vì thế, nhiều đệ tử bị níu kéo bởi chướng ngại an dật thì lại cho rằng họ tu tốt. Họ thoả mãn với số ít việc Đại Pháp mà họ làm, khiến họ tăng trưởng tâm chướng ngại an dật mặc dầu họ không nhận ra nó.

Một trong số học viên trong số này sống rất thoải mái. Họ chẳng khác mấy so với người thường. Họ ít học Pháp và đôi khi có giảng chân tướng. Tuy nhiên, những nỗ lực mà họ bỏ ra để cứu độ chúng sinh còn quá ít so với yêu cầu của Chính Pháp. Những đệ tử này có thể cho rằng “Chúng ta đã làm đủ ba việc” và cảm thấy mãn nguyện. Tuy nhiên, như vậy chỉ có thể thoả mãn nhân tâm của họ chứ không thể hoàn thành thệ ước thiêng liêng từ hàng ức vạn năm trước. Những khảo nghiệm và

khổ nạn mà chúng ta trải qua trong lịch sử chỉ để chuẩn bị cho ngày hôm nay, những thệ ước thần thánh mà chúng ta đã lập không bao giờ có thể hoàn thành theo cách này được.

Để đạt được mục đích của mình, cự thế lực đã lập ra những an bài khác nhau cho từng đệ tử dựa trên những vấn đề và chấp trước của mỗi người. Những đồng tu bị mê lạc trong cảnh an nhàn của người thường, hãy suy nghĩ điều này: Phải chăng bạn bị cự thế lực bức hại dưới một hình thức khác? Nhân tâm của các bạn được thoả mãn, xưa nhưng như vậy sẽ không thể hoàn thành được thệ ước của bạn. Bạn đang đánh mất sinh mệnh và sứ mệnh thực sự của mình. Khi trở về, bạn sẽ thấy những gì bạn đã làm không thể sánh được với việc làm của các đệ tử khác. Những gì bạn đã làm còn quá nhỏ bé so với thệ ước tiền sử của bạn. Bạn sẽ thấy con đường tu luyện mà bạn đi qua là do cự thế lực an bài, chứ không phải con đường do Sư phụ an bài. Lúc đó, bạn sẽ hiểu rằng chấp trước vào sự an nhàn của bạn thật ra là loại bức hại thâm thúy nhất, là khổ nạn lớn nhất mà cự thế lực an bài.

Sư phụ giảng:

“Trong cuộc bức hại này, thực ra chịu độc hại thâm sâu nhất chính là con người thế gian..” (**Giảng Pháp và giải Pháp tại Pháp hội ở trung tâm thành thị NewYork 2003**)

Trên thế gian này, họ sống thoải mái không gặp khổ nạn nào đáng kể. Tuy nhiên, họ lại bị đầu độc và bỏ lỡ cơ hội. Họ mất hết nền tảng quý báu của cuộc sống. Phải chăng họ cũng giống như những đệ tử bị lạc đường, không tìm được vị trí của mình trong thời Chính Pháp, và không thể hoàn thành sứ mệnh của mình?

Một số đệ tử bị người thường ràng buộc, cản trở. Họ không thể buông bỏ được quan niệm của mình. Họ thường trấn an bản thân, thậm chí còn thuyết phục các đệ tử khác bằng những lý lẽ như “phù hợp với người thường”, “ở đâu cũng làm người tốt”, “tùy kỳ tự nhiên”, “cân nhắc đến người khác và viên dung”. Những điều đó thoát nghe có vẻ gần với lời dạy của Sư phụ, song, tất cả chỉ là lý luận suông. Chúng ta có thật sự đặt tâm vào công việc của Đại Pháp? Chúng ta thật sự có trách nhiệm với Pháp và đặt sứ mệnh trong thời Chính Pháp là ưu tiên hàng đầu của mình? Chúng ta nên hiểu rõ rằng mục đích của chúng ta không phải là “duy trì đời sống bình thường” hay “làm người tốt”. Chúng ta đến đây để trợ Sư Chính Pháp. Tuy nhiên chúng ta vẫn duy trì cuộc sống bình thường. Bằng cách này, chúng ta sẽ làm tốt công việc Đại Pháp. Mỗi quan hệ giữa sứ mệnh và đời sống thường nhật của chúng ta cần được hiểu và đặt định đúng.

Bởi vì chúng ta không thể trừ dứt hết chấp trước của mình, không nhận ra và bài trừ những ý niệm mà cự thế lực an bài, trong một môi trường do cự thế lực an bài, thường thì chúng ta bị rơi vào tình huống giậm chân tại chỗ, không bước ra được, như không đặt tâm, không thể tu tinh tấn hơn, bị chấp trước quấy nhiễu hay

bị làm lẫn bởi sự thoải mái. Vì thế chúng ta không thể bước ra khỏi người thường để hoàn thành sứ mệnh và trách nhiệm của chúng ta. Sự phụ giảng:

“Thực ra trong Chính Pháp cự thế lực vẫn luôn nhắm vào việc các đệ tử Chính Pháp có thể bước vượt ra hay không, mà thường hay đặt kèm theo đó những cửa ải thông khổ và nạn lớn..” (**Thanh tỉnh**)

Còn có một cặp vợ chồng đệ tử từng vượt qua khổ nạn lớn ngay cả khi bị giam trong trại cưỡng bức lao động tà ác. Sau đó, họ mở một công ty. Công ty họ ngày càng lớn mạnh và đã trở thành một trong mười công ty top đầu tại địa phương. Một số ngân hàng muốn đầu tư vào công ty đó. Đúng ra, đây là điều tốt cho các đệ tử này. Tuy nhiên, một trường hợp khác xảy ra. Tất cả những đệ tử làm việc cho công ty đó bị điều gì đó ngăn trở khiến họ không thể tinh tấn hơn được. Một số thậm chí còn bắt đầu uống rượu và hành xử ngày càng giống người thường. Công việc Chính Pháp hoàn toàn bị bỏ quên. Một người trong cặp vợ chồng đệ tử này bắt đầu theo đuổi cuộc sống người thường, ngoại tình, và muốn ly dị. Hãy xét kỹ xem — đây chẳng phải là một dạng bức hại sao? Đệ tử Pháp Luân Công bị lợi dụng sơ hở, dần dần bị lạc hướng, và quên đi sứ mệnh của họ. Việc thành lập công ty không có vấn đề gì. Tuy nhiên, chúng ta nên thanh tỉnh trong việc nhận diện và phủ nhận dạng bức hại trá hình do cự thế lực an bài.

Ảnh hưởng của trường hợp bức hại nói trên không chỉ dừng lại ở một vài cá nhân đâu. Cự thế lực còn tìm cách gây ảnh hưởng tới môi trường chung và các đệ tử khác quanh họ. Đây phải chăng là một dạng can nhiễu đối với Chính Pháp? Xét trên phương diện này, nếu chúng ta không thể tu luyện tốt hơn mà lại đi theo con đường an bài của cự thế lực thì chúng ta không những chỉ gây rắc rối cho chính mình, mà còn can nhiễu đến toàn thể môi trường tu luyện, và để cho cự thế lực có cơ hội thao túng và can nhiễu Chính Pháp.

Vì thế, việc hoàn toàn phủ nhận bức hại bằng cách nhận thức đúng đắn tình trạng tu luyện của chúng ta và các đệ tử khác là vô cùng quan trọng. Chúng ta phải thanh tỉnh trước những an bài căn mật của cự thế lực, cả cho đến từng ý niệm của mình. Sự phụ giảng:

“Điểm này là chủ yếu nhất — thanh tỉnh.” (**Giảng Pháp tại Pháp hội Atlanta năm 2003**)

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2007/6/16/156988.html>

Bản tiếng Anh: <http://en.minghui.org/html/articles/2007/7/1/87241.html>

Hướng nội tìm – Chuyển biến quan niệm – Hoàn cảnh thay đổi

Bài viết của đệ tử Đại Pháp Đại lục

[MINH HUỆ 10-7-2010] Thông thường khi chúng ta gặp phải vấn đề nào đó hay chuyện gì đó, hoặc khi gặp phải ma nạn rất lớn, chúng ta đều cảm thấy không có lối thoát, nhưng chỉ cần chuyển biến một chút phương thức tư duy, đứng từ một góc độ khác mà tư duy thì có thể ngay lập tức lại là một cảnh giới khác, quả thực là có cảm giác như “Sơn trùng thủy phục nghi vô lộ, Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn.” (*Tạm dịch: Núi cùng nước tận bờ hết lối, Bóng liễu hoa tươi một thôn làng*)

Ví như giữa đồng tu với nhau có chuyện cần phải điều phối mà lại xuất hiện mâu thuẫn, hoặc khi đồng tu tỏ vẻ không hợp tác, nếu chỉ một mực chỉ trích đồng tu không phối hợp, không có ý thức về chính thể, bản thân mình bất bình trong tâm, thì bản thân mình đã bị can nhiễu. Nếu đổi sang một phương thức tư duy khác, có thể đồng tu có thứ gì quan trọng hơn cần làm mà lại không thể nói cho chúng ta được biết, hoặc bản thân đồng tu có thể đang gặp phải quan tâm tính, thời gian này trạng thái không tốt lắm; hoặc lúc đó mặc dù đồng tu trên bề mặt không tỏ vẻ tích cực tham gia vào việc này (ở đây có thể do trạng thái của bản thân gây nên, hoặc đặc điểm của bản thân đồng tu tạo nên, mà làm việc âm thầm, không muốn xuất đầu lộ diện), nhưng bản thân lại đang âm thầm phối hợp điều phối chuyện này, chỉ là biểu hiện đơn điệu mà thôi. Chỉ cần khi điều phối một việc nào đó phù hợp với yêu cầu của Pháp thì dù nhất thời gặp phải khó khăn, chỉ cần kiên định tin vào Đại Pháp, buông bỏ quan niệm tự ngã, nhìn xem bản thân mình tâm thái có ổn định, bình hòa không, có giữ tâm thái có trách nhiệm với đồng tu, có trách nhiệm với Pháp hay không, thì các đồng tu nhất định sẽ phối hợp, có thể điều phối chuyện này do nhiều nguyên nhân (như tiến trình Chính Pháp, sự phối hợp chính thể, sự đề cao của cá nhân) chưa đạt được hiệu quả như dự tính, nhưng trong quá trình phối hợp, các đồng tu sẽ thăng hoa đề cao trong đó. Nhưng trong đa số các tình huống, mọi người chúng ta đều có thể buông bỏ tự ngã, đứng trên góc độ của Pháp mà suy xét vấn đề, gặp việc gì thì tìm bản thân ở đâu còn làm chưa đúng, trong không gian bề mặt của chúng ta dường như khi chưa đi làm gì cả thì sự tình đã biến đổi rồi, vấn đề đã được giải quyết rồi, chúng ta thử nghĩ xem có phải như vậy không.

Còn nhớ trên Minh Huệ Net có một bài chia sẻ, kể về một đồng tu đột nhiên xuất hiện nghiệp bệnh can nhiễu nghiêm trọng, các đồng tu đều tới giúp đồng tu đó cùng nhau chia sẻ, hỗ trợ phát chính niệm, nói rằng anh phải hướng nội tìm như thế này như thế kia, mọi người đều tỏ ra rất sốt sắng. Nhưng đồng tu bị nghiệp bệnh nói, các bạn hãy buông tâm xuống đi, tôi không sao cả, chỉ cần các bạn buông tâm xuống thì khẳng định là tôi không có chuyện gì cả. Các đồng tu tới hỗ trợ đồng tu ấy không hiểu, nói rằng chúng tôi tới để giúp anh, anh lại còn bảo chúng tôi buông

tâm xuống, lúc đó mọi người rất tức giận, nói rằng đã thế thì chúng tôi cũng không quản nữa, khi các đồng tu buông tâm xuống, hôm sau khi nhìn thấy đồng tu này mọi người đều rất kinh ngạc, sao anh lại khỏe hẳn rồi? Đồng tu cười mà rằng, chẳng phải là tôi bảo mọi người là các bạn buông tâm xuống thì tôi sẽ không có chuyện gì hay sao? Kỳ thực các bạn quá chấp trước vào tôi, chỉ cần các bạn buông tâm xuống, thì tình huống của tôi cũng sẽ cải biến theo.

Theo lời một đồng tu bị bắt vào hang ổ của tà ác kể lại, chỉ cần chỉnh thể chúng ta đều hướng nội mà tu, hướng nội mà tìm, tâm chấp trước ít đi, thì đều có thể làm tốt ba việc một cách bình ổn, khi đó sẽ cảm thấy môi trường trong nhà giam được nói lỏng, tâm trạng cũng không cảm thấy áp lực rất lớn như vậy nữa, mà sẽ cảm thấy rất nhẹ nhàng, tà ác cũng không thể khởi tà ác được, cảnh sát tà ác tại không gian bề mặt cũng không thể ác lên được; chỉ cần đa số đồng tu bên ngoài nổi nhân tâm, có tâm sợ hãi, có gián cách, mâu thuẫn, chấp trước vào tự ngã, khi đó trong tâm của đồng tu ở trong nhà giam cũng sẽ cảm thấy áp lực rất lớn, một áp lực vô hình bao vây lấy không gian xung quanh, sẽ cảm thấy tà ác vô cùng điên cuồng, kẻ ác tại không gian bề mặt cũng vô cùng phô trương. Xét theo cảm nhận của đồng tu, thì trạng thái chỉnh thể của các đồng tu chúng ta sẽ dẫn đến sự biến đổi về môi trường xung quanh.

Chỉ cần đồng tu chúng ta đều có thể hướng nội tìm, thay đổi quan niệm của con người, đối đãi với mọi việc xảy ra xung quanh bằng chính niệm, thì môi trường xung quanh cũng sẽ biến đổi theo tâm trạng của chúng ta. Đồng tu nơi nào có thể nhận thức Pháp dựa trên Pháp, chuyển biến nhận thức quan niệm, gặp việc gì thì tìm vấn đề từ bản thân mình, không chỉ trích oán trách đồng tu, coi mình là người tu luyện chân chính mà đối đãi với mọi việc mình gặp phải, thì hoàn cảnh tu luyện nơi đó nhất định sẽ nói lỏng, phối hợp chỉnh thể nhất định là tốt, những người minh bạch chân tướng nhất định là rất nhiều, chỉnh thể đồng tu nơi đó khẳng định là thăng hoa rất nhanh, tà ác sẽ không có thị trường tại khu vực như vậy; ngược lại sẽ ảnh hưởng tới việc chúng sinh đắc cứu, khiến rất nhiều đồng tu mang tâm sợ hãi nặng nề không dám bước ra, cục diện của tà ác cũng không được cải biến.

Nếu đồng tu đó gặp phải chuyện gì cũng có thể tìm nguyên nhân từ bản thân mình, nhận thức được có phải bản thân mình cần phải đề cao hoặc cần chuyển biến quan niệm rồi hay không, đối đãi một cách lý tính, trí huệ, chính niệm đầy đủ với mọi chuyện bản thân gặp phải, thì trên con đường tu luyện sẽ không có bất cứ chuyện gì có thể ngăn cản người tu luyện bước trên con đường thành Thần. Cho dù nhất thời gặp phải khó khăn cũng sẽ nhanh chóng đột phá được. Ví dụ về phương diện này có rất nhiều.

Tôi quen một đồng tu, sau khi tà ác bức hại Đại Pháp, người nhà can nhiễu rất lớn, không cho học Pháp, không cho luyện công, không cho tiếp xúc với các đồng tu khác, trong tình huống này, đồng tu không hề oán hận, mà suy nghĩ tới áp lực của

người nhà, đồng tu nói với người nhà rất ôn hòa rằng: Đại Pháp là tốt, những điều này mọi người đều biết rõ, tâm tu Đại Pháp của tôi là không thể động tới được, tôi cũng sẽ không từ bỏ tu luyện, nếu mọi người cho rằng vì tôi tu Đại Pháp mà ảnh hưởng tới mọi người, nếu quả thực không được, thì mọi người có thể đăng báo tuyên bố thoát ly mối quan hệ thân thích này. Do đồng tu kiên định tin theo Đại Pháp, nhìn thì thấy có vẻ như ma nạn rất lớn, nhưng thoáng cái mưa tạnh mây tan, người nhà nói, nếu nhất định kiên trì vậy thì hãy tu luyện cho tốt.

Có một đồng tu tu luyện rất tinh tấn, con cái của đồng tu này làm trong cơ quan nhà nước, đồng tu đã trải qua bao khảo nghiệm trong mưa gió, sau khi Đại Pháp bị bức hại, đồng tu căn bản không nghĩ tới việc mình có tu luyện hay không, có ảnh hưởng tới tiền đồ của con cái hay không, ngược lại còn cảnh báo con cái rằng: Làm người phải chính trực, mặc dù Đại Pháp tạm thời gặp nạn tại thế gian, nhưng các con phải tin rằng Đại Pháp là tốt, tin rằng đệ tử Đại Pháp là những người tốt nhất, lương thiện nhất trên đời. Con cái đồng tu ấy đều rất có chính niệm, khi lãnh đạo của họ bảo họ khuyên ngăn các cụ ở nhà, con của đồng tu nói rằng: Mặc dù tôi không tu luyện, nhưng cha mẹ tôi quả thực vì tu Đại Pháp mà có được sức khỏe tốt, còn nói họ đều là bậc trưởng bối của tôi, cả một đời họ đã trải nghiệm rất nhiều, sẽ biết phải làm gì, bề trên có tín ngưỡng của mình, chúng tôi là con là cái không có quyền bắt họ phải từ bỏ, cũng không thể vì suy nghĩ tới tiền đồ của chúng tôi mà tăng thêm thống khổ cho các cụ lúc tuổi già, nếu lãnh đạo cho rằng vì cha mẹ tôi tu luyện Đại Pháp mà ảnh hưởng tới tôi và lãnh đạo, thì tôi có thể suy xét tới việc từ chức, chứ không gây khó dễ cho lãnh đạo. Lãnh đạo của họ nghe họ nói như vậy, chỉ đành nói: Được, vậy thì chăm chỉ mà làm việc. Con cái của đồng tu không những vì bị ảnh hưởng bởi đồng tu mà ngược lại còn có chính niệm vào Đại Pháp, còn được đề bạt trọng dụng.

Tôi biết có một đồng tu mấy năm gần đây đã trải qua rất nhiều vụ tai nạn xe cộ và đại quan nghiệp bệnh nhưng đều rất nhanh đột phá khỏi hoàn cảnh khó khăn ấy, có một lần bà ấy đang vượt quan nghiệp bệnh thì một người họ hàng tới thăm bà, phát hiện thấy bà tiêu nghiệp rất nghiêm trọng, cơ thể rất yếu, gầy mòn tới mức có đôi chút không ra hình người nữa thì bất giác khóc òa lên. Đồng tu này nói với người họ hàng rằng tôi không sao, tôi sẽ không chết đâu, nghiệp của tôi còn chưa tiêu xong, tội của tôi còn chưa trả hết, không thể chết được, tôi không sao cả. Người họ hàng của bà nói: Vậy sao chị không bảo cho bọn trẻ một tiếng, cũng tiện bề chăm sóc. Đồng tu nói con cái còn bận rộn công việc, mà dù chúng có tới thì thế nào đây? Cũng chỉ là khiến chúng thêm lo lắng mà thôi, có giải quyết được gì đâu, hơn nữa nạn của tôi chẳng phải tôi phải tự mình vượt qua hay sao? Sự thống khổ, khó chịu của tôi ai có thể thay thế được, tôi đã tu Đại Pháp rồi, tôi có Sư phụ trông nom, không sao cả. Chị cũng biết được trải nghiệm của tôi, bao nhiêu ma nạn như vậy (tai nạn xe cộ, đại quan nghiệp bệnh) đều đã qua đi, nếu tôi không tu Đại Pháp,

thì có thể vượt qua được không? Chị cứ yên tâm, không tu viên mãn thì tôi cũng sẽ không đi đâu. Đồng tu đứng trước vài lần ma nạn lớn như vậy, dù cho đồng tu ngộ được bao nhiêu pháp lý, nhưng bà không hề nghĩ mình sẽ thế nào, chỉ nghĩ tới việc xuất hiện những điều này có thể là do nghiệp lực trong quá khứ gây nên, là điều mà bản thân cần phải đối diện, trước sau kiên định tin theo Sư phụ kiên định tin theo Đại Pháp. Nhờ chính tín vào Sư phụ vào Pháp mà bà đã nhanh chóng đột phá khỏi khó khăn.

Có một học viên giảng chân tướng bị tà ác bức hại, bản thân bà cho rằng mọi phương diện mình đều làm rất tốt, lúc đó đồng tu cũng nói học viên đó tu tốt, hiểu rõ pháp lý, cùng lúc đó còn có mấy học viên khác cũng bị bắt cùng bà, bà cho rằng những học viên bị bắt cùng về một phương diện nào đó không bằng mình, vì sao học viên khác không bị cưỡng bức lao động mà mình lại bị cưỡng bức lao động? Bà nghĩ không thông, do bản thân không thể đối đãi chính xác với ma nạn của mình mà bị tà ác dúi vào sơ hở.

Khu vực chúng tôi còn có chuyện thế này. Có một đồng tu bị tà ác bắt giam, có vài đồng tu khác cũng bị bắt giam cùng lúc đó, trong đó có một đồng tu nói với đồng tu này rằng, có lẽ là do mình bị theo dõi nên mới gây ra tổn thất, mong đồng tu lượng thứ. Đồng tu bình tĩnh nói với đồng tu kia rằng: Không thể suy xét vấn đề như vậy được, nếu không liên quan tới mình thì tuyệt đối sẽ không can hệ tới mình, chuyện này không thể trách anh được, nếu tôi không có chấp trước thì sẽ không có ma nạn này, ai muốn cưỡng chế vào cũng không thể vào được. Dẫu sao thì cũng can hệ tới bản thân tôi, thì khẳng định rằng bản thân tôi có quan phải vượt, có ma nạn phải trải qua, có tâm phải tổng khứ, điều chúng ta suy nghĩ bây giờ là làm thế nào để đối mặt với hiện thực, đi cho tốt cho chính con đường của chúng ta, chính niệm chính hành. Hãy buông tâm xuống, chúng ta phải lý trí phải có trí huệ, kiên định chính niệm. Ở đây điều đồng tu suy xét không phải do đồng tu khác bắt cản mà liên lụy tới bản thân, mà là hướng nội tìm vô điều kiện, ma nạn lớn thế này, vì sao lại liên quan tới mình, khẳng định là bản thân mình đã có thiếu sót, có lậu về phương diện nào đó, không thể đột phá được an bài của tà ác, mà còn tạo thành ma nạn này. Sau này, hai đồng tu ấy đều đường đường chính chính bước ra khỏi ma nạn.

Trên đây là một chút thể ngộ của bản thân, những chỗ không thỏa đáng mong đồng tu từ bi chỉ giúp.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2010/7/10/226721.html>

Bản tiếng Anh: <http://en.minghui.org/html/articles/2016/8/20/158345.html>

Đệ tử Đại Pháp cần phải dùng chính lý tu luyện

Bài viết của một học viên từ Trung Quốc Đại lục

[MINH HUỆ 27-8-2012] Hôm nay tôi gặp một nữ đồng tu, cô ấy nói với tôi rằng trạng thái của cô ấy gần đây vô cùng không tốt; cô không thể tập trung học Pháp, không ra ngoài giảng chân tướng về Pháp Luân Đại Pháp, và không phân phát tờ rơi về Đại Pháp. Sáu tháng qua, chồng cô chỉ làm được 3.000 nhân dân tệ, điều đó khiến cuộc sống của họ trở nên rất khó khăn. Vì điều này, cô không thể buông bỏ những lo lắng của mình. Khi cô kể với tôi điều này, tôi đã đối chiếu với nỗ lực buông bỏ chấp trước hiện tại của bản thân. Có lẽ việc cố gắng buông bỏ của chúng tôi trên bề mặt khác nhau, nhưng ở một tầng thứ sâu hơn, thực chất là cả hai đều chấp trước vào tiền và không thể nhận thức chính xác nội hàm tu luyện mà tạo thành khổ nạn.

Con nhỏ cần đến trường học và người già cần phụng dưỡng, và vật giá đang tăng lên. Duy trì một cuộc sống ổn định là điều căn bản mà nhiều học viên thường phải đối mặt. Nếu thu nhập của một người không đủ cao, thì anh ấy có thể làm gì? Một số học viên cố gắng nghĩ ra nhiều cách để kiếm nhiều tiền hơn để xoay sở, hay thậm chí để cải thiện đời sống. Cách nghĩ này là rất hợp lý đối với người thường. Tuy nhiên, là đệ tử Đại Pháp, chúng ta đang hướng đến việc buông bỏ hết thảy chấp trước thế gian và cứu độ chúng sinh. Lẽ nào chúng ta lại nên suy nghĩ và hành động như người thường?

Tôi muốn chia sẻ thể ngộ và tâm đắc của mình đối với một vấn đề tương tự. Hy vọng trải nghiệm của tôi sẽ hữu ích đối với các đồng tu cũng đang đối diện với việc này.

Tôi đã từng làm một công việc thu nhập thấp trong suốt ba năm. Lương hàng tháng của tôi chỉ có 500 nhân dân tệ. Vợ tôi làm các việc bán thời gian để hỗ trợ thu nhập của tôi, tính ra thu nhập hàng tháng của chúng tôi chỉ hơn 1.000 nhân dân tệ một chút. Trước đây tôi cũng không buông được tâm xuống, đã nghĩ cách tìm thêm việc khác để tăng thu nhập; tâm càng không buông xuống được, thì một số người thường và đặc biệt là một số đồng tu lại càng nói rằng thu nhập của tôi thật sự quá thấp. Một lần kia, một học viên, người vừa mới bắt đầu bước ra giảng chân tướng, đã nói với tôi: “Anh kiếm được ít tiền quá. Sao anh có thể đảm đương trách nhiệm chăm sóc cha mẹ và vợ con?” Tôi trả lời: “Mỗi người đều có vận mệnh của mình.” Lúc đó thì nói vậy, nhưng tôi cũng phần nào cảm thấy anh ấy nói có lý, do không mình bạch pháp lý, nên cảm thấy tâm lý rất áp lực. Khi về nhà, tôi đã chia sẻ vấn đề tài chính với vợ mình, cũng là một học viên. Cô ấy nói: “Dù anh không làm ra nhiều tiền, nhưng anh đã làm rất tốt ba việc mà Sư phụ yêu cầu. Chúng ta thật sự không thiếu gì cả, tại sao anh còn băn khoăn quá vậy? Quan trọng là tập trung làm tốt ba việc.”

Điều vợ tôi nói đã thật sự thức tỉnh tôi. Vợ tôi bình thường vốn không phải là người nói năng hòa ái lại có thể nói ra những lời như vậy, không giống ngữ khí thường ngày của cô ấy. Đây rõ ràng là Sư phụ thông qua miệng của vợ tôi mà điểm ngọ cho tôi. Hiện tại điều gì là quan trọng nhất đối với một đệ tử Đại Pháp? Dĩ nhiên là làm tốt ba việc mà Sư phụ yêu cầu. Nhìn lại cuộc sống của tôi trong những năm qua, tôi có thể thấy rằng chính xác là vì công việc nhẹ nhàng mà tôi có thời gian học Pháp trong giờ làm việc. Nhờ có thêm thời gian học Pháp, tôi cảm thấy mình có thể hiểu Pháp và thăng hoa nhanh chóng. Đồng thời tôi cũng có thể tập trung vào những hạng mục giảng chân tướng về Pháp Luân Đại Pháp cho nhiều người hơn. Trong khi nói chuyện với mọi người, tôi đã khuyên vài người thoái Đảng Cộng sản Trung Quốc (ĐCSTQ), bao gồm ông chủ và đồng nghiệp trong nhà máy của chúng tôi. Những người chưa sẵn sàng thoái ngay lập tức, hay những người đã vào Đảng cũng có hiểu biết tốt về Đại Pháp. Nhìn lại, tôi đã thực hiện ba việc khá tốt. Chẳng phải đó là do Sư phụ an bài sao?

Sư phụ giảng:

“Con người có nạn, có thống khổ là để con người hoàn trả nghiệp, từ đó có tương lai hạnh phúc. Còn người tu luyện chính là chiều theo chính lý mà tu luyện. Chịu khổ chịu nạn là cơ hội rất tốt để tiêu trừ nghiệp lực, tiêu trừ tội lỗi, tịnh hoá nhân thể, đề cao cảnh giới tư tưởng, và thăng hoa tầng thứ; đó là việc rất tốt; Pháp lý chân chính là như vậy.” **(Càng về cuối càng tinh tấn)**

Dĩ nhiên, với thu nhập thấp thì đời sống một người sẽ khổ hơn chút đỉnh. Nhưng chẳng phải lại là đại hảo sự sao? Trong thời gian này, tôi đã tìm thấy rất nhiều chấp trước như sợ mất mặt, tâm so sánh, tật đố, tự ti, và cái tình với thân nhân. Khi nhớ lại điều Sư tôn giảng, mọi chấp trước của tôi đã tiêu tan theo lời của Ngài, giống như băng tan dưới ánh mặt trời ấm áp, khiến tâm tôi cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

“Chư vị cần biết, tôi vẫn luôn nói rằng, đệ tử Đại Pháp xét vấn đề thì nhất định xét phản ngược lại, vì Tam giới là ‘phản’ [đảo] lại, nhưng chư vị cần phải đi ‘chính’. [Điều] người thường cho là không tốt, thì đã là một người tu luyện —sinh mệnh muốn ly khai nơi đây— lại là [điều] tốt. Nếu chư vị nhìn nhận cũng là giống như cách nghĩ của người thường, thì chư vị vĩnh viễn là người thường, chư vị vĩnh viễn không ly khai nơi đây. Do vậy chư vị gặp phải ma nạn thì đó chính là cơ hội để chư vị đề cao; nếu chư vị có thể hướng bên trong mà tìm, thì đó chính là chư vị đang vượt qua cửa khó, cơ hội tiến nhập sang trạng thái mới. Tại sao không xét [vấn đề] như thế? Gặp ma nạn liền đẩy ra ngoài.” **(Giảng Pháp tại Pháp hội New York 2008)**

Người thường thường cố gắng kiếm nhiều tiền hơn để có cuộc sống tốt hơn. Chúng ta, những đệ tử Đại Pháp, lại suy nghĩ giống vậy sao. Thay vào đó, chúng ta nên nghĩ cách để đề cao tầng thứ và cứu độ chúng sinh nhiều hơn. Khi gặp khổ nạn hay

khảo nghiệm trong cuộc sống, dù là trong tu luyện cá nhân hay khi giảng chân tướng về Đại Pháp cho chúng sinh, chúng ta nên dùng chính niệm thân nhiên mà đối diện, xem đó là một cơ hội tốt và hiểu rằng đó là Sư tôn an bài với mục đích đề cao cảnh giới của chúng ta. Thông qua các chủng loại hiện tượng phức tạp bên ngoài, giữa những suy nghĩ phức tạp của “Ai đúng” và “Ai sai,” chúng ta tìm ra chấp trước của mình và tu bỏ chúng, thay vì quá đề tâm đến kết quả của sự việc. Chúng ta phó thác tất cả cho Sư phụ, và thuận theo tự nhiên. Chúng ta không nên nghĩ: “Đây là can nhiều việc giảng chân tướng của tôi nên tôi sẽ không thừa nhận nó.” Dùng “chứng thực Pháp” như một cái cớ để né tránh việc vượt khảo nghiệm, tâm tính sẽ không thể thực sự đề cao. Chẳng phải là lãng phí một cơ hội ư? Bạn mong muốn tu luyện trong an nhàn, không có đau khổ, khổ nạn, hay dằn vặt buông bỏ mọi loại chấp trước hay sao? Cố tránh đau khổ và bất tiện và nhìn nhận khó khăn là rắc rối chính là quan niệm của người thường. Chúng ta cần thay đổi thái độ bản thân từ căn bản bằng cách dùng chính lý tu luyện mà Sư phụ đã giảng cho chúng ta. Trong Pháp, chúng ta sẽ quy chính tư tưởng và ngôn hành của mình, vứt bỏ những chấp trước khởi phát từ tư tâm. Nhờ vậy, cự thế lực sẽ không thể can nhiễu chúng ta. Dĩ nhiên, chúng ta không nên cực đoan. Khi gặp can nhiễu nghiêm trọng trong lúc làm ba việc, chúng ta nên phát chính niệm để tiêu diệt nó.

Để nhìn nhận tình huống xa hơn từ khía cạnh của các đệ tử Đại Pháp, dù chúng ta đang làm gì hay ở đâu, chúng ta phải đặt ba việc lên ưu tiên hàng đầu. Khi gặp khó nạn, chúng ta không nên bỏ cuộc hay chùng chân trên con đường Chính Pháp, hay chuyển sang tập trung vào những hoạt động của người thường. Hãy thử nghĩ xem, chúng ta có thể tu luyện, nhận thức Pháp, và cứu độ chúng sinh trong thời kỳ trân quý này và tại nơi đây. Thật là một sứ mệnh cao cả và vinh diệu! Sư phụ giảng:

Tôi hỏi thử mọi người: cứu độ chúng sinh thêm mười năm nữa, chư vị có làm hay không? (Học viên đồng thanh đáp: “Có làm!”) (vỗ tay) **(Giảng Pháp Luân lưu tại Bắc Mỹ)**

Giờ đây tôi thật sự cảm thấy mình toàn tâm nguyện ý tiếp tục cứu độ chúng sinh cho đến khi tất cả đều được cứu.

Khi chúng ta tập trung giảng chân tướng về Đại Pháp để cứu người, được và mất, hưởng thụ tiện nghi hay lợi ích bản thân đều trở nên vô nghĩa. Lúc đó, khổ nạn của bản thân trở nên quá đỗi tầm thường. Tất cả chấp trước sẽ dễ dàng biến mất.

Trên đây là chia sẻ là dựa trên tầng thứ hiện tại của bản thân. Xin vui lòng chỉ ra bất cứ điều gì không phù hợp.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2008/8/27/184816.html>

Bản tiếng Anh: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2008/9/15/100653.html>